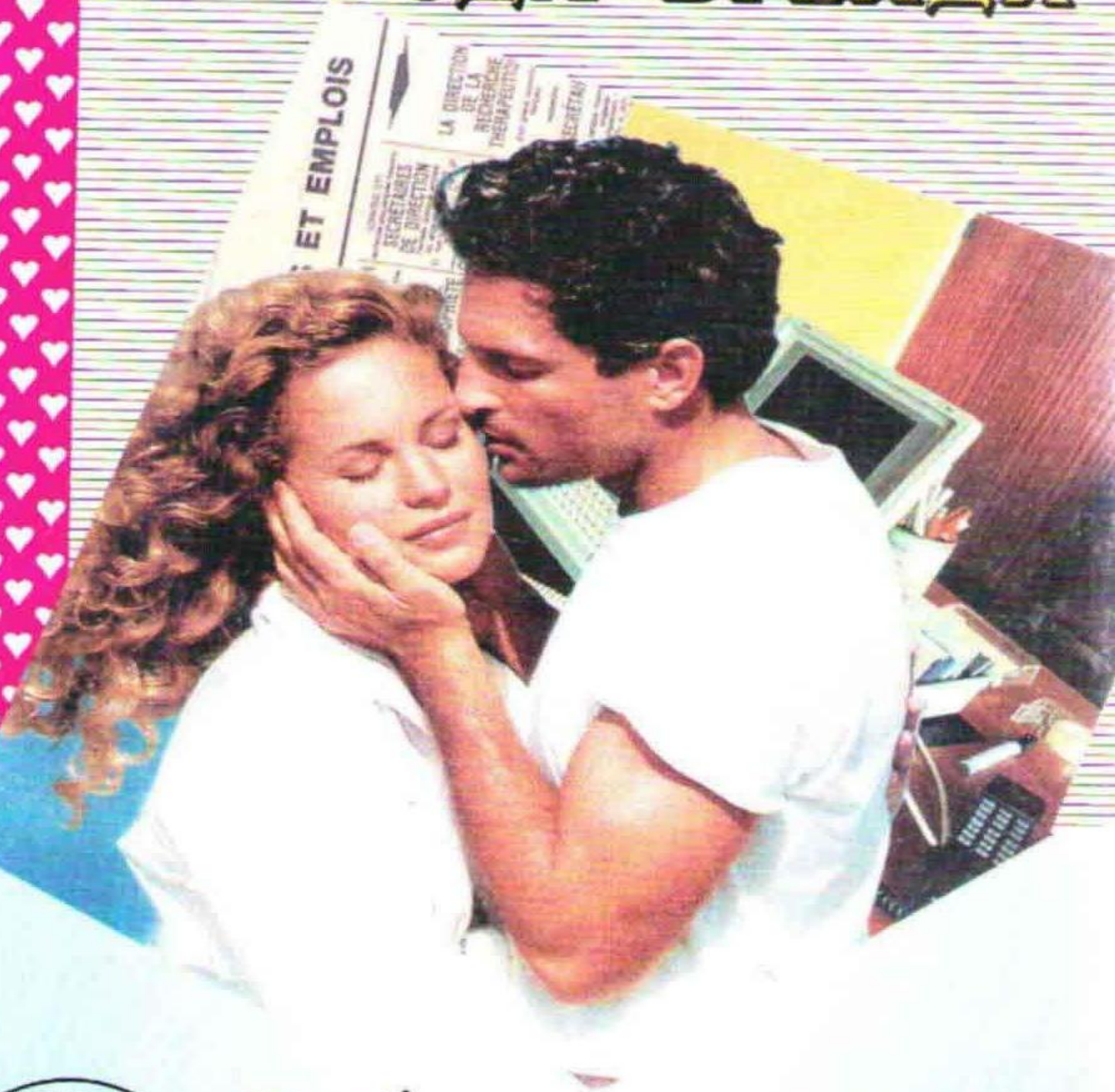

HERMES

Барбара Бозуел
**ПОСЛЕДНАТА ОТ
РОДА БРЕЙДИ**

Нови
любовни романи

БАРБАРА БОЗУЕЛ
ПОСЛЕДНАТА ОТ РОДА
БРЕЙДИ

Превод: Илия Годав

chitanka.info

След краткотраен несполучлив брак утвърденият журналист Джек Блеклидж от романа „Последната от рода Брейди“ се зарича да не допуска друга жена да покори сърцето му. Назначената за негова сътрудничка Колийн Брейди — красива и интелигентна — е от богато семейство, но иска сама да изгради своя живот. Джек се държи иронично и безцеремонно с нея, но за да се отърве от досадните опити на майка си да го ожени отново, е принуден да помоли госпожица Брейди да изиграе ролята на негова годеница.

Ще прерасне ли тази игра в нещо истинско?

Ще повярва ли Колийн в чувствата на младия мъж?

ПЪРВА ГЛАВА

— Джек, Казоровски иска да те види в офиса си веднага.

Джексън Блеклидж не вдигна поглед от екрана на терминала, а пръстите му не пропуснаха нито една буква, докато се движеха чевръсто по клавиатурата.

— По-късно, момче! — измърмори той на нетърпеливия млад мъж, когото прецени като колежански стажант-лекар, работещ на половин ден. — Сега изчезвай. Имам работа!

— Казоровски каза, че наистина е важно — рече загрижено Скип.

Всички в „Буфало Таймс Газет“ знаеха за нрава на Блеклидж, който беше непредвидим и избухлив като вулкан.

— Войната обявена ли е? — попита Джек, като спря, за да погледне младия човек. — Преместени ли са „Буфало Билс“ в друг град?

— Не, но...

— Е, добре тогава, това не е наистина важно, нали?

Блеклидж отново се съсредоточи в клавиатурата, несъмнено предчувствайки уволнението на нещастния новак.

— Извинявай, Джек, но Казоровски ми заповяда да те заведа в офиса му! — Гласът на младия човек стана по-мек. — Току-що те разконцентрирах, нали?

Джек се изправи бавно от стола в пълния си ръст — близо 2 метра твърда мускулна маса. Опря длани на бюрото, наблюдавайки как остроумната усмивка на стажанта леко трепна. Джек прекрасно съзнаваше заплашителния си вид. По време на дните си като професионален атлет той често използваше внушителната си фигура да въздейства на съперниците си. Погледна ниския беззащитен хлапак и въздъхна — сега не беше на пистата. Сега беше в редакцията и младият Смит просто си вършеше работата като всички други.

— Води ме, момче, ще отделя на Казоровски десет минути.

Скип се усмихна широко с явно облекчение.

— Само ти можеш да не спазиш заповедта на редактора, Джек. Имам предвид, че той е шеф на всички, с изключение на теб. Ти имаш собствено мнение, за което ти се възхищавам.

— Ами! Само не казвай на Казоровски, че искаш да бъдеш като мен. Той смята, че съм проклетие небесно и язвата му няма да понесе мисълта за още един такъв.

Прекошиха стаята, изпълнена с обичайния за тези сутрешни часове шум. Някои репортери седяха пред терминалите и работеха върху статии, други говореха по телефоните или претрупваха набързо купчините писма. Малка група бяха събрани пред кафе-машините в тесния коридор. Зад тях бе стаята на редактора.

Вътре пушеше Том Казоровски — възпълничък и оплешивяващ, той изглеждаше доста по-стар за петдесетте си години. Полупразен пакет цигари лежеше на бюрото му.

— Пушиш твърде много, Каз — каза Джек, влизайки в офиса. — Знаеш какво каза докторът ти. Пак ли искаш да се върнеш в болницата!

— Ако си толкова загрижен за моето здраве, можеш да ми направиш голяма услуга, като ми спестиш сцената, която знам, че ще изиграеш — отвърна Казоровски.

— О! — трепна Джек.

И отиде до малкия прозорец. Не се виждаше много — сградата, в която се приютяваше „Буфало Таймс Газет“, беше в една от най-старите и най-разрушени части на града. Самата сграда, приютила „Таймс Газет“ от откриването му отпреди близо 75 години, беше стара и запусната като района.

Септември беше красив месец в Западен Ню Йорк, листата току-що бяха започнали да сменят цвета си, а цветята все още цъфтяха. Но алеята под прозореца на Казоровски беше мрачна и отблъскваща.

Джек се обърна към редактора с един от своите известни Блек-Джекови погледи — твърд и непоколебим.

— Кажи ми лошите новини, Каз! Не, нека отгатна — издателят пак е цензурирал колоната ми.

Казоровски палеше нова цигара от фасата на старата.

— Нищо подобно, слава богу! — изкашля се той. — Джек, искам да поговорим за работата ти в синдикатите.

— Какво? — Тонът му беше войнствен, а тъмните му очи — предизвикателни.

— Разбира се, страхотен успех е за журналист от Буфало да публикува материали от национален мащаб в 212 вестника — каза Каз бързо. — И други вестници си имат местни журналисти, които публикуват в национален мащаб, но ти си първият и единствен за Буфало. И ние сме горди с това. Всички се надяваме твоята нова слава да помогне за по-нататъшното ни развитие, Джек. Дяволски е трудно да бъдеш единственият следобеден вестник и да виждаш как търсенето спада, тъй като хората все повече гледат телевизионни новини.

Джек го погледна уморено. Знаеше, че Казоровски никога не акцентираще върху цената, без да има нещо предвид.

Редакторът въздъхна дълбоко:

— Джек, ти се бе концентрирал върху писането на три колони за седмица чрез синдикатите, но „Таймс Газет“ имат нужда от пет!

— Съжалявам, Каз. Единствената причина, поради която започнах да се занимавам със синдикатите, беше, защото пишех по пет колони за последните пет години. Искам да ги намаля на три и да ги приготвя към националната публика, а не към местната.

— Но колоната ти тук е истинско поражение заради местната гледна точка. Мога да разбера амбициите ти да пишеш в национален мащаб, но нашият читател иска някой да коментира новините, клюките и хумора на Буфало.

— Така че ти искаш три колони седмично, подходящи за национална публикация, и две за местните проблеми. Да-а, Каз, не искаш много. Но и не плащаш много — добави сухо Джек.

— „Таймс Газет“ не е случаен вестник, Джек. Ние разбираме влиянието, което оказва върху теб новият договор със синдикатите. Затова ние... аз реших да ти наема асистент.

Джек се втренчи в него.

— Какво?

— Нали знаеш, някой, който да ти помага. Например да вземе вторичната и четвъртъчната колона, разбира се, под твое ръководство — добави той бързо. — Никога не бихме наели журналист, който да се състезава с теб. Твоето име се запазва под колоната.

— Така наистина е по-евтино — каза смръщено Джек.

— Да, има такова нещо. — Каз се опита да се усмихне. Той се гордееше със своята пестеливост. — Джек, да се върнем към асистента ти. Всичко, което трябва да правиш, е...

— Да науча някой току-що завършил журналистика хлапак как се пишат колони. Да се подготвя за безкрайни преписвания и агитационни разговори. По дяволите, Том, ще изгубя повече време, докато се грижа за него, отколкото, докато пиша собствените си колони.

— За нея — прекъсна го Казоровски, въртейки в ръце молив.

— Моля?

— За нея. Асистентката ти. Тя е жена, Джек.

Джек се засмя.

— Хайде, Каз, стига си се шегувал! Жените пишат за храна, сватби и бебета или за знаменитости, ако са по-малко привързани към семейния живот. Аз пиша за спорт и политика. Пиша и сериозни, и сатирични неща.

— Много жени четат твоите статии, Джек.

— Разбира се. Но това не значи, че могат да ги пишат. Ако искаш жена-журналист, нека пише за женските страници — за нещата в детските градини или за последните конференции за молците, или за десетте най-ефикасни начина за флиртуване, или нещо подобно...

— Ти поначало си женомразец, Джек. Нищо чудно, че нито една жена от вестника не поиска да ти стане асистент.

— Нито една?

— Също така и никой мъж не пожела работата — добави Каз. — По-възрастните са вече със статут, а по-младите не искат да свирят втора цигулка или да бъдат изкупителна жертва на известния... — Той се изкашля: — Ако кажа тиранин, ще бъде най-точно.

— Тиранин? Аз? — Джек беше обиден. — Наистина отстоявам позициите си, но...

— Някои те описват по-различно, използвайки думи, като „властен“ и „конфликтен“.

— Това, което съм аз, е „самоуверен“!

— Джек, ти още преди години премина от самоувереност към арогантност.

— Аз поемам рискове — каза Джек сурово. — Създавам си правилата и не се подмазвам на никого, включително и на така наречените шефове.

— А хората, които са загрижени за сигурността на кариерата си, се дистанцират от теб. Ето защо трябваше да ти намеря асистент извън

вестника. Всъщност, наложи се да го търся и извън града. Ти си нещо като местна легенда във вестникарския бизнес, Джек.

Казоровски явно се подготвяше за избухването, което според него със сигурност щеше да последва. В действителност Джек щеше да избухне, когато си спомни, че току-що беше описан като скандален тип. Нещото, което Джек мразеше повече от идеята за това някаква си новачка да пише дяволските му колони, беше да изглежда предсказуем.

Вместо това той се усмихна, макар и не с най-окуражаващата си усмивка.

— Кажи ми за тази асистентка, заради която си обиколил страната, а, Том? — продума той мило. — Вече мога да отгатна някои неща: тя е достатъчно наивна, за да приеме заплата, която е невероятно ниска дори и за този боклук.

— Вярно е. — Казоровски потри ръце. — Знаеш с колко малко пари разполагаме. В интерес на истината, да работят с теб не беше единствената причина, поради която всички се отказваха от работата. Заплатата, която предлагаме, беше твърде ниска. Тъкмо се бояхме, че ще се наложи да я повишим, когато получих резюмето на това хлапе. Прочетох няколко нейни статии и я разпитах. Тя е добра, Джек! Бях готов да ѝ говоря надълго и нашироко за ниските заплати в нашия бизнес, но тя се съгласи да започне работа веднага. На нашата цена!

— Мислиш ли, че е едно богато момиче, работещо за забавление, докато живее от парите, които баща ѝ е оставил? — Тъмните очи на Джек се свиха от внезапен интерес.

— Съжалявам, че те разочаровам, Блеклидж, но ако това момиче е богато, аз лично щях да пиша тези две колони без пари. Не изглежда богата, нито пък говори или се държи като такава. Сигурен съм, че е момиче от средната класа с добри родители, които доста се лишават, за да ѝ помогнат да започне кариерата си.

— Най-малко можеше да ми наемеш богат дебютант — каза Джек като че ли сериозно.

— Да не смяташ да се жениш за тази? — захили се Каз.

— Аз веднъж се ожених, както се казва, по любов и това беше пълен провал. Следващия път — ако има такъв, определено ще държа на мангизите. Големи мангизи и богата годеница. — За секунда сянка премина по лицето на Джек и изражението на цинично безразличие се смени с това на разочарование.

— Ето ти една нейна статия. — Гласът на Казоровски стресна Джек от неприятния унес. Той бързо погледна листа, който главният редактор му подаваше. — Темата е „Как прекарах лятната ваканция“.

— И ти си я наел заради това?

— Прочети го, добро е! Гротескно и обещаващо. Тя е работила за Дисни...

— Наел си мускетар да пише колоните ми!

— Работила е за Дисни Уърлд през лятната си ваканция — те наемат хора да се обличат като анимационни герои, да обикалят парка и да се смесват с посетителите — обясняваше Каз търпеливо. — Била една от племенниците на Доналд Дък.

Джек притвори очи:

— Страхотно! От мен се очаква да разреши на един бивш паток да се подписва под колоните ми. Постави я наравно с мен, Каз. Поне весела ли е? Или е изпълнена с кураж и неустоим чар?

Каз се покашля:

— Джек, за бога...

— Знаеш колко ненавиждам смелите и веселите. Няма начин, Казоровски, ще си пиша колоните сам.

— Вече е наета и започва утре — прекъсна го Каз. — Около година е практикувала във вестниците в Хаустън и Д.С., така че не е съвсем зелена. Беше добре, че я наех, Джек. А и не мисля да работи само за теб. Хората от забавните рубрики и страниците за Домашната кухня молят за помощник, така че тримата ще си я поделяте. Наели сме трима за цената на по-малко от един.

— Дяволско изчадие си, Каз — поклати глава Джек, едновременно подразнен и весел. — Ти си евтин и хитър. Но те предупреждавам предварително, че ще направя всичко възможно да я накарам да се откаже да работи с мен.

Телефонът иззвъня и Каз вдигна слушалката, явно облекчен от края на разговора. Джек се отправи към вратата.

— Като пристигне утре, прати я вкъщи, там ще работя.

Неговият персонален компютър му позволяваше това, макар че той предпочиташе да работи в редакцията. Но не и утре, имаше проблеми за разрешаване, а какво по-добро място от спокойствието на собствения му дом.

Каз покри с длан слушалката:

— Джек, няма да пратя 23-годишно момиче у вас. Ще се срещнеш с нея тук, в редакцията...

— Двадесет и три! — Джек се удари с ръка по челото. — Това я прави десет години по-млада от мен. Десет години! Когато аз съм навлизал в пубертета, тя е започвала училище, когато аз съм се учил да шофирам, тя се е учила да чете. Каз, но това е абсурдно!

— Тя ще бъде тук точно в 7, Блеклидж!

— Добре, тук ще съм. — Джек щракна с пръсти. Този рунд изгуби, но нямаше да се признае за победен. — И как се казва нетърпеливото малко патенце? — Усмивката му беше жестока.

— Колийн Брейди — каза Каз и се върна на телефонния си разговор с притеснен вид.

* * *

Колийн Брейди пристигна в редакцията на „Буфало Таймс Газет“ в 6.30. Беше толкова нетърпелива да започне първия си работен ден, че не можа да не дойде по-рано. Приятелски настроени колеги ѝ се представиха, докато чакаше Джексън Блеклидж. Притесняваше се, че персоналът може да е зле настроен към пришълец, печелещ мястото за асистент на важен национален журналист от синдиката. Това, че ще ѝ бъде разрешено да пише статии под ръководството на самия мистър Блеклидж, за нея беше като щастлив сън. Нямаше да я изненада, ако някой проявеше към нея ревност или открита омраза.

За нейна изненада обаче, всички бяха добре настроени.

Почерпиха я с кафе. Докато отпиваше и се опитваше да потисне кашлицата си, някой си направи шега с тъмната дебела брюнетка. Колийн се присъедини към смеха, като реши наум отсега нататък да си носи кафе в термос.

— Той дойде — прошепнаха. Черният Джек беше забелязан да се качва на асансьора.

Колийн се надигна. Мистър Блеклидж се подписваше с псевдонима Блек Джек. Чуха се гласове и подхилквания. Тя не разбираше какво става, но ѝ беше ясно, че всичко това е част от играта. Едно вътрешно общество винаги си има своите шеги, език и код. От опит знаеше, че най-лошото в момента е да пита нещо.

Внимателна и бдителна по природа, Колийн се направи, че ѝ е чуждо внезапното вълнение във въздуха, докато отпиваше от кафето. За нещастие не беше с лице към асансьорите, така че дори и да се обърнеше цялата, нямаше да види кой влиза в редакцията.

Тя не се обърна. Прекалено явно беше. Винаги бе по-добре да не разваляш груповата антипатия на... на какво? Колийн не бе сигурна, но се виждаше, че има нещо такова. И продължи разговора си с един от зам. главните редактори, преструвайки се на незаинтересована.

— Хей, Блеки, тя е тук! — извика един от спортните журналисти с напевен глас. — Новата ти асистентка е готова и те чака.

Колийн почувства, че се изчервява. Интонацията на мъжа бе такава, че неутралната и безобидна дума асистент беше прозвучала направо похотливо.

— Добре, къде е тя? — прозвуча груб ядовит глас.

— Точно там, Блек Джек — чу се заплашителният отговор. — Малката привлекателна блондинка!

Колийн остави чашата кафе на ръба на едно бюро и бавно се обърна. Джек Блеклидж стоеше недалеч от нея. Той, разбира се, я беше забелязал веднага. Тя беше единствената непозната в стаята и наистина бе „привлекателна малка блондинка“. Джек я огледа: светлата ѝ коса, мека и разпусната, леко падаше по раменете ѝ. Тя имаше невероятно големи кафяви очи, сладка уста, която изглеждаше сочна и съблазнително подвижна, а цветът на лицето ѝ бе като на крем от праскови.

— Вие ли сте Колийн Брейди? — попита той, за да спечели време. Беше изгубил самообладание, което рядко се случваше. Каз пропусна да каже, че новата му асистентка е красива. Той съвсем не беше доволен от топлината, която обля тялото му.

— Да, сър — отговори Колийн. Тя чу хихикането на наблюдателите и трепна. Беше напрегната като войник в присъствието на генерал. Заповяда си да се отпусне и успя да се усмихне, подавайки му ръка.

Джек я стисна здраво, ръката му беше толкова голяма, че нейната съвсем се изгуби в шепата му.

Колийн се опитваше да не изглежда учудена, но фигурата му изостри вниманието ѝ. Беше си представяла мистър Блеклидж подобен на Казоровски, а той беше млад, висок, с гъста, тъмна въздълга коса, с

черни очи и добре оформена чувствена уста, сега извита в тъжна усмивка.

Като че се беше извисил над нея. Беше огромен, мускулист и як, в пълен контраст с дребната ѝ нежна фигура. Носеше избелели тъмни дънки, които подчертаваха здравия му кръст и плосък корем. Черната му фланелка и черното кожено яке го правеха да изглежда още по-внушителен.

Беше облечен по-скоро като гангстер, отколкото като журналист, реши нервно Колийн, а и той най-малко напомняше на наставник. Изглеждаше груб и секси — идеалният мъж, опасен и внушаващ несигурност, когото тя — идеалното девствено момиче — трябваше винаги да отбягва.

— Здравейте, мис Брейди — каза Джек с учтив тон, който изненада запачите, — аз съм Джек Блеклидж.

Беше подготвил лъжливия си учтив поздрав, понеже не му се нравеше, че ще има публика. Не беше склонен да достави удоволствие никому, дори това да съвпадаше със собствения му план. Но не беше планирал, че нежеланата асистентка ще бъде толкова хубава. Нито пък му беше неприятно да почувства мъничката ѝ ръка в своята.

Колийн преглътна.

— Радвам се да ви видя. — Думите ѝ бяха обичайният отговор. Тя знаеше, че щеше да каже същото и на самия дявол. Учтивостта беше насадена в нея първо от майка ѝ и после от по-голямата ѝ сестра — Шавон, която я беше отгледала след смъртта на майка им.

„Да бъдеш беден не е извинение за бедни обноски“ — бяха ѝ казвали те и я бяха убедили в това. Семейство Брейди бяха ужасно бедни по едно време и макар че бедността ги напусна, когато четирите сестри се омъжиха за четиримата богати братя от фамилията Рамзи, учтивостта остана. „Да имаш пари не е извинение за бедни обноски!“ — твърдеше тогава сестра ѝ.

— Искате да кажете, че срещата ви с мен е приятна — стресна я сухият глас на Блеклидж. — Толкова лесно ли изпитвате удоволствие, мис Брейди?

Колийн се изчерви и чу как някой изкоментира. Това я накара да се изчерви още повече. Тя тихо прокле издайническата си руменина, защото я разкри точно когато искаше да се покаже студена и незаинтересована.

Дръпна ръката си от неговата. Джек отказа да я пусне и тя не успя да се освободи от здравата му хватка. Целта му беше да я подрази и нервира и да я накара да се почувства като глупачка пред новите си колеги.

Очите им се срещнаха. Тя прочете заплаха в погледа му и беше готова да я посрещне.

ВТОРА ГЛАВА

— Бихте ли пуснали ръката ми? — попита Колийн с насилена усмивка. Ако не можеше да изглежда студена и безразлична, то би могло поне гласът ѝ да прозвучи като такъв. Надяваше се никой да не забележи, че гласът ѝ леко потреперва.

— Не — ухили се нагло Джек.

Знаеше, че я е уплашил. Нямаше намерение да я пусне, докато тя не излезе от релси и не изтича до Каз, за да поиска прекратяване на всякакви връзки с този гаден Джек Блеклидж.

Имаше и друга тайна причина за отказа му да я пусне, която той не искаше да си признае. Харесваше му да я докосва.

Но Колийн не беше толкова наивна, нито пък се объркваше толкова лесно, колкото той си мислеше. Все пак нейните четири сестри се бяха омъжили за братята Рамзи и не се плашеха и ядосваха лесно. Сестрите ѝ умело командваха мъжете си и Колийн беше понаучила доста от тях. Беше ги виждала как излизат от затруднени ситуации. Смехът беше нещо, което си заслужаваше да опита, така че тя успя да се усмихне по най-блестящия начин и приближи ръката си към неговата.

— Не мислех, че толкова бързо ще се държим за ръце, Джек. Смятам, че за теб това е любов от пръв поглед.

Групата захихика, Джек усети одобрението на зяпачите и се намръщи. Тя много ловко обърна заплахата му в шегата. Трябваше да пусне ръката ѝ и да се разсмее, но той се намръщи още повече. Не обичаше да бъде подвеждан, а още по-малко от някаква си блондинка.

Колийн Брейди имаше тепърва да учи основни правила и беше време за първия урок: той беше винаги този, който заповядва. Жените идваха и си отиваха с негово одобрение. Всичко беше по негови заповеди и той нямаше да търпи друго. Дори би благодарил на побеснялата жена, нарекла го студена змия. Смяташе го за комплимент.

Както започне, така и ще свърши. Това беше мотото му и не смяташе да го наруши заради мис Барби Куклата. Черните му очи

святкаха към Колийн в бясна ярост...

Фигурата ѝ бе като изваяна. Тъмнолилавата ѝ жарсена рокля най-малко бе съблазнителна, макар че плътната материя очертаваше тялото ѝ. Носеше плитки обувки и тъмни чорапи, които разкриваха добре оформени прасци и нежни глезени. Имаше великолепни крака.

— Нека го наречем страст, скъпа — каза провлачено той. Вдигна ръката ѝ към устата си и междувременно я придърпа към себе си. Усети лекия аромат на парфюма ѝ, докато доближаваше устните си до ръката ѝ.

Сърцето на Колийн заби силно. Сега какво да прави? Изпитваше желание да дръпне ръката си и да го удари. Но групата около тях очакваше нетърпеливо следващия ѝ ход. Една грешна стъпка и можеше да си навлече дори врагове сред новите си колеги.

Дори по-зле — допирът на устните върху ръката ѝ започна да я дразни. Колийн отново усети топлина да облива тялото ѝ и да се изчервява. Тя погледна лявата му ръка — не носеше венчална халка. Предателска мисъл — съвсем неуместна за случая — мина през ума ѝ.

— Добре дошла в „Таймс Газет“ и службата на ада — изкоментира някой саркастично. — Ти си по-умна от всички тук.

— Блек Джек иска асистент точно толкова, колкото иска и жена — промърмори друг.

Това беше одобряващият шум от публиката, беше шега, на която Колийн не се хвана. Джек Блеклидж не искаше жена, нито пък асистент. Изведнъж тя видя новата си работа в съвсем друга светлина.

— Мистър Казоровски изглеждаше толкова нетърпелив да ме наеме — измърмори тя, учудена, че може да контролира езика си. — Но това не беше нетърпение, нали? То беше отчаяние.

Последва смях и ръкопляскане. Тя разбра, че е улучила целта. Нейната „доходна“ служба беше отказвана може би от всички присъстващи. Дали Казоровски въобще беше прочел статията ѝ?

Джек грубо пусна ръката ѝ. Когато тя, без да иска, погледна в очите му, видя гняв вместо предишното самодоволство.

— Ти също беше евтина — каза Джек студено. — Надявам се, не си мислила, че си наета заради уменията ти.

— Аз мога да пиша — настояваше Колийн. Наум тя молеше за помощ. Не искаше да води борба и особено с мъж като него — голям,

тъмен и непредвидим. Беше гледала сестрите си как си пробиват път в борбата с мъжете си и беше благодарна, че се е отървала от тази съдба.

Но от сестрите си беше научила, че определен тип мъже — властните и агресивните, които привличат със сексуално излъчване, а Джек Блеклидж несъмнено бе от тях — се нахвърляха като петли на всеки, който дори малко им противоречеше.

Джек Блеклидж го знаеше и респектиреше с контрол и сила.

Тя трябваше да доказва, че може да му устои. „Започни така, както смяташ да продължиш“ — беше сентенция на Рамзи и целеше да контролира. Колийн беше поставила на първо място онези, които се предаваха без борба. Липса на респект и невъзможност за самоопределянето — това щеше да се случи с нея, ако позволиеше на Джек Блеклидж да я надвие.

— Аз мога да пиша — повтори тя по-властно.

— Можеш да пишеш? — изхили се той. — Какво общо има това с писането. Откраднала си малко журналистически хватки от университетската си среда.

— Не съм учила журналистика — прекъсна го тя с блеснали очи, — специализирах английски език.

— Още по-зле! — изпъшка Джек.

Колийн беше отчаяна. Опита се да бъде добър съперник и да отклонява нападките му, но Джек Блеклидж беше решил да я сломи. Не беше сигурна колко дълго ще може да се състезава с него.

— Остави я на мира, Джек! — Един от спортните журналисти, изглежда, усетил неудобното ѝ положение, я потупа приятелски по рамото.

— Момичето ще се оправи — каза полицейският репортер с усмивка.

Някой друг се съгласи. Изглежда нещата се обръщаха в нейна полза. Беше ли взела неписания изпит за приемане в групата? Когато две от по-младите репортерки я поканиха да обядва с тях, тя разбра, че може би го е взела.

Джек трябва да си бе помислил същото. Той се отдалечи от групата, като я стрелна с мрачен поглед:

— Идваш ли или смяташ да се мотаеш и да пропилеееш целия ден? — каза той студено. — Това не е увеселителен парк, нали! Има вестник за издаване.

Колийн вдигна очи — той беше този, който удължи въвеждането.

— Да не ти пука, Колийн! — измърмори Сюзан Фарли, една от репортерките, поканили я за обяд. — По-добре е, че те мрази. Ще се чувстваш по-безопасно и ще задържиш работата по-дълго.

Колийн ценеше окуражителните думи, но сега те не помогнаха. Тя последва Джек до бюрото му, като добре съзнаваше, че новият ѝ шеф не е добре разположен към нея.

— Използвах този ъгъл изцяло за себе си — каза той кисело, — но виждам, че са домъкнали и бюро за теб. — Той посочи старото бюро, втъкнато между неговото — по-ново и по-голямо — и задната стена. — Сядай и започвай работа!

Колийн седна на стария дървен стол зад бюрото. Столът на Джек, тя не можа да не забележи, беше мек и се въртеше, докато този, който ѝ беше посочен, изглеждаше като изкопан от миналия век. Да седиш на него бе цяло мъчение.

Колийн потисна въздишката си. Поне двете бюра бяха опрени едно до друго и щяха да ги разделят с дължината си. Ако столовете им бяха обърнати с гръб един към друг, щеше да е неизбежно докосването. Тя си спомни топлината на ръката му, когато държеше нейната, спомни си чувството, когато докосна с устните си дланите ѝ. Чувствена тръпка премина през тялото ѝ. Да, определено трябваше да избягва да се докосва до него.

— Знаеш ли как да пускаш компютъра? — попита Джек с фалшива загриженост. Той я наблюдаваше. — Има един малък ключ, който натискаш. Да ти помогна ли?

— Не, благодаря, ще се справя. — Няма да приема помощта му, реши Колийн, дори ако се наложи да седя цял ден пред празен екран. Разгледа терминала, преди да открие копчето, и машината заработи. Той не ѝ обърна внимание, докато тя не се изкашля и каза: — Не искам да те безпокоя, но какво точно трябва да правя?

— Защо не ми кажеш, моето момиче, какво те накара да си играеш на журналистка?

Колийн го погледна право в очите. Нещо неопределено, но силно като че ли витаеше около тях.

„Чисто сексуално привличане“ — помисли си Джек разбиращо, тръпнещ, но несигурен пред дадените обстоятелства. От него се

очакваше да направи всичко, за да се отърве от нея, а не да я вкара в леглото си. За нещастие той искаше и двете.

Колийн, по-малко опитна, си обясняваше напрежението между тях като враждебност. А от наблюденията над сестрите си в семейните им отношения беше разбрала, че враждебността се посреща с вдигната глава. Тя благодари наум, че връзката ѝ с Джек Блеклидж беше само професионална. Представи си, че трябва да понася лична връзка с такъв загадъчен, агресивен и труден мъж. Това беше невъзможно.

— Не си играя на нищо — каза тя гордо, че гласът ѝ прозвуча едновременно студен и твърд. Беше много по-лесно да общува с него, без да е заобиколена от публика. — Винаги съм искала да пиша и трудно можах да повярвам, че ми е провървяло, когато мистър Казоровски ми каза, че ще имам работата.

— Откъде знаеше, че всички в „Таймс Газет“ са се отказали да се заемат?

— След като се срещнах с теб и видях глупавите ти игрички на най-великия, напълно разбирам защо. — Колийн беше доволна от острия си отговор. Да, по-лесно бе да разговаря с него насаме. Освен това беше вълнуващо по особен начин.

— Кое те накара да търсиш работа в Буфало? — Той се дразнеше, че беше успяла в жалкия си опит да спори с него.

Колийн се чудеше дали той наистина иска да знае, или търси почва за своя сарказъм, но реши да му отговори сериозно:

— Моята съквартирантка и аз.

— Живяла ли си някога с мъж?

— Не. — Искаше ѝ се да не прозвучи, че е толкова изненадана от въпроса. Пак се бе уловила на въдицата му. Сега трябваше да печели изгубените точки.

— Живял ли си някога с жена? — За първи път задаваше подобен въпрос на мъж. Надяваше се да е прозвучало непредвидено и естествено.

— Да. Бях женен почти две години. А освен това съм живял с жени преди женитбата си и след развода.

— О! — Сега какво трябваше да каже? Той беше с доста години по-напред от нея.

— И преди да ме попиташ, ти казвам „не“. Не живея с никого сега. — Джек се засмя предизвикателно. — Така че съм напълно

приемлив.

— За кого и за какво? — попита Колийн, но отново се изчерви. Как се беше досетил, че тя любопитстваше да узнае сегашното му положение.

— Тайна. — Той се смееше. — Има ли някой мъж в твоя живот, Колийн? Някое приятелче от колежа, което дори сега, когато си приказваме, робува някъде, за да ти купи онзи венчален пръстен с диамант?

Тя раздразнено поклати глава. Но в този миг чувството ѝ за хумор напомни за себе си и тя се усмихна.

— Мисля, че липсата на венчалната халка е причината ние с Никол да сме тук, в Буфало. Първите няколко месеца след дипломирането се опитахме да живеем в Хаустън, но беше невъзможно. Семейството ми постоянно ни следеше и тормозеше: ако не се опитвах да ни оженят, те току нахълтваха и висяха над главите ни, за да отидем да обядваме, докато ни изнасят лекции колко е опасно две неомъжени момичета да живеят сами. Решихме, че просто трябва да заминем. Намерихме си работа във Вашингтон, където са повечето роднини на Никол. — Тя се усмихна по-широко: — И отново ни сполетя същото, но този път нейното семейство ни влудяваше с грижите и протекциите си.

Той не искаше да я забавлява, но откри, че прави точно това:

— Така че решихте да търсите свобода и независимост в Буфало?

— Търсихме свобода и независимост навсякъде. Обикаляхме за работа из градовете в страната, където няма Брейди или Шакарян. Никол е медицинска сестра и искаше да работи в педиатрия, а аз — във вестник. Решихме да отидем в града, предлагащ ни и двете неща.

— И това беше Буфало.

Колийн кимна.

— Никол получи работа като медицинска сестра в Детската болница. Мисля, че тук ще ни хареса. Знам, че ще е така — поправи се тя, а кафявите ѝ очи блестяха. — Сега вече най-после сме изцяло самостоятелни, харесваме квартирата си и имаме хубава работа.

— Може би приятелката ти има хубава работа, но ти си изиграна. Наета си да вършиш три различни неща със заплата за по-малко от едно.

Тя го погледна учудено:

— Три неща?

— Освен че ще работиш за мен, което ти обещавам да бъде чисто мъчение, ще представяш глупавите нещастни комедии и филмовите критики, докато говорителката на втората ни програма е в майчинство. Лаура Берман, нашата висша филмова критичка, не иска да се занимава с тях. Стефани Доублър, редакторката на страниците за кухнята, е помолила някой да се заеме с колоната за рецепти на читателите за вторничното разширено издание. Познай кой ще се занимава с това?

— Аз? — Очите на Колийн се разшириха.

— Не, Бинго.

— Рецепти? Ще трябва ли да готвя?

— Откъде, по дяволите, да знам — ядоса се Джек. — Никога не съм се занимавал с колоните за рецепти. Дано Бог ме опази и занапред от това!

— Но аз мразя да готвя и го правя ужасно.

— Мисля, че не само трябва да изпълняваш рецептите, но и да опиташ това, което сготвиш. Само не си мисли да прехвърлиш нещо на мен!

— Не съм и помислила за това. — Тя ухапа долната си устна. — Мистър Казоровски дори не спомена, че ще се занимавам с рецепти и филмови прегледи.

— Глупави филмови прегледи — поправи я Джек. — Разбира се, че не е споменал! Както каза, той е бил отчаян. Освен това не ти е казал, че съм известен като бедствие за вестника, нали?

— Явно не си щастлив, че никой не иска да работи с теб и въпреки това не правиш нищо, за да бъдеш по-добър — размисли гласно Колийн.

— Мил и добър? — изсмя се Джек. — Работила си в приказния свят на Дисни прекалено дълго, моето момиче. „Мил и добър“ нямат място в истинския свят. Всеки има свое собствено място и прави всичко възможно да го защити. Целта на играта е да си начело на глутницата.

Колийн се намръщи.

— Приличаш на свекъра на сестра ми! Бащата на зет ми... — добави тя, за да уточни.

— Моля? — Явно Джек се нуждаеше от обяснения.

— Имам четири сестри — Шавон, Ерин, Тара и Меган — и те са омъжени за четирима братя — Слейд, Ред, Джек и Рик. Те...

— Ей, трябва ли да запомня всички тези имена? — попита Джек. — Ще ме изпитваш ли след това?

Колийн го погледна хладно.

— Сестрите ми имат един свекър, защото мъжете им имат един баща. Много хора намират това за доста интересно. Та този човек е нещо като акула. Той ще се съгласи с теб, че всеки прави всичко възможно да е на върха. Но аз не съм съгласна — добави тя със светнали очи.

Джек се вгледа в нея. Усети, че беше преминал границата. Тя беше твърде красива и твърде млада за него. Отгоре на всичко той прекалено много се наслаждаваше на компанията ѝ. Беше време да прекрати приятелството...

— Това не са глупости, а доказана истина — каза той твърдо. — Изобщо не се интересувам от семейството ти, така че ако по този начин се правиш на мила и добра, не си губи времето с мен, девойко Колийн!

Бузите ѝ станаха алени. Достатъчно беше, че се шегуваше с нея на всяка дума, но сега използва дори името ѝ, за да я удари. Беше изрекъл Колийн със същия тон, с който би казал и идиот.

— Защо си толкова opak? — попита го тя обидено.

— Опак? Аз не съм opak. С тази дума наричат капризно малко дете, което не иска да спинка. Добър, мил, opak... Ако речникът ти е толкова светски, по-добре веднага да се ориентираш към бебетата.

— Не обичам да бъда причислявана към бебетата или малките момиченца — каза Колийн строго. — Не съм нито едното, нито другото.

— О, ето я и еманципацията! Хайде, кажи ми колко мразиш мъжете и как ние ужасно потискаме талантливите жени. Развий ми теорията си за мястото на жената в света.

Те се погледнаха през бюрата.

— Не мразя мъжете — каза меко Колийн, — но, изглежда, ще направя изключение за теб.

— Така че Колийн харесва мъжете! — Той отново я поднасяше. — И обзалагам се — има доста мъже, които я харесват. Да не би да си

малко момиче за развлечение с различен мъж всяка вечер, Колийн? Да не би да подлудяваш мъжете, докато си ги избираш?

— Не и на двата въпроса — отговори Колийн.

— Не? Не ходиш на развлечения, не се закачаш и не оставаш да спиш там. Какво точно правиш с мъжете, Колийн?

Не я интересуваше краят на въпроса му. Разговорът им или по-скоро спорът — бе заприличал на всички онези разговори, които бе провеждала със свалячи. Припомни си резултатите от всички тях.

— Ще ми кажеш ли, Колийн? — настоя Джек. — Чакам със затаен дъх отговора ти.

Устните ѝ се извиха във внезапна усмивка. Добре, тя имаше отговор за него.

— Можех да ти кажа, че такъв личен въпрос не е твоя работа, но чувствам, че това само ще те ядоса. Или още по-зле — може да предизвика друг рунд феминистки обяснения.

— Може би си права — съгласи се той, а черните му очи блестяха.

— Така че ще ти кажа истината. — Пое си дълбоко въздух. „Ето, помисли си тя, твърдението, което кара мъжете да тичат в обратна посока!“ — Интимни отношения с мъже нямам. Може би целувка за лека нощ пред вратата, ако сме излизали няколко пъти и ми е харесал. Но това е всичко. Това е границата на опита ми с мъжете.

— Това, което казваш — Джек изглеждаше напълно объркан, — е, че си девствена?

Колийн кимна, като всячески се опитваше да скрие червенината, обляла цялото ѝ лице. Джек я гледаше настойчиво:

— Но какво мислиш за секса?

Червенината ѝ се засили и тя се размърда в неудобния стол.

— Не съм сигурна, че искам да правя секс, преди да се омъжа, или да почакам след това — призна тихо тя. — Двете ми сестри Шавон и Ерин спаха с мъжете си, преди да се омъжат. Но Тара и Меган — не. Знам, че трябва да бъда много влюбена и изцяло обвързана, за да взема решение като сестрите си.

За момент Джек не можа да проговори. Накрая успя да продума:

— Ти всъщност смяташ да не си лягаш с мъж, докато той не се ожени за теб? — Изправи се и започна да крачи в пространството между прозореца и бюрото му. — Но това е средновековно! Това е

лудост! — Спря да си поеме дъх. — Дори не мога да намеря думи, достатъчно силни да опишат такава остаряла, щурава идея.

— Справям се чудесно.

„Реакцията му не беше неочаквана, дори не и оригинална“, помисли си тя с въздишка. Беше свикнала с такива отговори всеки път, когато я изнудваха да си признае причините за „удържането на фронта“, както чаровно го бяха нарекли нейните бъдещи кандидати.

— Защо мъжете толкова се влудяват от това? Не обвинявам никого, който не мисли като мен за секса. Не искам да насилвам никой да взема решение, преди да е готов. Защо хората толкова бързо ме обвиняват и ми се присмиват?

— Защото, защото... — Джек спря. Макар да не искаше да си го признае, тя имаше право.

Очите му като че ли сами я огледаха, не пропускайки чувствената пълнота на устните ѝ, привлекателната извивка на шията, закръглените гърди под леката блуза. Гърди, които никой мъж не беше видял или докоснал.

Тя беше девствена. Мисълта сякаш гръмна в мозъка му. Защо го подлудяваше фактът, че никой мъж не я бе докосвал? Че всеки интимен допир и милувка ще бъдат нови за нея? Той бързо прогони провокиращите мисли и се върна към по-важното в момента — да я нарани и прогони.

— След като си толкова неопитна — измърмори той, — нека те откrehна за основния факт на съвременния живот, скъпа. Девствеността не е примамка. Ако някога решиш да се харесаш на някого, не му казвай всичко това.

— Точно затова реших да ти го кажа. Сега, надявам се, ще спреш глупавите си сексуални нападки. Досаждат ми.

Той се приближи до бюрото ѝ и се надвеси над нея, добре съзнавайки, че се опитва да я уплаши.

— Може би току-що направи стратегическа грешка, скъпа. Представи си, че реша да използвам твоето целомъдрие, за да те предизвикам? Представи си, че си поставя за цел да те вкарам в леглото си. Никога не съм се провалял, когато реша да си легна с някоя жена. И ако реша, че го искам, скъпа, то това ще е краят ти.

Тя потрепери. Не беше от страх, а от възбуда, която бързо потисна. Вече знаеше как ще завърши тази сцена и му каза:

— Няма да си направиш усилието. Ще ти отнеме твърде много време и старание и бързо ще разбереш, че не си заслужава.

— Така ли ставаше и преди?

Тя кимна.

— Но преди не съм се влюбвала и никой не се е влюбвал в мен, а когато това се случи...

— Ще свършиш в леглото му, без много да му мислиш — завърши Джек вместо нея.

— Щях да кажа, че той нямаше да ме мисли за някаква остаряла реликва. Ще ме уважава и ще ми позволява да имам собствено мнение — завърши тя.

— Виждам защо си се чувствала добре в страната на фантазиите. Там е домът на спящите принцеси, благородни принцове и дълги бели сватби. — Той поклати глава. — Събуди се, Колийн. Истинският живот не е приказка.

— Понякога истинският живот е по-странен от приказка — каза Колийн. — Моят собствен живот...

— Моля те, спести ми разказа за своя живот, Колийн. — Тъмните му вежди се бяха извили, тонът му беше язвителен.

— Не съм си и помисляла да те наказвам по този начин. А тъй като си толкова голям реалист, няма и да повярваш.

— Ти просто си изпълнена с кураж, нали?

Колийн знаеше, че не я ласкае. Целият този разговор за секса и любовта, за годежи и сватби му лазеше по нервите. Това страшно му напомняше дните, когато се самозаблуждаваше, вярвайки във вечното щастие. Без да ще, в главата му нахлуха картини от годежа му преди девет години: Дона, блестяща във венчалната си рокля...

Веднага след това върху тази сцена се наслои друга, последвала след две години: Дона ледено му казва, че го напуска, докато хвърля дрехите си в куфара. Била се почувствала излъгана, че обещаващият атлет, за когото се бе омъжила, ѝ бе изменил, отказвайки се от бейзболната си кариера. Джек, с ръка в гипс от кръста до рамото, сломен от болката за края на кариерата си, просто гледаше и слушаше.

Завинаги щастлив? Ха! Сега знаеше много повече и идеализмът на Колийн го дразнеше с наивността си.

Джек се върна до бюрото си и седна.

— Защо не отидеш при Каз и не му кажеш колко лошо съм се държал с теб? — попита той.

— Ти не се държиш лошо с мен — увери го Колийн. — Ти си — е, боя се да използвам думата отново, но въпреки това — ти си опак. Със сигурност няма да тръгна да се оплаквам от това ти качество.

— Обиждам те и те тормозя от момента, в който се срещнахме — процеди през зъби Джек. — И ако не си го разбрала, то ти си или най-безчувствената, или най-глупавата жена, която съм срещал.

Той правеше отчаяни усилия да я накара да изгуби контрол, да се нахвърли върху него или да избухне в сълзи. Беше се усъвършенствал в манипулиране реакцията на другите и се наслаждаваше на силата, която това му даваше. За нещастие Колийн Брейди, изглежда, не разбираше ролята си. Не си спомняше кога за последен път бе изразходвал толкова усилия за някой, който толкова много го дразни, и се бе сблъсквал с такава очевидна липса на резултат.

Всъщност това ми допада — откри изненадано Колийн. Поради ред причини тя не можеше да проумее, че не се боеше от него, дори напротив — чувстваше се удобно в присъствието му.

— Знаеш ли, смешно е да попречиш на някого, който толкова отчаяно и явно иска да те изкара от равновесие — каза весело тя. — Може би това ще изкара теб от равновесие, Джек? Не съм приела лично нито едно нещо, което си ми казал. Всичките ти опаки коментари преминаваха покрай мен като...

— Ако кажеш като вода по патешки гръб, няма да отговарям за действията си — натърти Джек.

— Е, добре, просто ще го оставим недоизречено.

В отчаянието си той почти се усмихна.

За щастие се усети навреме и поднови атаката. Нямахше да се поддаде на дяволската, смела и тържествена чаровност. Не и той! За нещастие тя беше твърде хубавичка и твърде привлекателна. За първи път от години почувства, че губи равновесие. Мразеше това чувство. Никоя жена нямаше да го накара да го изживее отново, закле се той за стотен път. Никоя жена нямаше да го хване в мрежите си, да му причини болка, да бъде причина да изгуби дори и десет минути от нощния си сън. Никога вече!

Той се изправи:

— Понякога работя вкъщи, но Каз настоя днес да те посрещна тук. Добре, посрещнах те. Сега си отивам. Ако искаш да оползотвориш времето си, можеш да прочетеш кой кой е и какво става в Буфало, или да прочетеш съдържанието на моите колони, или да се представиш на филмовия критик и редактора на кухненските страници. Не ми пука много какво ще правиш. Изчезвам!

Като грабна износеното си куфарче, той изхвърча от стаята. Това не беше защитен ход, убеждаваше се той. Не бягаше от Колийн Брейди. Джек Блеклидж не бяга от хубави, сексапилни малки девственици дори и когато отказват да му се подчинят. Той си отиваше, защото така искаше, въобще той правеше винаги това, което иска. Повтаряше тези думи като припев по целия път до вкъщи.

ТРЕТА ГЛАВА

Колийн се върна вкъщи малко преди четири следобед със списъци, рецепти, подвързано издание на цялата колекция от статии на Блек Джек и дебел бележник, изпълнен със записки. Никол, която работеше първа смяна в Детската болница, беше вече там.

— Навличай бързо дънки и пуловер, Колийн! — Никол вече ги бе облякла. — Довечера имаме среща.

— Среща? — повтори Колийн без ентусиазъм.

— Моят е детски стажант-хирург. Нали знаеш — стажант е лекар, който кара специализация, а това отнема поне пет години, за да станеш кадърен детски хирург. За теб — приятелят му!

Колийн се намръщи и въздъхна:

— Още една безсмислена среща. Напуснах Хаустън и Вашингтон точно заради това, нали помниш?

— Сега е различно — каза весело Никол. — Трябва да се срещнем в шест в пицарията един блок по-надолу от болницата.

— Днес е първият ти ден в болницата и вече си намерила с кого да излизаш. Ти си изумителна, Ник. Но наистина ли имаш нужда да идвам с приятеля му? — Колийн въздъхна отново. — Имам доста за четене, а съм толкова уморена, че ако заспя, няма да стана до следващата седмица.

— Това не е присъщо за теб, Колийн. Защо си толкова изтощена, не мина ли добре денят ти? Как изглежда мистър Блеклидж?

— Съвсем не е това, което очаквах — каза кисело Колийн. Нито пък бе очаквала връхлетялата я странна стеснителност, след като той излезе от редакцията. А когато по обяд се запозна със списъка на неговите завоевания, си тръгна от работа обезсърчена.

— Какво значи това, по-добър или по-лош? — попита Никол.

— Не ми се говори за Джек Блеклидж. Твърде уморена съм, а той — твърде изтощителен като тема на разговор. — Тя не каза объркващ, отдалечен и саркастичен, просто сега не искаше да мисли за това.

Колийн отиде в стаята си да се преоблече, а Никол я последва.

— Кажи ми нещо за този твой стажант-педиатър, Ник.

Никол прокара ръка през дългата си гарвановочерна коса. Девойките бяха с еднакви фигури, но тъмната коса на Никол и маслиненият ѝ тен контрастираха на светлата Колийн. И двете бяха с кафяви очи, но се шегуваха, че тези на Колийн са като шоколад, а на Никол — като горчивата му разновидност.

— Срещнах го тази сутрин в интензивното отделение, там се грижа за двама негови пациенти — каза Никол, като се хвърли върху леглото с щастлива въздишка. — Допаднахме си веднага и той ме покани на обяд в кафето. След това ме покани на вечеря в пицарията до болницата. Тази вечер е на повикване — добави тя.

— А какво ще кажеш за моята среща?

— Той е интернист в болницата, от Пакистан или... Не съм сигурна точно откъде. Не говори много английски, но може добре да чете и...

— Моят не говори английски? Никол, как ще разговарям с него? Не мога да прекарам вечерта в писане на бележки.

— О, не се тревожи за това, Колийн — бързо я успокои Никол. — В края на краищата ние с Камал също ще бъдем там.

— Камал?

— Моят, Камал Вели, е много готин — тъмна коса, тъмни очи, мургав. Толкова е елегантен и отдаден на работата си, има страхотен подход към децата! О, Колийн, просто е чудесно! Двамата с него имаме еднакви вкусове в музиката, книгите, филмите.

— Явно той говори и разбира английски — каза сухо Колийн и спря. — Ник, спомняш ли си последния път, когато излизаше с някакъв си Камал? Аз си спомням. Беше, докато живеехме във Вашингтон. Семейството ти се побърка, защото беше турчин, а ти арменка. А турците и арменците са най-големите врагове на света. Никога не съм била толкова добра по история, но знам всичко за кървавите боеве между турци и арменци. Разбрах го от виковете на роднините, докато излизаше с Камал.

— Това беше Кемал — поправи я Никол, като произнасяше името доста различно. — Камал не е турчин, той е от Съветския съюз — тя отмести погледа си от Колийн — или по-точно от Азербайджан.

— Знам и това място. Чувала съм роднините ти да говорят и за него — погледна я Колийн. — Азербайджан и Армения са постоянно в

конфликт. Никол, спомняш ли си спешната помощ, която семейството ти събираше миналата година да изпрати...

— Разбира се, че си спомням — прекъсна я Никол, — но какво общо има това с мен и Камал? Никога през живота си не съм била близо до Армения, а той е дошъл в Щатите преди 15 години с леля си и чичо си. Ходил е в колеж и в медицинско училище тук, в Буфало, и смята да стане американски гражданин.

— Не е необходимо да се защитаваш пред мен, Ник — каза спокойно Колийн. — Мисля, че етническите и религиозните различия не са от значение в Америка, но семейството ти се побъркваше, когато излизаше с Кемал, и сигурно ще реагира по същия начин и за Камал.

Никол се засмя, а очите ѝ блесяха от вълнение.

— Колийн, ние сме в Буфало, за да се отървем от досадните семейства, нали си спомняш?

* * *

Телефонът продължаваше да звъни. Дълбоко съсредоточен върху статията си, Джек смяташе да не му обръща внимание. Все пак този, който звънеше, щеше да се предаде рано или късно. За негово нещастие обаче, който го търсеше, беше решил да е късно. Монотонното звънене продължи. Джек беше напълно разконцентриран.

— Да — извика той в слушалката.

За момент никой не се обади. И после женски глас — студен и добре премерен — каза:

— Джек Блеклидж? Обажда се Ариел Морган. Леля ми Поли е приятелка и клиентка на магазина на майка ти и лелите ти във Флорида.

Доста усилия му струваше на Джек да не затвори слушалката. Знаеше какво ще каже Ариел Морган, преди да го е казала. Джек тихо измърмори толкова известното изречение, което Ариел произнесе силно:

— Когато разбрали, че сме в един град, настояха да ти се обадя.

Майка му и двете ѝ сестри — всички вдовици, които притежаваха малък магазин в Орландо — постоянно тичаха между

жените роднини и търсеха подходяща съпруга за него. Телефонният му номер беше разпръснат между тях и неизбежно му се обаждаха надеждните приятели. И нито една от тях не бе подходяща за него.

— Преподавам английска литература в Буфалския университет и пиша стихове — продължи жената, докато Джек тихо изръмжа.

Да, леля Дороти, леля Джуди и мама се бяха справили отново. Професор по литература, занимаваща се с поезия, беше безнадеждно насочена към журналист, който пише по три колони във вестника.

— И понеже и двамата пишем, загрижените ни роднини решиха да ни срещнат. — Имаше нещо непринудено в тона на Ариел Морган.

„Като че ли се обажда само да се подиграе със старите работнички“, помисли си Джек. Но знаеше, че не е така. Беше се обадила, защото това съвпаднаше с личните ѝ цели. Както беше казал на Колийн — всички си имат призвание.

— Прочетох статиите ти — продължи Ариел. — Имаш чувство за стил, а с помощ може да напишеш и роман.

„Ето, намръщи се Джек. Кога ще спреш да дращиш за вестниците с тъпите им читатели и ще се присъединиш към интелигенцията, като напишеш нещо голямо.“ Беше го чувал и преди Ариел Морган. Той се прозя, докато слушаше нейната версия за това.

Мислеше, че е тъп като читателите си, защото нямаше никакво желание да се заеме с велик американски роман. И макар да знаеше, че майка му и лелите му мислеха доброто, не му се занимаваше с Ариел Морган.

Когато тя му предложи да вечерят заедно през седмицата, той отказа. Но тя беше настойтелна — седемнайсетте позвънявания на телефона трябваше да го убедят — и предложи следващата или последващата седмица. Наложиха се тактично да я убеждава, че е зает през по-нататъшната част от живота си. Само ако майка му и лелите не бяха замесени! Блек Джек имаше едно слабо място в закоравялото си сърце и то беше за тези три жени.

— Слушай, Арлийн...

— Ариел — поправи го тя. — Името на духа в Шекспировата „Буря“, жената в „Открадването на ключа“ от Поп. Наистина съм родена да преподавам английска литература.

„Толкова, колкото аз бях роден да играя бейзбол“, помисли си Джек и когато този сън бе свършил, се бе установил в света на

вестниците. Свят, твърде, отдалечен от този на литературата на Ариел Морган.

— Ариел, не го приемай лично, но истината е, че... излизам постоянно с една жена точно сега. Доста е сериозно и сме решили... — Той се изкашля. Не беше се извинявал по този начин преди. — Решили сме да не се виждаме с никой друг. Един вид изключителен договор.

Трябва да е звучал доста уверено, защото Ариел Морган му повярва. Изглежда, бе размислила, подразни се и бързо затвори.

Доволен от находчивостта си, Джек се върна върху статията си, оставяйки телефона отворен. Нямаше да има повече нежелани обаждания за остатъка от следобеда.

Спомни си да затвори телефона, преди да си легне, малко след полунощ, и почти веднага телефонът почна да звъни.

— Джек, от часове се опитвам да ти се обадя. — Беше майка му. — Отново си оставил отворен телефона, нали?

— Да, мамо — съвсем не се извиняваше, ако беше станало нещо, майка му нямаше да се отплесне в детайли. — Какво има?

— Преди малко се обади Поли Морган и ми каза, че племенницата ѝ ти се е обадила и си ѝ казал, че имаш сериозен ангажимент с някоя.

— Ариел Морган се е обадила на леля си, за да ѝ каже това? — възкликна Джек скептично. Защо ѝ е да го прави? Мислеше, че е възприела извинението му, но явно беше сгрешил. Тя бе решила да въведе роднините му в кавгата.

— Била малко ядосана, че леля ѝ е дала името и телефонния номер на мъж, който вече е ангажиран. Поли ми се обади да разбере какво става. Наистина какво става, Джек? — Майка му не се и опитваше да прикрие вълнението в гласа си. — Кое е момичето, за което си говорил? Леля Дороти, леля Джуди и аз сме развълнувани. Искаме да знаем всичко за нея.

Как се обърква всичко, когато за пръв път решим да излъжем! Джек си спомни избродираните карета, които майка му пазеше в шкафа в спалнята си. Това заплашително предупреждение бе избродирано на едно от тях. „Трябваше да съм обърнал внимание на значението му!“, помисли си Джек, докато търсеше образа на измислената си любов.

— Тя е доста неописуема, мамо... — „Слабо, Блеклидж!“, каза си той, но това беше най-доброто, което можеше да каже без предварителна подготовка. — Сигурен, съм, че с леля Джуди и леля Дороти ще я харесате — добави той, като се напругаше да звучи правдоподобно.

За негово успокоение, майка му изглеждаше доволна:

— О, Джек, толкова се радвам, че най-после си намери момиче. Знам колко беше наранен, когато Дона...

— Нека не се връщаме в далечното минало — прекъсна я Джек. — Все пак разводът с Дона не беше кой знае какво. Рано или късно трябваше да се случи.

— Прав си, сине. Да не се връщаме към миналото. — Беше ред на майка му да го прекъсне. — Утре ще запазя места в самолета за Буфало за нас трите. Според програмата ще пристигнем вдругиден. Братовчедите ти ще се грижат за магазина, докато ни няма.

— Какво?

— Така или иначе смятахме да те посетим — продължи майка му. — Свикнахме ти да ни навестяваш и не сме идвали в Буфало от четири години. Сега определено е наш ред да пътуваме. Не се притеснявай, няма да отседнем при теб, а на хотел. И, разбира се, искаме да се срещнем с новата ти любов.

Неговата нова любов? Джек бе ужасен. Не можа да проговори... И когато затвори телефона, бе сигурен, че майка му и лелите му вече броят часовете до срещата си с новата му истинска любов.

Която не съществуваше!

Мрачно настроение притисна Джек, докато гледаше тавана и се оплакваше от съдбата си.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Джек бе вече на бюрото си, когато следващата сутрин Колийн пристигна в редакцията. Наблюдаваше я, докато тя присядаше зад бюрото си. Очите му се спряха на свежото ѝ лице, после се спуснаха по изящната ѝ фигура.

Беше облечена с прилепнала плетена черна пола и черно-бяла карирана риза, черни чорапи и ниски черни обувки. Косата ѝ беше хваната на опашка, която весело подскачаше, щом девойката раздвижваше глава. Полата ѝ беше до над коляното и той още веднъж се наслади на изящните ѝ крака. Тя изглеждаше млада, свежа и невинна едновременно.

Точно като всички надеждни американски момичета, които на младини нарочно бе избягвал. Тогава той бързаше да се прости с невинността си и рано се бе отдал на евтините, леснодостъпни момичета, които му помогнаха да я загуби. С годините реши, че няма смисъл да се променя. Другите мъже можеха да търсят характер, интелект и страст в жените, но Джек си падаше само по евтините авантюри. Семейството му постоянно го предупреждаваше, че ако не си избере скоро подходяща жена, „всички хубавици ще бъдат обсебени и ти ще свършиш сам или ще вземеш някоя, която никой не иска“.

Джек не обръщаше и капка внимание на тези добронамерени предупреждения, намираше ги за досадни.

Когато Дона внезапно го напусна, майка му и лелите постоянно повтаряха: „Ние те предупреждавахме!“. И той търпеше укорите им, защото те наистина му бяха говорили доста, преди да се ожени за нея.

Джек наблюдаваше как Колийн се усмихваше приятелски на колегите си... Беше ѝ се подигравал за това, но Колийн беше моделът за момиче, което отговорният син води вкъщи при майка си. Ако я представи на лелите и майка си, те щяха да бъдат доволни и сигурни в щастието му. Освен това щяха да се върнат във Флорида по-бързо и да престанат с постоянните си кроежи.

Това беше прекрасен план, за който се бе сетил предишната вечер и сега обмисляше детайлите. Но преди всичко трябваше да спечели съдействието на Колийн! Джек знаеше, че това е трудна задача. Сладката госпожица Брейди бе достатъчно предпазлива към известния чаровник Блек Джек.

— Здравей! — Колийн бе задъхана, когато приближи бюрото си, защото беше тичала от колата си до стаята. Със сигурност сърцето ѝ не бе забило по-бързо, защото видя Джек Блеклидж отпуснат предизвикателно в стола си.

Джек използва пълната сила на своята „Блеклидж усмивка“:

— Добро утро, Колийн!

Колийн внимателно окачи чантата си върху облегалката на стола, постави върху бюрото найлоновата папка и бавно я разкопча.

— Хубава чантичка имаш — каза свежо Джек. — Жълта като канарче!

Колийн го погледна и зачака. Усмивката му се разшири, а веждите ѝ се събраха.

— Продължавай, кажи го! — каза тя най-после.

— Да кажа какво?

— Каквато и да е умна забележка по адрес на чантата ми.

— Току-що казах, че ми харесва, Колийн.

— Не очакваш да ти повярвам, нали?

— Защо не? Да ти донеса ли чаша кафе или сода от машината?

— Не, благодаря. Донесла съм си кафе от къщи. — И тя извади зелена чашка и термос от чантата.

Джек я гледаше, докато отваряше термоса и си наливаше кафе в чашата.

— Обзалагам се, че правиш великолепно кафе! — каза той. — Мога ли да го опитам? — Извади своя чаша с щампа на Буфало Бил от чекмеджето и отиде до нейното бюро. Все още се усмихваше.

Ръката на Колийн трепна, докато му наливаше. Той отпи малка глътка.

— А, както и предполагам! Правиш страхотно кафе, Колийн!

Колийн отстъпи крачка назад.

— Защо правиш това? — попита тя уморено.

Той изглеждаше страшно учуден:

— Не знам какво имаш предвид.

— Продължаваш да ми се надсмиваш. Това е... това е гадно. — Тя навлажни с върха на езика устните си.

— Усмивката ми е гадна? — изненада се обидено Джек. От години му бяха правили само комплименти за чаровността на усмивката му и той с цялата си душа вярваше в нейната сила.

— Знаеш ли, имам си обяснение за това какво се опитваш да направиш — каза тя.

— Така ли?

Колийн кимна.

— Съзнателно се правиш на нелогичен. Вчера беше саркастичен и нападателен, така че днес очаквах нещо подобно. Вместо това грейваш в усмивка, която е фалшива като подправена сметка, и се правиш на приятелски настроен. Следващия път ще очаквам това, а ти ще направиш нещо съвсем друго. По психология учих, че хората и животните могат да се приспособяват към всичко, с изключение на алогичността. С променливото си поведение се опитваш да ме накараш да се оплача на мистър Казоровски, че не можем да работим заедно.

— Малката ми умничка Колийн! — изръмжа Джек. — Мислиш, че си разбрала всичко, нали? — Дразнеше се, че тя бе проникнала в него толкова бързо. Беше объркала мотивите му, но не и неговата фалшива чаровност.

— Права съм, нали?

Той се изсмя, без да му е забавно:

— Трябва да съм сбъркал. Фалшивата ми усмивка и чар се оказаха глупави.

— Минават само пред глупачки. — Колийн седна на твърдия дървен стол.

Джек я наблюдаваше как рови в чантата и изкарва няколко писма и изрезки от вестници.

— Какво е всичко това? — полюбопитства той.

— Рецептите, публикувани през последните два месеца, и писмата с рецепти, изпратени от читатели. — Тя взе едно писмо. — Някои пишат и молят за определена рецепта, например: „Баба ми правеше дебел, сочен шоколадов кейк с масло. Знам, че използваше какао. Има ли някой тази рецепта?“. Прегледах отговорите на читателите и намерих рецепта за дебел, сочен шоколадов кейк с масло и какао.

Джек се намръщи.

— Това не е журналистика, а чисто готварство!

— Освен това Стефани Доублър каза, че не трябва лично да опитвам рецептите. И слава богу! Но някои са доста интересни. Чуй тази, казва се „Грандиозен десерт“: плодов коктейл, бяла ружа, бита сметана, два различни пудинга и три вида желе. Всичко се смесва.

— Звучи отвратително. Трябва да го преименуваш на „Гаден десерт“.

Колийн го стрелна укорително:

— Той е от някаква жена, която живее в Тонауанда. Къде ли се намира? Смятам да го публикувам във вторник заедно с две рецепти за „Дебел шоколадов кейк“ и с две молби за нови рецепти.

Обърна се към терминала и започна да пише. Джек се притесни. Нещата не вървяха по плана му. Момичето трябваше да се поддаде на неустоимия му чар, така че той да я покани на тих обяд, където щеше да ѝ изложи необикновената си молба: да се преструва, че е „сериозно обвързана“ с него по време на визитата на майка му и лелите му. Предишната вечер беше сигурен, че ще може да я убеди. Сега за пръв път усети, че няма да е лесно.

Е, не смяташе да се предаде след първия опит! Той протегна крака си към ъгъла на бюрото ѝ. Ако приятелският тон не помогнеше, винаги имаше още един изход — да бъде нежен и внимателен с нея.

— Последната ми колона от синдикатите бе пусната за печат вчера следобед и ще излезе в днешните сутрешни ежедневници — каза той, като искаше да поведе някакъв разговор. — Прочете ли я?

Погледът на Колийн се спря върху мускулестия му крак, който беше на две педи от нея. Сърцето ѝ заби по-силно и тя прехапа долната си устна.

— Да — каза тя бързо, гледайки настрани. — Колоната беше забавна и информативна. Не знаех за спора между играчите от националната футболна лига и техните мениджъри, но ти ме запозна. Мислиш ли, че футболистите ще стачкуват или нарочно си се правил на адвокат?

— За нещастие мисля, че ще има стачка в края на месеца. — Тъмните му очи светеха, докато обясняваше. Ентусиазмът му по неговата тема беше заразителен.

— Харесва ми, че в статията си не вземаш страна. — Колийн бе възхитена. — Каза, че всички, които са въввлечени, са еднакво ненаситни, но това не звучи поучаващо, а буди смях.

— Хареса ли ти цитатът, който съм използвал: „Моето си е мое, чуждото — общо“. Мисля, че е подходящо за широк кръг от хора — от професионалните атлети и знаменитости до всеизвестната разновидност на бившата съпруга. Включително и моята.

Колийн се размърда в стола си. Никога досега не бе обсъждала с мъж „бившата съпруга“. Тези, с които се срещаше, бяха все ергени. После си спомни, че Джек Блеклидж е неин шеф, а не потенциален любовник.

— Разбирам — каза тя неутрално.

Беше захапала стръвта. Джек се поздрави.

— Да, Дона беше ужасен случай на тема алчност — рече той престорено небрежно. — Когато се ожених за нея преди девет години, имах хубав, обезпечен бейзболен договор. Дори бях доста силна карта. Но щом се разделихме, Дона поиска всичко.

— И получи ли го? — Колийн затаи дъх, надявайки се да не изглежда като любопитна злобарка. Но тя бе така заинтересувана от личния му живот, че не устоя да не му зададе този въпрос.

— Съдът реши да ѝ подари свободата и нищо друго — отговори с равен тон Джек. — Имаше доста обстоятелства в моя полза. Бяхме женени за по-малко от две години, няхмахме деца и аз я издържах от деня на сватбата ни. Разбира се, не беше останало много от спечеленото от бейзбола, освен това Дона обичаше да си поживява добре. Докато бяхме семейство, живеехме само от моите пари. Оспорвах делото и въз основа на възрастта, разводът беше даден на мен — добави той вяло.

Колийн седеше тиха и безчувствена, отново несигурна в отговора си. Да се разведе с неблагодарната жена, която му харчела парите, трябва да е било болезнено и въпреки всичко Джек има вид на незаинтересован от това. Чудеше се дали го е преживял и оставил зад гърба си, или подготвяше буря от чувства.

— Трябва да ти е било доста трудно — каза тя най-сетне, внимателно избирайки думите. Беше сигурна в себе си и едновременно поласкана и заинтригувана, но все още нащрек. Интуицията ѝ я предупреждаваше, че нещо не е наред.

— Невъзможността да играя бейзбол беше хиляди пъти по-лоша от това, че изгубих Дона — рече Джек. Очите им се срещнаха и той се учуди от блясъка, който видя там. Симпатия? Да, но и подозрение.

Намръщи се и се наклони по-близо към нея. Лъхна го лек аромат от парфюма ѝ. Той си спомни миризмата, спомни си нейната влудяваща, чувствена привлекателност. За един кратък миг мозъкът му изключи и едва потисна огромното си желание да докосне нежното ѝ като алабастрър лице.

Той бе много, много близо. Колийн затаи дъх. Сърцето ѝ заби силно, сякаш щеше да изхвъркне.

— Как изгуби възможността да играеш бейзбол? — се чу тя да пита с тих гърлен глас, който трудно разпозна като свой.

Въпросът изкара Джек от чувствената мъгла. Трябваше да следва правилата на плана си. Ако очакваше да спечели — а той очакваше — щеше да е по-добре да настъпва постепенно.

— Катастрофирах с кола и ръката ми бе счупена — каза и се наведе още повече към нея. Накрая не устоя на страхотното си желание да докосне конската ѝ опашка. Тя беше нежна като коприна, каквато и изглеждаше. Взе един кичур между двата си пръста и нежно го погали.

— На два пъти съм си чупил ръката и двата пъти бяха последвани от нервно разстройство — продължи той с дрезгав глас. — Докторите ми казаха, че ще мога да използвам ръката си, но че никога няма да играя отново. Оказаха се прави, а да приема това решение на съдбата беше много по-травматизиращо от решението за развод.

Щом усети пръстите му да гаят косата ѝ, Колийн потрепери. Стана и се премести от стола си. Интуитивно чувстваше, че беше планирал всичко. Но защо?

— Къде отиваш? — попита Джек с груб глас. Знаеше, че не биваше да я докосва. Обезнадеждащото бе, че се чувстваше неспособен да се овладее. За няколко мига Джек Блеклидж бе изгубил контрол над себе си.

— Смятам да остана тук. — Колийн стоеше до отдалечения край на бюрото си с ръце, скръстени на гърдите. Изглеждаше едновременно защитена и уязвима.

— Защо? Аз само ти говорех, Колийн. — Бе сгрешил и те двамата го знаеха, но той не смяташе да си го признае.

— Беше се надвесил над мен — каза тя. — Беше... — Спря и преглътна. — Играеше си с косата ми. И защо ми разказа всички тези неща за себе си? Вчера ме накара да разказвам за живота си, а днес споделяш част от своя. Какво целиш, Джек?

Джек усети червенина да се надига от врата към лицето му. Изпаднаше в абсурдна ситуация. Не бе свикнал да го занася жена, която се опитва да очарова.

— Може би съм решил да последвам съвета ти и да бъда мил и добър — каза той.

— Не ти вярвам — отвърна простиичко Колийн. — Мисля, че се опитваш да ме накараш да те съжалявам. Това, което не мога да разбера, е защо?

Джек въздъхна:

— Знаеш ли, не си толкова наивна, колкото си мислех. Права си. Опитвах се да спечеля симпатиите ти.

Изненадана от признанието му, тя се върна до него.

— Но защо? — попита тя с широко отворени очи.

— Защото искам да ми направиш услуга.

За негово учудване, тя се засмя.

— Какво ти е толкова смешно? — попита я той.

— Ти. Защо не дойде направо да ме попиташ?

— Защото това е една от най-глупавите услуги, за които съм молил, и реших, че ще имам предимство, ако мекото ти сърце се натъжи заради мен.

— Просто ме помоли, Джек, в края на краищата ти си ми шефът. Трябва да съм луда, за да откажа да ти направя услуга, нали?

Джек се намръщи.

— И като имаш предвид това, ще вечеряш ли с мен утре вечер?

Сърцето ѝ заби лудо. Той я канеше да излязат. Тръпката, която премина през нея, беше вълнуваща и въодушевяваща. Тя просто не беше разбрала колко много иска да излезе с него.

— Не се тревожи, това не е истинска среща — побърза да я успокои Джек. — Добре ми е известно, че аз и ти сме пълни противоположности и че нямаме никакво желание да продължаваме връзката си извън офиса.

Колийн се почувства като балон, който току-що се е спукал. Бе шокирана, разбита, но бързо се стегна и си придаде незаинтересован

вид:

— Ти си напълно прав — каза тя. И пред себе си настоя мислено, че е така. Наивно бе да си мисли за нещо друго. — Така че защо искаш да вечерям с теб?

— Защото ти не си единствената с добронамерени роднини. Майка ми и двете ѝ сестри не биха искали нищо друго, освен да ме видят с някое хубаво, порядъчно момиче. Дори когато са във Флорида, пак успяват да ми изпращат напътствия. Бедата е там, че понятието им за хубаво момиче не съвпада с моето.

— Мога да го разбера. — Беше доста смешно да си представи студения Джек под натиска на загрижените мама и лели. Това малко го очовечаваше.

— С две думи сгрехих, задето им казах, че съм се хванал с подходящо момиче. Мама и лелите ми пристигат утре в Буфало да ме посетят и да видят тази хубавица. Ето и ролята ти, Колийн. Ще я изиграеш ли? Ще направиш щастливи три възрастни вдовици, а да не говорим, че ще спечелиш точки и пред шефа си.

— Та ти трябва да познаваш сума ти жени, освен мен — протестира Колийн.

Той поклати глава:

— Жените, с които обикновено излизам, не са за пред семейството. Не искам нищо сериозно от тях, затова и не желая да ги срещам със семейството си, нито пък да виждам техните. Обещай, че ще го направиш, Колийн! — помоли я той.

— Не мисля, че е честно да лъжеш семейството си по този начин. Каква е целта?

— Целта е те да се върнат във Флорида спокойни и убедени, че съм изоставил лекомисления живот и да си мислят, че съм влюбен в порядъчна жена. Така ще престанат да дават телефонния ми номер на всяка майка, леля или баба на неомъжено момиче, които идват в магазина им.

— А като попитат за бъдещите ни планове, какво ще им кажеш?

— Че все още излизаме, но не сме говорили за големия ден. Мога да ги залъгам с това години наред. Междувременно ще се освободя от всички онези майчини предупреждения и лелини съвети. От друга страна, майка ми и лелите ми ще спрат да се притесняват за мен и ще насочат силите си в магазина, братовчедите ми и техните семейства.

— Не знам, Джек.

— Ти също ще спечелиш, Колийн — каза той бързо. — Ако някога имаш нужда от мен да играя ролята на подходящ годеник, когато вашите идват в Буфало, няма да имаш проблеми, скъпа.

Колийн го прецени мислено. Той смяташе, че хората действаха в зависимост от собствените си интереси, а сега се обръщаше към нея. Какво щеше да прави, ако семейството ѝ започне да я сгодява по този начин? След като майката и лелите на Джек го бяха накарали да се побърка, представи си какво можеха да направят властните Рамзи, ако започнеха да изпращат подходящи годеници в Буфало за нея.

— Не мога да повярвам на това, но започвам да го разбирам — призна тя. — Нямам ангажимент утре вечер и ще изляза с теб. Никол няма да може да ме изкара на още една тъпа среща като снощната...

— Снощи си излизала? — попита смръщено той.

Колийн не забеляза изражението му. Тя си спомняше за предната вечер.

— Момчето, с което излязох, не беше спало трийсет часа. Интернист е и беше на повикване. А английският му бе почти неразбираем, дори когато се стараше. — Не отрони нито дума през цялата вечер, помисли си Колийн. Само гледаше пицата с премрежен поглед и накрая заспа дълбоко, обронил глава на масата. — Разбира се, Никол и Камал бяха твърде заети със себе си, за да забележат. Седяха цели 3 часа, докато Камал го извикаха. Умирах от скука. Реших кръстословицата няколко пъти.

— Няма да прекараш нито една вечер с мен така, обещавам ти. — Джек се усмихна многозначително. — Майка ми, лелите ми и аз говорим английски и не заспиваме в ресторантите. Кажи „да“, Колийн.

Тя обърна глава.

— Добре — каза накрая. — И без това утре вечер няма нищо интересно по телевизията.

— Колко мило — каза сухо Джек. — Надявам се, че ще покажеш ентусиазъм пред компанията.

— Колко точно ентусиазирана трябва да бъда?

— Просто се прави на влюбена в мен и аз ще правя същото.

— Това ще е лесно за теб. Ти си влюбен в себе си.

Той повдигна веждите си.

— Надявам се, че няма да правиш подобни забележки пред тях.
От теб се очаква да бъдеш моята сладка чаровна приятелка.

— По-добре да изкарам един курс по актьорско майсторство.

Усмихнаха се един на друг — първо нерешително и после с открита топлина и хумор.

— Споразумяхме ли се? — попита Джек и протегна ръка.

— Споразумяхме се. — Колийн сложи ръката си в неговата.

ПЕТА ГЛАВА

— Трябва да се срещнем с тях на „Панорамата“ — последния етаж на ресторанта при Ниагарския водопад — каза Джек, докато Колийн отваряше вратата на апартамента си. — Да знаеш, че майка ми и лелите ми са заклети романтички. Може би си мислят, че като гледаме водопада от 20-я етаж, докато обядваме и танцуваме, ще се вдъхновя и ще ти предложи женитба на място.

— Трябва ли да приемам? — попита Колийн с предизвикателна усмивка.

— Не и ако не искаш да се омъжиш за мен, няма да допусна трите да вземат удостоверение за брак.

Колийн се засмя.

— Толкова ли отчаяно се опитват да те оженят?

— Нямам братя и сестри и майка ми е луда за внучета, понеже и двете й сестри си имат и тя се чувства пренебрегната.

— Дали някога ще ги има? — попита Колийн. — Имам предвид внуци.

— Може би да — каза кратко Джек. — Обичам децата. Ако намеря толкова богата жена, че да си заслужава да се ожения, ще го направя и ще имам деца.

— Достатъчно богата, за да си заслужава да се ожениш? — повтори учудено Колийн.

— Не съм алчен, милион или два са достатъчни — усмихна се цинично той. — Разбира се, няма да има брачен договор.

— Твоето си е твое, нейното — общо.

— Бързо схващаш, малката. Жалко, че не си богата, за да ти излезе късметът с мен.

— Мисля, че съм имала късмет и съм се отървала — каза студено Колийн, но не го чувстваше наистина така.

За малкото дни, през които беше наблюдавала Джек, нямаше причини да му каже, че четиримата братя, за които се бяха омъжили сестрите й, са представители на богатата фамилия Рамзи, владееща

развита и преуспяваща търговска империя, която бе създала 13 алеи на изкуството в 32 щата. Това бе най-малко тема на разговор, особено когато Джек явно показва, че не иска да чува за семейството ѝ. Сега, когато разкри безскрупулните си планове за женитба, беше съвсем ясно, че не е необходимо да му казва, че покойната Августа Рамзи, която живееше в съседната къща до Брейди в Западна Вирджиния, се бе погрижила изцяло в завещанието си за сестрите сирачета. Наследството на Колийн се бе увеличило на близо 5 милиона долара благодарение на мъдрото им инвестиране от роднините на Рамзи.

Отпечатъкът от голямата бедност обаче през първите 16 години бе останал. Колийн не можеше да се отърве от чувството, че новото богатство ще изчезне толкова бързо, колкото се бе появило. Сестрите и зетьовете ѝ не можеха да я убедят в обратното. Твърде много се бе подготвяла за кариерата си през годините в колежа, като никога не си позволи разкоша да разчита на наследството си...

Да се оженят преднамерено и хладнокръвно за банковата ѝ сметка! — студени тръпки я полазиха при тази мисъл.

Колийн си обеща това да не ѝ се случва. Може би преди беше прекалено наивна, за да разбере този риск, но сега Джек Блеклидж неволно я бе поставил пред опасността. Да, досега се бе отървала с късмет!

— Изглеждаш като активист, който се бори против убиването на животни пред салон за кожени облекла — пошегува са Джек. — Разбирам, че не одобряваш жестоките ми планове за женитба.

Възмущението ѝ явно го забавляваше.

— Разбира се, че не одобрявам! Знаеш как се чувства човек, използван заради парите — жена ти го е правила и се чудя как може да искаш да причиниш същата болка на някой друг.

Усмивката му изчезна.

— Би трябвало да играеш като моя любима, а не като духовния ми съветник. Затова, моля те, прескочи проповедта. И за твое сведение, бившата ми жена не се ожени за мен заради пари. — Джек се намръщи. — Омъжи се заради таланта ми на бейзболист и за да ѝ се отвори път към света на бейзболната игра. Когато тези шансове си отидоха, тя също изчезна.

— Както и парите ти — добави Колийн кратко, макар че Джек изглеждаше готов да я удуши. Тя нямаше намерение да му позволи да

се измъкне, без да разбере истината.

Тежка тишина изпълни стаята, напрежението между тях беше почти осезаемо. Колийн беше страшно благодарна, когато Никол, увита в дълга хавлия и с кърпа, вдигната на тюрбан около мократа ѝ коса, нахлу във всекидневната.

— Колийн, търсил ли ме е някой, докато бях в банята?

— Обади се Камал — отговори Колийн, — каза, че ще те вземе след час.

— След час? — извика Никол. — Няма да смогна да се оправя! — И изхвърча от стаята.

— Това беше Никол — каза усмихната Колийн, — щях да ви запозная, но...

— Разбирам. Времето е съдбоносно, щом Камал ще дойде след час. А кой е Камал?

— Стажант по педиатрична хирургия, който неволно ще стане причина за американо-азербайджанска вражда.

— Какво?

Тя му обясни за привързаността на семейство Шакарян към родината им, за недоволството от връзките на Никол с турчина Кемал и от тази нова, задълбочаваща се връзка с Камал Вели.

— Семейства! — Джек отпусна ръце. — Не можеш да живееш без тях, но е определено по-лесно, ако са на хиляди километри разстояние от теб.

— И дори тогава присъствието им е осезаемо — добави Колийн. — Пример е тази наша вечеря.

Те се спогледаха.

— Ще ми трябва ли палто? — попита нарочно Колийн, за да промени посоката на разговора. Пари, сватби и семейства бяха твърде рисковани теми. — Беше доста топло днес следобед, но когато се скри слънцето...

— ... стана чудесно, ободряващо. Остави палтото! — Огледа я. Беше облечена стилно, както една млада жена би се приготвила, за да срещне родителите на любимия си за първи път. Копринена кремава рокля със скромно деколте, ръкави до лакътя и къса широка пола.

Майка му и лелите му нямаше да я вземат за предизвикателно сексапилна, единствено неговото цинично въображение беше причина да си я представя такава. Не можеше да се спре да гледа изящните ѝ

крака в кремави чорапи и светлосини високи обувки. Устата му пресъхна...

Но Джек си спомни, че отиваше на среща с тази безнадеждно консервативна малка пуританка, за да излъже майка си и лелите си. А да наблюдава краката на госпожица Брейди беше упражнение по лекомислие.

Той раздразнено разкопча стегнатата си риза и разхлаби вратовръзката.

— Мразя да се перча така — каза той и нави ръкавите на костюма си, разкършвайки рамене.

— Напомняш ми малките ми племенници Конър и Кристофър в неделните им костюми. — Колийн се усмихна при мисълта за тях. — Те също ненавиждат да се издокарват така.

Но приликата му с малките момчета свършваше дотук. Нямахше нищо детско в Джек Блеклидж, помисли си тя и сърцето ѝ заби по-силно. За първи път го виждаше в костюм и изглеждаше чудесно. Излъчваше силен магнетизъм, без значение какво носеше. Колийн усети, че нежелано вълнение премина по тялото ѝ.

Напомни си, че от този търсач на богати жени трябва да ѝ се повдига, а не да ѝ се разтупква сърцето. Налагаше се да се справи тази вечер, защото беше обещала. Щеше да бъде забавна и учтива, но нямаше никога да направи грешка да излезе с него повторно. За нищо на света.

Джек разхлаби още вратовръзката си и Колийн се засмя мило:

— Сигурна съм, че вашите ще те харесат с костюм, особено ако знаят каква жертва правиш от своя страна.

Джек се намръщи още повече. Малка трапчинка се появяваше на лявата ѝ буза, когато тя се усмихваше. Цялата беше хубава. Устата ѝ беше чувствена, а погледът ѝ в големите кафяви очи — нежен и предизвикателен. Очите го пленяваха с излъчването си — свежи и живи, блестящи от смях и потъмнели от яд. Почуди се как ли биха изглеждали те, обладани от любов.

Гореща вълна обля тялото му при тази мисъл. Припомни си, че цяло десетилетие е по-малка от него, че когато той се е женил за Дона, Колийн е била в гимназията.

Тъмните му очи се плъзнаха по женствените очертания на тялото ѝ. Лошото беше, че тази вечер тя не му приличаше на гимназистка.

Беше пораснало, неустойимо желано момиче. А и опасно, защото играеше по всички правила на всеобщата игра. Джек се улови, че изведнъж много се заинтересува от нея. Беше наложително да се установи нужната антипатия между тях.

— Имам само този костюм — нося го най-вече на погребения. Мисля, че съм извинен, задето го сложих и тази вечер — добави той.

— Виждаш нещо общо в това да излезеш с мен на вечеря и да отидеш на погребение? Добре, имай предвид, че правя всичко, за да ти услужа — каза нарочно Колийн. Тя среса за последен път косата си и сложи четката в дамска чантичка, заедно с червило и портмоне.

Джек огледа косата ѝ, която падаше по раменете ѝ. Жадуваше да я докосне.

— Да вървим — каза той грубо. — Предстои ни около половин час път, а вече закъсняваме.

Той вървеше на няколко крачки пред нея надолу по стълбите към главния вход на сградата, като остави предната врата да се затвори, преди тя да е доближила. Намръщена, Колийн го последва до паркинга. Той се качи в спортния „Понтиак Файърбърд“, запали го и натисна клаксона, докато Колийн бързаше към него по тротоара с високите си токчета.

Духаше вятър и температурите, изглежда, бяха спаднали с около 20 градуса от следобеда. Колийн трепереше. Определено трябваше да вземе палто, но той ѝ беше попречил. Беше казал, че времето е приятно, но може би за полярна мечка.

Дори не си направи труда да се пресегне да ѝ отвори вратата на автомобила. Кафявите ѝ очи пламтяха, когато тя се настани на седалката до него. Още търсеше къде да закачи колана си, когато Джек натисна газта. Този човек наистина имаше обноси на неандерталец!

— Добре че е фалшива среща — каза тя. — Иначе щеше да свърши още сега.

— Играта не започва, преди да отидем при майка ми и лелите ми.

Джек знаеше, че прекалява, но поради ред причини не смееше да се държи иначе.

— Никол смята, че тази идея е тъпа — каза Колийн.

— Не съм съгласен. Чела ли си теорията на Уилям Джеймс? Той смята, че лъжливите чувства са повече от истинските.

Очите на Колийн се разшириха.

— Намекваш, че ако се правим на влюбени, ще свършим наистина като влюбени. — Тя се намръщи. — Може би ще трябва да премислим целия този план. Не искам да се влюбвам в хладнокръвен търсач на богаташки.

— Нямам никакво намерение да се влюбвам в сантиментална малка девственица, която няма състояние. Напук на Уилям Джеймс, ние двамата сме защитени от взаимното си очарование, Колийн.

Джек намали, за да спре пред светофара и я стрелна със студен, високомерен поглед.

— Не си и мисли за връщане, ти се съгласи да играеш ролята на малка сладка годеница и ще го направиш, при това убедително.

— Това звучи повече като заповед, отколкото като молба за услуга! Не трябва да го правя, нали, Джек? Ти си ми шеф само докато сме на работа, и то единствено, когато работим върху някоя статия, нещо, което не си ми позволил досега.

— Вече имам десет готови колони, така че нямам нужда от асистент да ми ги пише.

— И се обзалагам, че никога няма да имаш. Нямах никакво намерение да ми позволиш да напиша поне една колона вместо теб, затова винаги ще имаш подръка най-малко десетина.

— Може би си права. Ако не ти харесва, помоли Казоровски да те премести към женските страници.

— Те не се казват вече женски страници. Не се казват така през последните 60 години — каза Колийн.

— О, да. Преименуваха ги на „Как да живеем?“ или „Живот“ и се очаква да се четат от всички. Но не става. Все още предизвикват интереса само на жените.

— Грещиш, но нямам намерение да споря с теб.

Той ме превъзхожда по сърденето, призна си тихо Колийн. Най-добрият ѝ ход беше да го дразни. Тя нарочно се загледа през прозореца. После кръстоса крака.

Джек мярна копринения бял комбинезон и чу лекия шум от търкането на единия чорап в другия. Сърцето му заби силно. Още веднъж бе повален от еротични фантазии с Колийн Брейди като негова любовница.

Желаеше я, нямаше смисъл да отрича. Но не можеше да я има, защото тя определено не беше от момичетата без задръжки, които

приемаха кратките интимни изживявания като нещо естествено. Сладките малки девственици плетяха по-здрава паяжина от паяка. Техните изисквания за любов, вяност, женитба и семейство обвързваха мъжа като със стоманени конци.

Джек си припомни колко обичаше свободата и независимостта си, спомни си желанието да се ожени за богата жена. Една афера с Колийн ще съкруши и двете му цели. И макар че всичко това му беше ясно, той седеше тук и я желаше. Поканата за вечеря беше голяма грешка, едва сега го осъзнаваше.

— Знаеш ли, може би приятелката ти Никол има право. Как мога да... — Той млъкна и си помисли: „Как мога да се правя на джентълмен цяла вечер, след като всъщност ми се иска да разкъсам тази копринена рокля...“.

Той не посмя да довърши тази опасна мисъл. За щастие светна зеленото и трябваше отново да се съсредоточи върху пътя.

— Искаше да кажеш как можеш да се правиш на влюбен в мен, след като дори не ме харесваш — довърши Колийн. — Мисля, че ние ще опровергаем като нищо лъжливата теория на Уилям Джеймс.

Джек нямаше намерение да признае, че бе хванат в мисли, изпълнени със страст към нея. Никой не дава на врага си оръжие.

— Това е толкова абсурдна ситуация — измънка той. — Защо трябва да се преструвам, че съм ангажиран с теб, след като ти дори не си моят тип и никога няма да бъдеш.

Той усети, че прекали и млъкна. Какво щастие, че Колийн не схвана желанието му. Разбра, че не го е направила, защото не съзнаваше привлекателността си.

Колийн Брейди се оглеждаше в огледалото всеки ден, но дори нямаше представа колко е привлекателна. Беше невинна, все още неузряла да разбере колко много може да я желае един мъж! Нещо, което беше добре за него. Джек въздъхна облекчено.

Колийн го чу и реши, че е въздишка на раздразнение от това, че е попаднал в такава абсурдна ситуация.

— Спомни си, че тази глупава идея не беше моя — каза тя, като че ли да се защити. — И ако не искаш да го правиш, толкова по-добре за мен. Можеш да ме закараш вкъщи. Оказа се, че все пак имам малко работа тази вечер.

— И каква е тя? Тъпа среща с друг, който не говори английски и прекарва вечерта, заспал на масата?

Колийн се намръщи. Съжаляваше, че изобщо е споменала за злощастната си среща.

— Не мислиш ли, че мога да излизам с някой, който ме познава и харесва?

О, беше възможно, напълно възможно! И само мисълта за това го ядоса. Реши да си го изкара на нея.

— Опровергай ме, ако греша, но двете срещи, които си имала, откак си в Буфало, са срещата с онзи от Афганистан и тази измислена — с мен. Потиснатите малки девственици не са стока на пазара за срещи, Колийн.

Колийн вирна величествено главичката си. Забележката му я опари, но тя нямаше да му го покаже.

— Миналата вечер излизах с момче от Пакистан — каза тя високомерно.

— Пакистан. Приемам поправката.

Замълчаха. И това продължи като че ли цяла вечност, макар че часовникът на таблото показваше, че са минали по-малко от десет минути.

— И така, какво друго можеше да правиш тази вечер? — попита най-сетне Джек. Гласът му отекна в тишината.

— Да работя... — отговори изведнъж Колийн. Тишината ѝ бе дотегнала, сама искаше да я наруши, но не беше сигурна как. — Гледах „Клането на животни“ днес следобед и трябва да довърша прегледа си за утрешното издание.

— Клане? — Джек, без да ще, се усмихна. — Шегуваш се.

— Бих искала да се шегувам. Бяха 111 минути кръв, мръсотии и жестокост. Без идеи и образи, просто сцена след сцена вманиачена машина за месо гълташе нещастни жертви. Не е необходимо да си добър филмов критик, за да видиш кога един филм е брутален.

— Вманиачена машина за месо? Това несъмнено ще се превърне в шлагер на филмите на ужасите. Надявам се, че ще си готова да представиш и продължението.

Колийн свъси вежди, а Джек се разсмя.

— Ето го и моста Рейнбоу — обяви той, като намали, — границата между Щатите и Канада.

Колийн се огледа, кафявите ѝ очи блестяха от любопитство.

— Никога не съм излизала от Щатите, дори и до Мексико, когато живеех в Тексас. И нямам търпение да видя Ниагарския водопад.

— Израсъл съм в Буфало. — Джек приемаше Ниагарския водопад като нещо обикновено, но у него се пробуждаше онази местна гордост, щом го показваше на туристите. — Доста е впечатляващо, когато го виждаш за първи път. Ще можеш да видиш и американския, и канадския водопад от ресторанта.

Граничният патрул им махна да минават и те продължиха по високия мост от Ниагарския водопад в Щатите към Ниагарския водопад в Канада. Канадският водопад, във формата на подкова, можеше да се види, когато Джек спря колата на паркинга пред ресторанта.

— Невероятно е! — възкликна Колийн. — Ще ми се да отидем по-близо.

Джек я прегърна през кръста и я въведе в асансьора.

— Ще виждаш по-добре от високото.

В асансьора бяха сами. Погледът на Колийн бе сведен към ръката на Джек, обгърнала кръста ѝ. Мъж с неговата фигура и сила можеше да я накара да направи всичко, което поиска от нея. За момент чувството за тази женска безпомощност като че я заинтригува.

Колийн веднага се стегна. Тя бе жена на 90-те години, а не глупачка, която търси кратко увлечение по мъж с манталитета на пещерняк. А този пещерняк имаше и влечение към златни годеници. „Тогава защо го намирам за толкова привлекателен?“, помисли си неспокойно Колийн. Имаше повече недостатъци от всеки друг, с когото бе излизала — беше арогантен и груб и въпреки всичко, винаги когато ѝ подхвърляше някоя приказка, тя забравяше враждебността и непринудено му отговаряше.

Джек още я държеше през кръста, когато вратата на асансьора се затвори и те поежа между етажите.

— Боли ме! — каза Колийн студено. Не беше вярно, но напрежението, което при нея беше достатъчно влудяващо, я накара да излъже.

— Така ли? — Гласът му бе висок и дълбок. Той отпусна малко ръката си и започна да движи палеца си бавно към дланта ѝ.

Колийн усети тръпка по цялото си тяло.

— Недей! — каза тя, останала без дъх.

— Ръката ти трепери, Колийн. — Джек обгърна пръстите ѝ. —
Защо ли?

Тя отдръпна дланта си.

— Може би защото страдам от клаустрофобия и се намирам в асансьор.

— Отлично, Колийн! — засмя се оценяващо Джек. — Бързо мислиш. Обичам словесни престрелки.

Той я погледна. Руменина обливаше нежната ѝ кожа. Беше твърде опитен, за да не прочете скрития смисъл на жестовете ѝ. Влудяваща тръпка премина и през него.

— Ще си влезем ли в ролите още сега? — Тъмните му очи светеха. — Какво би направила влюбена до полуда двойка, озовала се сама в асансьора?

— Ще си говорят — каза бързо Колийн, — защото тя ще е малко нервна от предстоящата среща, а той ще се опита да я успокои.

— Грешиш, Колийн! Нищо чудно, че все още си девствена. Една жена, изпълнена с малко страст, ще разбере кога да спре да говори и кога да...

— Започне да се целува? — Тя измъкна ръката си от неговата. — Може би не съм изпълнена със страст, но имам достатъчно разум. И няма да започна да се прегръщам с теб в асансьора, като знам какво представляваш.

— И какво знаеш за мен?

— Знам, че си използвач с ненаситността и чувствеността на машината от „Клането на животните“.

Джек се засмя.

— Малката глупачка отвърща на удара. Знам, че трябва да се защитя, но ценя оригиналността ти. Сравнен съм с плъх и заек, но това за пръв път...

— Искях да охладя високомерието ти, а не да те разсмея — прекъсна го намръщена Колийн.

— А аз се забавлявах, вместо да падна сразен... Горката Колийн!

Вратите на асансьора се отвориха и откриха ярко осветен коридор.

— Това е. — Джек хвана лакътя ѝ и я поведе към двойно остъклени врати. Държа ги отворени, докато тя мина пред него, после

я последва.

— Майка ти сигурно ни гледа — отбеляза сухо Колийн. — Иначе щеше да се втурнеш пред мен и да оставиш вратата да се затвори пред лицето ми.

— Майка ми е на масата вляво до прозореца и наблюдава всяко наше движение — каза Джек, като се усмихваше през стиснати зъби. — Мама е в червено, леля Джуди — в синьо, а леля Дороти — в жълто.

— Колко хитро. Дошли са в различни цветове.

Замръзналата усмивка на Джек се превърна в истинска:

— Дръж се, Колийн, трябва да бъдеш чаровна, а не умна.

— Искаш да се усмихвам престорено, да въздишам и да се хващам за всяка твоя дума.

— Да, това ще е добре.

— Тогава това ще е една дълга вечер.

— Колийн, не забравяй, че сме сериозно обвързани. Това означава, че се познаваме повече от няколко дни. Ако те попитат, ще трябва да кажеш, че живееш от известно време в Буфало.

— Колко време? — Те приближаваха масата.

Майката и лелите на Джек станаха и побързаха да ги посрещнат.

— Не знам — 6 месеца, година? — изсъска Джек, преди леля Джуди — тази в синьо — да ги прегърне двамата наведнъж.

Той ги представи една на друга и те останаха да поговорят в средата на ресторанта. Никой не им обърна внимание. Посетителите бяха най-вече туристи, които обикаляха и правеха снимки на водопада от различни ъгли. Голяма група деца седяха на дълга маса в дъното на помещението и се забавляваха шумно.

Точно както бе предположил, роднините му се влюбиха в Колийн веднага. И Колийн се държеше чаровно с тях, усмихваше се сладко и не принудено и казваше точно нещата, които трябва.

— Тя е много мила, Джек! — възкликна възторжено леля Дороти. — Просто чаровна!

Майка му направо сияеше.

— Толкова различна от...

— Е, Хелън, нека оставим миналото настрана. — Джуди прекъсна сестра си. Гласът ѝ бе снижен до шепот, който все пак всички чуха: — Не знаем какво знае Колийн за не знам си кой.

— О, аз знам всичко за Дона, тази малка бейзболна привърженичка — каза Колийн с умна усмивка. Тя видя Джек да въздиша и усмивката ѝ разцъфна. — Джек ми е разказвал за нея, за сватбата и за развода им.

Хелън Блеклидж се наведе по-близо, а тонът ѝ бе станал конспиративен.

— Ние всички толкова се бояхме за него след...

— Мамо — прекъсна я рязко Джек и погледна Колийн с мълчаливо отчаяние. Очите ѝ бляскаха, като че потискаше смеха си. Той стисна зъби. — Защо не седнем сега? — Беше повече заповед, отколкото предложение.

Хелън хвана Колийн за ръка.

— Седни тук, скъпа. Между мен и Джек. — Те всички заеха местата си на масата до прозореца. — Местна ли си? Как се срещнахте с Джек? — Майка му изстрелваше въпросите си, без да си поеме дъх, преди Колийн да успее да отговори. Леля Дороти се намеси:

— От колко време излизате заедно?

— Шест месеца — отсече Колийн едновременно с Джек, който каза:

— Около година.

Те се спогледаха сконфузено.

— Шест месеца, година? Колко? — попита леля Джуди.

Творческата фантазия на Джек окончателно бе изчерпана. Взе чашата с вода и започна жадно да пие. Колийн повдигна рамене и продължи:

— Ами зависи. Джек ми каза, че се влюбил в мен от пръв поглед, когато се срещнахме във вестника преди година — точно когато пристигнах в Буфало. Затова твърди, че сме заедно от година. — Кадифените ѝ очи светеха. — Но той странеше от мен цели шест месеца, защото нямаше кураж да ме покани да излезем заедно. Аз започнах да броя от първото ни излизане, което беше преди половин година.

Джек почти се задави с водата.

— Колийн! — В гласа му имаше някакво предупреждение.

— Ядосва се, когато разказвам за това, защото съм първата жена, от която се е срамувал — продължи тя весело.

— Можех да го предвидя — извика леля Дороти. — Винаги съм знаела, че когато нашият Джек се влюби, ще бъде коренно различен от това надутото младо елегантно конте, на какъвто се прави.

— Не, той не е надутото младо елегантно конте, когато е с мен — каза Колийн. — Той е чувствен, сладък и нежен. — Тя търсеше още прилагателни да опише този мъж-мечта за жените, който тип, разбира се, щеше да бъде кошмарен за истинския Джек.

— Чувствен, сладък и нежен? — повтори изумено Джек.

Звучеше ужасно. Колийн се усмихна. Той се намръщи.

— Никога не забравя рожден ден или годишнина — продължи тя. — Винаги ми носи бонбони, цветя и специални малки подаръчета. И плаче на тъжни филми! — завърши триумфално Колийн.

— Как плача? — прекъсна я Джек ужасен. Но майка му и лелите го гледаха и той положи убийствени усилия да се усмихне. — Такава е моята малка Колийн — истинска шегаджийка! Както знаете, не съм плакал от ученическите си години.

— Толкова е чувствителен, че се дразни от това — призна Колийн.

— Много се радваме, че пред теб изразява чувствата си, Колийн — каза мило майка му. — Бащата на Джек беше чудесен човек, но казваше, че мъжете не плачат и убеди Джек в това още като беше на четири години. Джек не плака дори и на неговото погребение.

— Татко не искаше да плача — намеси се той.

— Ние определено изразяваме чувствата си — убеждаваше я Колийн, — и то през цялото време.

Тя пренебрегна ритника на Джек под масата.

Майка му и лелите бяха очаровани. Те се надпреварваха да й разказват как винаги са знаели, че порядъчната жена ще бъде способна да промени безразличието на техния скъп Джек. И след като Колийн го е направила, беше ясно, че тя е идеалната партия за тяхното момче.

В ъгъла имаше пиано и малък дансинг. Музикантите засвириха между аперитива и основното ядене.

— Това е една от любимите ми песни — каза Хелън Блеклидж. — „Жената в червено“. Толкова е романтично и вълнуващо!

— Сантиментално, банално и абсурдно — измърмори през зъби Джек.

Колийн се обади:

— Наистина, чудесна музика.

— Колийн, Джек, танцувайте! — заповяда леля Дороти. — Свещите, музиката, водопадът като фон създават идеална атмосфера.

— Коляното на Колийн нещо я наболява — каза меко Джек, — така че без нас.

— О, срамота! — Лицето на леля Джуди посърна. — Ние обожаваме да гледаме как танцуват млади хора.

Колийн се изправи.

— Спомни си топлите компреси и аспирина, които ми предписа докторът, Джек. Ето че помогнаха. Коляното ми е като ново, можем да танцуваме.

— Остави това — измънка Джек.

— Но ти си толкова добър танцьор! — протестира майка му. — Спомняш ли си уроците, които в отделенията взимаше при госпожица Уилкрофт? Мисля, че не сме те виждали да танцуваш оттогава — добави тя, изпълнена с надежда.

— Хайде, Джек, само един танц — помоли Колийн, като дърпаше ръкава на сакото му. Имаше някакъв дяволски блясък в очите ѝ. — Разбира се, можеш да използваш спомени от старите стъпки.

— О, боже! — Джек хвърли салфетката си на масата и стана. — Един танц и после не искам да чуя и дума за това.

Отидоха до дансинга, докато трите сестри сияеха от удоволствие.

— Страшно се забавляваш, като ме изкарваш мухльо, нали, Колийн? — Джек се мръщеше, докато я вземаше в обятията си. — Така си довольна от себе си.

— Обичам да правя хората щастливи. Погледни колко са щастливи, Джек. — Колийн се засмя и махна на ентусиазираните жени. И трите ѝ отвърнаха. — Взимал си уроци по танци? — Тя повдигна глава и се засмя. — Танцуваш доста добре, госпожица Уилкрофт трябва да се гордее с теб.

Танцуваха чудесно — дясната ѝ ръка беше в неговата, а лявата — отпусната на рамото му. Джек беше обгърнал кръста ѝ, но телата им не се докосваха, всъщност имаше място за още един между тях.

— Госпожица Уилкрофт беше една дебелана, а тъпите ѝ уроци бяха същински ад за момче, което живееше заради бейзбола. После отказах за години да играя, върнах се към танца отново, когато разбрах предимствата му за вкарване на една жена в леглото.

Джек усети, че я притесни и се засмя злорадо. Тя го измъчваше безпощадно пред роднините му, затова беше време за отмъщение.

— Разбира се, това, което правим сега, само бегло се приближава към сцените, които съм правил на дансинга. Да ти покажа ли разликата?

— Сцени на дансинга? — Сърцето на Колийн подскочи. — Не! Спомни си, че сме в обикновено заведение.

— Нали искаше да ги направиш щастливи? — припомни ѝ подигравателно Джек. — Тези три зяпнали романтички ще изпаднат в истински екстаз.

С плавно движение той я придърпа към себе си. Един танц пред погледите на майка му и лелите не представляваше никаква опасност, убеждаваше се Джек.

— Сложи си ръцете на врата ми! — нареди той, докато обгръщаше с ръце кръста ѝ.

Наистина няма къде другаде да си сложа ръцете, осъзна Колийн. Разстоянието между телата им беше толкова малко, че тя едва ли би могла да напъха ръцете си между тях. А и не можеше да ги отпусне до тялото си, защото после трябваше да дава обяснения на трите наблюдателки от масата. Колебаейки се, тя сложи притеснено ръце на раменете му, без да посмее да го прегърне.

Бяха толкова близо, че при всяка стъпка телата им се докосваха едно в друго. Колийн си пое жадно въздух. Чувстваше твърдото му мускулесто тяло с цялото си същество, усещаше и дъха му в косата си.

— Отпусни се! — прошепна той в ухото ѝ. — Прекалено си стегната. Като че ли танцувам с дръжка на метла. Е, не съвсем... — добави с насмешка. — Но определено трябва да се отпуснеш.

— Винаги се стягам, като танцувам — промълви Колийн.

Тя усети силно желание да затвори очи, да се отпусне в здравата мъжка прегръдка. Леко залитна, Джек неволно я притисна още повече и тя усети, че главата ѝ се замайва.

— Не съм добра танцьорка. Боя се, че ще осакатя партньора си, като се разхождам постоянно по краката му...

Не беше тромава, нито пък бе имала проблеми с блусовете досега. Но думите ѝ предизвикаха бедата, защото остроото ѝ токуче почти проби крака му. Джек ловко се отмести.

— Виждаш ли какво имам предвид? — попита Колийн, като се засмя нервно.

Последното нещо, което очакваше, беше той да сложи ръката си на врата ѝ и да започне да я гали с пръстите си.

— Справяш се чудесно — промърмори меко той. С ръката, която беше на гърба ѝ, той започна да гали чувствителната вдлъбнатина на гръбнака. Това беше част от тялото ѝ, за която Колийн и не подозираше до този момент, че поражда такава топлина.

Всъщност всяка част от тялото ѝ отговаряше на чувствените му ласки. Усети, че трепери. Обзе я силно желание да се притисне в него. Вълнението и задръжките ѝ се смесиха и тя се отпусна. Движеха се леко в такт с вълшебната музика, тялото ѝ се люлееше с неговото във взаимен ритъм. Тя сведе клепките си и ги затвори, поемайки си дълбоко въздух.

И вместо да се отдръпне от мускулестото тяло на Джек, тя се притисна още повече. Никога не се беше чувствала толкова желана, никога не бе проумявала собствената си женственост.

— Джек! — прошепна тя, изгубена в света на чувствата, когато усети устните му върху шията си. Той я целуваше и я галеше по врата и дъхът ѝ замираше. Несъзнателно тя наклони главата си на една страна, за да открие още повече шията си.

Джек си пое въздух, но когато вдишваше, привличащата миризма на парфюма ѝ го блъсна в главата като висококачествено уиски. И го обви в мъгла. Тя почувствува, че той я притисна нежно към себе си. Джек искаше да усети копринената ѝ кожа...

Блусът свърши и оркестърът засвири някаква версия на определено неромантична песен. Децата от дългата маса пригласяха на високите тонове. Стреснати и замаяни, Колийн и Джек се отделиха един от друг и се погледнаха. Никой не проговори. И двамата бяха зачервени, дишаха тежко.

— Джек! Хей, Джек! — Високият тънък глас като че ли идваше от друго измерение.

Джек и Колийн спонтанно се обърнаха по посока на гласа. Висок попрегърбен мъж със светла коса идваше към тях.

— О, не! — извика Джек.

— Кой е това? — попита Колийн. Беше ѝ учудващо трудно да говори. Главата ѝ беше така замаяна, че с усилие намираше

подходящите думи, устните ѝ трепереха.

— Хей, Блеки, това ти ли си? — Русият гигант потупа сърдечно Джек по гърба. — И аз си помислих, че си ти, но трудно можех да повярвам на очите си. Какво правиш тук? — Той се изсмя, после погледът му се прехвърли върху Колийн. Широката му усмивка изчезна в учудено, недоверчиво изражение. — По дяволите, но това не е обичайният ти избор на гадже, ъ... на дама, исках да кажа. Приятел, какво става с теб?

Колийн гледаше ту ужасеното изражение на Джек, ту русия мъж. Негата, обгърнала я, докато беше в прегръдките му, се изпари като дим. „Обичаен избор на гадже“ — изразът отекна в ушите ѝ. И ѝ напомни, че се е върнала в истинския свят, света, в който момичето на Джек Блеклидж трябва да бъде представено на майка му и лелите, света, в който той смяташе парите за първа и най-важна причина за брак.

Ужасяващият жив спомен за това как тя танцуваше с него се изправи пред очите ѝ. От всички онези неща, които той я накара да почувствува, Колийн се изчерви от главата до петите.

— Хей, какво ви става на вас двамата? Да не си онемял? — попита мускулестият блондин.

— Или нещо друго — отвърна Колийн. Бе възвърнала чувството си за хумор. Временната лудост, която я бе обзела по време на нежния танц, беше безмилостно отминала. — Аз съм Колийн — каза тя на мъжа и подаде ръка. — Работя с Джек в „Таймс Газет“, а вие ни хванахте на местопрестъплението. Опитвахме се да се преструваме на влюбени за удоволствие на майката и на лелите на Джек. Бяхме ли убедителни?

— Род Гарет. — Русият мъж поднесе ръката ѝ към устните си и целуна върховете на пръстите ѝ. Жестът изглеждаше страшно смешен за тромавата му външност. — Да, бяхте убедителни, беше мила гледка. Реших, че щом момче като Джек се притиска с красиво момиче на семейно място, това може да означава само, че предстои женитба.

Джек наблюдаваше всичко това със замъглени очи. Гарет трябваше вече да пусне ръката ѝ, забеляза кисело той. А тя беше, както винаги, вдъхновена. Изразителните ѝ кафяви очи блестяха, докато се шегуваше с Род Гарет.

Подразни го фактът, че Колийн се беше отърсила толкова бързо, докато той все още бе под влияние на преживяното. Беше му необходимо доста време да се осъзнае. Ядоса се, че тя се усмихва, смее се и флиртува. Да, тя определено флиртуваше, докато той стоеше объркан, опитвайки се да събере остроумието си.

— Това не е типично и за теб, Гарет — намеси се Джек с ръмжене. — С кого си тук?

Род Гарет се ухили:

— Чуваш ли кръсъците на децата в песента „Човекът дух“, които се дерат с цяло гърло?

— Трябва да сме глухари, за да не чуваме — намръщи се Джек.

— Е, аз съм с тях. Племенникът ми има рожден ден, той е дете на сестра ми Рита. Момчето ме идеализира. Винаги се хвали с чичо си Род, който играе за „Буфало Билс“ — каза Род Гарет. — Знаеш какви са децата, не можех да разочаровам малкия приятел.

— Много мило от ваша страна — каза меко Колийн. — А като какъв играете в „Билс“?

— Защитник — каза Род Гарет и продължи да й говори за отбора и ролята си в него. Колийн слушаше внимателно.

Гарет не спомена, че почти бе отрязан от отбора този сезон, забеляза мрачно Джек. Но това може би нямаше да е от значение за Колийн. Все пак Род Гарет бе професионален атлет, макар и залязващ, а Джек знаеше всичко за очарованието, с което привличат жените професионалните атлети. Нали някога го беше изпитал. За известно време Джек само стоеше и ги слушаше, чувствайки се пренебрегнат и обиден.

— Ти си един гениален, хитър сценарист, Гарет — най-после се включи в разговора Джек. — Първо подмяташ за грижовния чичо, за да смекчиш сърцето й, и после случайно споменаваш, че си спортист, за да я впечатлиш.

Колийн и Род изненадано го погледнаха. Джек усети, че вратът му се изчервява. Горчивината в тона му беше изненадала и него самия. Той се насили да се усмихне, принуден да прикрива грешката си.

— Ела и поздрави майка ми и лелите ми, Род. Ще се радват да те видят.

Той го потупа по рамото и го заведе до масата, където сестрите наистина бяха поласкани от срещата със стария приятел на Джек.

— Бяхме заедно в гимназията, макар че Блек Джек е няколко години по-голям от мен — каза Род на Колийн, докато другите си спомняха доброто старо време. — Няколко години се изкачвахме нагоре в спорта, бяхме със сигурни договори и... — Той спря.

Колийн бързо местеше очи от единия мъж към другия, докато настана неприятна тишина. Професионалната кариера на Джек Блеклидж беше прекъсната от нараняване, докато тази на Род Гарет все още се развиваше. Тя знаеше колко тежко се бе отразила върху живота на Джек някогашната катастрофа. Промените са били толкова големи, колкото и тези в собствения ѝ живот, след като семейство Брейди се бе обвързало с клана Рамзи. Но това, което и двамата с Джек успешно бяха направили, бе, че бяха си построили изцяло нов живот. Тя мислено заключи, че те двамата имаха повече общи неща, отколкото изглеждаше.

Колийн крадешком погледна Джек и откри, че той я наблюдава. Топла вълна се разля в нея, като си спомни чувството, когато тялото ѝ се притискаше в неговото, ласкавите му ръце, топлите му устни върху врата ѝ...

Джек пръв отмести очи, пречупвайки невидимата верига, свързваща погледите им. Колийн почувства странно облекчение, когато премести вниманието си върху Род и дамите.

— Джек направи голяма кариера във вестника — каза Род въодушевен, — докато аз все още съм на игрището. Спомням си за статията ти от онзи ден, Блеки, където обвиняваше играчите на НФЛ, че са алчни като притежателите. Какъв е този злословен и предателски тон, момче?

Двамата мъже спореха добронамерено за правото на футболистите да стачкуват, като бе изтъквана главната причина. Род Гарет остана на тяхната маса за остатъка от вечерта, като на няколко пъти посети партито на племенника си.

— Не е ли чудесно, че Колийн и Род се разбират толкова добре! — отбеляза Хелън Блеклидж, докато тя, сестрите ѝ и Джек гледаха как Род дърпаше протестиращата Колийн към дансинга за трети път. — Надявам се двамата да се погрижат за него. Има ли шанс да го видим с хубаво момиче като Колийн? Това ще ощастливи майка му.

Джек не отговори, мрачно млчеше. От държането на Род изглеждаше, че няма нищо против да се захване със самата Колийн.

Той действително се въртеше около нея, откакто се срещнаха. Затова и остана на масата. Гарет не се беше присъединил към тях да изкара остатъка от вечерта с бивши съседи, не беше там и за да си побъбри с добрия стар Джек, нито пък, за да избяга от досадната компания на племенника си. Род Гарет се беше присъединил към партито на Блеклидж само заради Колийн.

Настроението на Джек се развали в течение на вечерта. Всеки път, когато погледнеше към Колийн и Род, неочаквана ревност като че се прокрадаваше у него. И това го дразнеше. Макар че се убеждаваше, че няма нито право, нито причина за подобно чувство, това не го успокои.

Надзорът на Род върху партито на племенника му свърши. Той танцува с всяка от вдовиците и няколко пъти с Колийн. Джек остана на масата, говореше с майка си и лелите си за магазина в Орландо, за четирите си женени братовчедки — дъщерите на Джуди и Дороти, които живееха във Флорида със семействата си.

Никога преди не беше играл ролята на отговорен син и племенник толкова усърдно. Всяка тема беше добре дошла, за да отвлича вниманието му от Колийн и Род, които се смееха и танцуваха като двойка лекомислени тийнейджъри.

Беше след 11, когато Джек, Колийн и Род изпратиха трите сестри до колата им, взета под наем, и им помахаха на изпроводяк.

— Хей, Джек, шоуто приключи. Не е необходимо да продължаваш играта. Защо не закарам Колийн вкъщи? — предложи Род прибързано, което предизвика у Джек желание да го цапардоса.

— Аз я доведох тук и аз ще си я закарам вкъщи — каза Джек.

Той хвана ръката на Колийн със собственически жест, който, добре знаеше, че е съвсем неподходящ. Но не я пусна.

— Тук е ферарито ми — каза Род, а очите му блестяха триумфално. Той явно изигра картата, която смяташе за коз, и зачака Колийн да одобри предложението му.

Колийн не реагира. Рамзи бяха дистрибутори на спортни коли и тя бе прекарала последните седем години между най-екзотичните и скъпи спортни коли в света. Повече беше заинтересована от твърдостта на Джек да я предпази да се качи с Род. Накрая тя избра да се прибере с Джек.

— Защо не искаше да се кача при Род? — попита тя, когато приближаваха обратно моста.

Род Гарет беше останал сам в червеното си ферари.

— Наречи го донкихотовска прищявка — отговори Джек. Той сияеше. Чувстваше се прекрасно всеки път, когато си помислеше, че Колийн избра неговата „Файърбърд“ пред Род и ферарито му, но не се нае да анализира защо. — Момче като Род Гарет не е подходящо за невинно момиче като теб.

— Струва ми се, че съм в по-голяма опасност, докато съм с теб — каза Колийн. — Не беше Род този, който ме нападаше на дансинга. — Тя беше малко учудена от собствената си непредпазливост, но имаше нужда да поговори за това какво се беше случило между тях тази вечер. Значеше ли това нещо за него?

— Ти ми отговаряше през цялото време, скъпа — отвърна на удара Джек.

Колийн се изчерви. А може би не искаше да говори за това все пак?

— Харесват ми майка ти и лелите ти — каза тя, като опипваше за безопасна почва. — Те са чудесни жени.

— Да, наистина.

— И те обожават.

Той се усмихна.

— Луди са и по теб, Колийн, искам да... хм, да ти благодаря за тази вечер. Ти ги направи щастливи и аз ценя това.

Колийн кимна едва забележимо: „Само ако беше истина!“, мина през главата ѝ неочакваната, пълна с копнеж мисъл. Но не беше! Те просто играеха ролите си тази вечер — тя не посмя да пренебрегне този факт и да се впусне във фантазии.

— Покани ли те Род да излезете?

Гласът му се прецеди през мислите ѝ: беше толкова незаинтересован, а въпросът му — толкова случаен, че тя отговори:

— Да. На някакво парти след седмица.

— Обеща ли му, че ще отидеш?

— Казах му да ми се обади, за да му кажа дали ще ходим.

— Умно, Колийн. Знаеш точно как да захапеш въдицата. Наясно си, че момче като Род сам избира момичетата, така че като се правиш на недостъпна, със сигурност ще...

— Не съм чертала такива грандиозни стратегии — прекъсна го меко Колийн. — Не играя на тези игри. Казах, че ще се разберем, защото не съм сигурна дали искам да отида на партито с него.

— Защо не, явно го харесваш. Прекарах по-голяма част от времето си тази вечер да те гледам как го наблюдаваш и да слушам как го очароваш с детския си смях. Обзалагам се, че нямаш търпение да кажеш на съквартирантката си, че имаш среща с Род Гарет. Той е един от най-подходящите ергени в Буфало, както знаеш.

— Не знаех, нито ми пука. Аз не го наблюдавах, нито се смях по детски. Виждах как жени се правят на глупачки с години.

— Това е общ синдром, жените се нахвърлят на славата. Има и рок групи, и бейзболни звезди, и...

— Не съм се нахвърлила на Род Гарет! — прекъсна го остро Колийн. Тя кипеше едновременно от гняв и неясен страх. Дали Род Гарет не е разбрал погрешно поведението ѝ, както Джек. Сметна, че е смешно, задето Джек бе приел приятелското ѝ настроение към Род за привличане. Истина беше, че се бе пригодила към Джек за цялата вечер и отношението ѝ към всички други беше подчинено на това.

— Не съм запалена по спорта, нито безкрайно въодушевена от футболисти или от бивши бейзболисти — добави троснато тя.

— Но, разбира се, ще отидеш на партито с Род. Все още не е родена жената, която ще провали срещата си с бивш футболист, който има фери.

— Не е вярно. Тя е до теб.

— Ще го повярвам само след като му откажеш — каза Джек с насмешка.

— Кое то и ще направя, щом се обади — каза Колийн. — Ти си търсачът на пари, не аз.

Чувствайки се безкрайно доволен от себе си, Джек ѝ се усмихна. Той направи няколко неуспешни опита да я заговори през останалата част от пътя, но се предаде, след като тя му отговаряше едносрично.

Като си спомни как напуснаха апартамента преди срещата — всеки за себе си — Колийн очакваше Джек да спре пред блока и нетърпеливо да форсира двигателя, докато тя слезе, и да изчезне в нощта. Учуди се, когато той я заведе до вратата и отключи вместо нея.

— Е? — Колийн стоеше на прага и гледаше гумената изтривалка. Обзе я внезапно вълнение. Всичките ѝ сетива бяха нащрек — знаеше,

че Джек е твърде близо. — Наистина беше... интересна вечер.

— Нали?

Тя отстъпи назад в апартамента, който беше съвсем тъмен. Сърцето ѝ лудо заби, когато той я последва и блъсна вратата след себе си.

— Боя се, че и Ник, и аз сме забравили лампата да свети — каза тя, а гласът ѝ беше изтънял от напрежението. — Или тя се е върнала и си е легнала. Има ключ на онази стена. Ох...

Тя не го видя да се приближава, но почувствува силата на ръцете му, които я придърпаха към него. И после той я целуна по устните. Ако някой друг мъж я бе грабнал в тъмното, щеше да се паникьоса и да се помъчи да го отблъсне. Но когато устните му докоснаха нейните, тя не се възпротиви. Главата ѝ се замая. Като че ли часовете между този момент и бурното вълнение на дансинга не съществуваха. Тя беше негова. Беше гладна за него.

Повдигна глава, за да може да приеме цялата му гореща целувка. Прегърна го и се притисна в него. Джек я обгърна по-силно и тя потрепери от удоволствие. Пое си дълбоко дъх, когато усети ласките му по цялото си тяло. Обливаше я приятна топлина...

Той я целуваше така, както никой досега не я беше целувал.

По-късно същата нощ, сама в стаята си, Колийн щеше да се чуди колко ли далеч щяха да достигнат в опиянението си, ако липсваше внезапната стряскаща светлина, придружена от уплашен вик.

— О! — Възкликанието бе последвано от досадно хилене.

На Колийн и Джек им трябваша няколко секунди, за да разберат, че вече не са сами, че някой бе светнал лампата и се бе изкикотил нервно. Никол!

Джек отпусна ръце и се отдръпна от Колийн като от нещо радиоактивно. Колийн се опря на стената. Краката ѝ бяха толкова слаби и треперещи, че тя се притесни да не падне.

— Съжалявам — каза Никол, — нямах представа.

После се изкашля и продължи със смешно учтив тон:

— Камал, вече познаваш Колийн, бих искала да те запозная с нейния... хм, шеф.

Джек изруга наум. Тялото му трепереше, дишаше тежко и дълбоко. Погледът му се спря върху Колийн, която стоеше, опряна на стената, със зачервено лице. Големите ѝ кафяви очи блестяха.

— Радвам се да се срещнем, мистър Блеклидж! — Млад мъж с тъмна гъста коса и черни мустаци протегна ръка за поздрав. — Камал Вели — представи се той. — Извинявайте за внезапното нахлуване. Никол ме покани да се кача за кафе, ще ни правите ли компания?

Джек се възхити на младия човек. Дали обучението по медицина подготвя хората да се оправят във всяка ситуация? Той подаде ръка на Камал и опита да се усмихне.

— Може би не беше толкова ненавреме — промърмори Джек.

Вероятно появата на Никол и Камал беше привидение, помисли си той. Начинът, по който се случваше, необяснимата болезнена любов, която изпита...

Той не си спомняше кога за последен път се беше предавал толкова бързо и изцяло. А те само се целуваха! Ако не ги бяха прекъснали, щяха да свършат в леглото, сигурен беше. И това нямаше да бъде край, а начало. Начало на истинската версия на пиесата, която бяха играли тази вечер пред семейството му. Сериозен ангажимент, женитба, деца с шумни рождени дни...

Чувстваше, че пропада свободно в някаква черна дупка. Връзката с Колийн щеше да означава чувства и емоционално обвързване, нещо, за което той нямаше намерение да рискува. Но Колийн щеше да има нужда от този вид общуване. Тя ще си го търси, това беше нейно право. Но той беше човек, живеещ на повърхността, безразличен и неуловим. Това беше неговото его.

Джек погледна Колийн, която бе свела поглед след неочакваното пристигане на Никол и Камал. Потискаше го подсъзнателното му желание да я прегърне и успокои. Ако го направеше, вечерта щеше да свърши, като те двамата пият кафе и разговарят с Никол и Камал. Ужасният момент щеше да бъде забравен и отминат.

— Хей, късно е, трябва да ставам в шест. — Джек отиде до вратата. — Не мога да остана за кафе, но се радвам, че се видяхме, Кам. Радвам се, че те виждам отново, Никол. Колийн, ще се видим на работата, малката! Довиждане!

Изчезна, преди някой да успее да проговори.

— „Ще се видим на работата, малката!“ — повтори озадачено Камал.

— Това е жаргон — обясни Колийн.

— Да. — Камал беше явно объркан. — Но не звучи като нещо, което един мъж трябва да каже на жената, с която...

— Ужасно съм уморена. Мисля да си лягам — каза Колийн. Нямахте да издържи да слуша как Камал се опитва да анализира Джек.

— Колийн? — Никол я последва до стаята ѝ. — Добре ли си? Аз... наистина съжалявам.

— Недей. — Колийн постави ръка на рамото на приятелката си и я потупа сестрински. — Радвам се, че дойдохте точно в този момент.

Устните на Никол се извиха в подозрителна усмивка:

— Много тактично от твоя страна, Колийн! Но въобще не ти вярвам. — Тъмните ѝ очи светеха. — Колийн, не е ли невероятно? Кой можеше да си го помисли, в Буфало сме от по-малко от седмица, а двете открихме в кого да се влюбим.

— Не съм влюбена в Джек Блеклидж! — извика ядосано Колийн.

— Познавам те повече от пет години. Отиде толкова далече с мъж, а това е едва първата ви среща. Повярвай ми, сигурно трябва да е любов.

ШЕСТА ГЛАВА

— Не съм влюбена в Джек Блеклидж! — повтаряше си Колийн на глас най-малко за десети път тази сутрин. Пътуваше за работата си, опитвайки да се концентрира върху указателните знаци, защото не беше запозната добре с маршрута.

Никол грешеше. Беше нормално приятелката ѝ да заключи, че нещо толкова хубаво като любовта я бе довело до действията ѝ предишната вечер. Но тя не беше влюбена в Джек Блеклидж! Не можеше да е влюбена. Той не беше нежният, мил, добър и открит мъж, който винаги си беше представяла. Беше труден, циничен и арогантен. Нямаше никога да се влюби в мъж като него.

А не беше ли любовта основата на честност и вяра? Да, но тя не посмя да бъде честна с него за финансовото си положение от страх пред алчното му намерение да се ожени заради пари. Някоя нормална жена не би искала мъж, който да цени банковата ѝ сметка повече от любовта.

Тогава защо го целуваше, сякаш беше изгубена в дебрите на любовта, позволи му да я докосне и предизвика в нея чувства, които преди не беше изпитвала? Никол ѝ го беше натякнала тази сутрин, преди да тръгнат на работа. И Колийн се насили да погледне истината в очите.

Тя искаше да му се отдаде изцяло. Много ѝ беше трудно да си го признае. Тя, Колийн Елизабет Брейди — чистото и добро момиче, изгаряше по мъж, който не показваше с нищо, че я обича, който нямаше да се поколебае да я използва и после да я зареже. И дори по-зле: да се ожени за нея заради парите ѝ, ако някога разбереше, че ги има.

Колийн се закле, че той няма да разбере, няма да му казва, че има връзка с една от най-богатите фамилии в страната.

Освен това трябва да се излекува от това рисковано сексуално влечение, като стои колкото е възможно по-настрана от Джек. Едно сляпо привличане има нужда от близост, за да се подхранва. Тя ще се

опитва да стои настрана от бюрото му и ще отбягва всякакви контакти с него в извънработно време. Ще си запълни дотоalkова живота, че да няма нито време, нито сили да мисли за Джек Блеклидж. Дори това да означава, че ще помоли Никол да ѝ урежда срещи с непознати, които не говорят английски.

Но ефектът от енергичния ѝ монолог изчезна, когато пристигна в редакцията. Джек не беше на бюрото си и вместо облекчение, я налегна жестоко разочарование.

Казоровски беше до кафе-машината и Колийн се присъедини към него, като нарочно забрави термоса си с хубаво кафе на масата.

— Къде е Джек? — попита тя възможно най-незаинтересовано.

— Днес ще работи в къщи — каза Каз, докато се мръщеше между две глътки от гъстото черно кафе. — Сближи ли се с теб, за да ти покаже тънкостите?

Колийн знаеше, че главният редактор всъщност я питаше дали Джек я бе удостоил с разрешението да напише вече една колона.

— Уча все повече и повече с всеки изминат ден — отговори тя. Но отговорът ѝ беше така смътен, както и неговият въпрос.

Казоровски разбра и ѝ се усмихна съзаклятнически.

— Дръж се, малката! — каза той и изчезна.

Тя почувства червенина по бузите си. Така се беше изгубил и Джек предишната вечер. Тя си спомни колко отчаяно нетърпелив беше той да избяга. Само предложението да седне на чашка кафе с нея и приятелите ѝ го беше накарало да се разтича. Защото не му пукаше изобщо за нея, напомни си тъжно Колийн. Той използваше компанията и тялото ѝ само когато му отървеше.

От това я заболя. Можеше и да не е влюбена в него или пък беше повече, отколкото си мислеше, а това вече бе лошо. Тя изхвърли упорито Джек Блеклидж от мислите си и се залови с работата.

Първо се зарови в отдела за рецепти в подготовка за следващите две седмици. После редакторът на забавните страници я помоли да допълни с последните новини некролозите на редица кинозвезди. Да се приготвят предварително некролози за живи и здрави хора ѝ се струваше малко жестоко, макар че виждаше и практичната му страна. Въпреки това часовете писане за живи хора като за умрели я настроиха някак си печално.

За нейно облекчение, Сюзан Фарли и Кристина Фуско — двете репортерки, с които се беше сприятелила първия ден в редакцията, я поканиха на обяд в Стек Искейп.

Там тя се угощаваше с високохолестеролни и висококалорични стекове и всякакви гарнитури без ни най-малко угризения на съвестта. Върна се в редакцията освежена и се зае оптимистично с работата си. Днес — рецепти и некролози, утре — оригинални колони, каза си тя. Може би. Ако поживее достатъчно дълго... Тя се усмихна на собствената си мечта.

— Изглежда, че се забавляваш? Мога ли и аз да се посмея?

Колийн подскочи, като чу гласа на Джек. Той стоеше на няколко крачки от нея и я наблюдаваше. Тя се помъчи да не показва по никакъв начин задоволство от неговото присъствие.

— Всъщност готвех се да привършвам за днес — каза тя, присвивайки рамене. Преднамерено равномерният ѝ глас контрастираше с бурните чувства в нея. Тя погледна часовника си. — Вече минава два, а аз съм тук от шест сутринта.

— Надявах се да те хвана, преди да си заминала — каза Джек, като се приближи.

Колийн си позволи да го погледне крадешком. Беше със сини дънки и жълто поло. Страст и сила се излъчваха от него. Тя бързо отмести поглед.

— Защо? — попита тя и остана доволна от нотката на безразличие в гласа си.

Джек се усмихна с чаровна момчешка усмивка, която несъмнено преди му беше помагала. Макар да знаеше, че е фалшива, Колийн почувствува опасността и трябваше да се насили, за да се предпази да му отвърне с усмивка.

Тя спечели битката.

— Защо? — повтори с каменно изражение.

Усмивката на Джек поугасна.

— Като че ли майка ми и сестрите ѝ изведнъж са пожелали да вземат лодка и да отидат до Мадоната на мъглата. Естествено, искат да ги придружиш и после да вечеряме заедно.

Колийн го погледна студено. Значи това щеше да продължава. Той щеше да се преструва, че страстното им встъпление вчера не се бе случвало, че те са просто колеги, сключили договор.

— Не — каза тя рязко. — Съжалявам, но не мога. Ще трябва да ме извиниш пред майка си и лелите си.

— Те очакват да те видят, Колийн. А и ние имаме споразумение, нали си спомняш?

— Да, споразумение да измамим три прекрасни жени, които не го заслужават. Отпиши ме отсега нататък, Джек.

Нарочно не го поглеждаше, докато дълго пререждаше бюрото си и събираше нещата си, но прекрасно знаеше, че той наблюдава всяко нейно движение.

Джек скъси разстоянието между тях с две огромни крачки.

— Не ми ли се доверяваш да прекараш времето си с мен след всичко, което се случи снощи, Колийн? — попита я бавно и с подигравателен тон.

Стомахът на Колийн се сви. За предпочитане беше да се прави, че предишната вечер не съществуваше, за да може и той да разбере колко глупаво постъпи.

— Снощи? Да не би да имаш предвид, когато избяга от Камал, Никол и мен, като че ли бяхме прокажени?

— Знам, че може и да е изглеждало така — насили се да се изсмее Джек. — Но аз говорех за това, което се случи преди...

— Да изчезнеш като дим — добави тя кисело.

— Ти определено си сменила тона си от снощи, когато ме описваше като чувствителен, сладък, разсъдлив и... какво друго? А, да — нежен.

— Използвах целия си талант за тези измислици и нямам повече.

— А и дори да имаше, нямаше да си го хабиш за мен.

Кафявите ѝ очи светнаха:

— Точно така.

Той се приближи с още една крачка, така че те бяха само на няколко педи разстояние и тя можеше да усети полъха на тялото му. Сърцето ѝ лудо заби.

— Да го кажа направо: ядосана си ми, защото не разширих ролите ни пред съквартирантката ти и нейното гадже. — Очите му светнаха. — Искаше да седна и да се правя, че и ние сме двойка като тях. Да правим планове и за тях, и за нас, да си разказваме вицове и т.н.

Колийн се обади:

— Ядосана съм, защото си самодоволен използвач, който ме използва да залъгвам роднините му и... и който щеше да ме използва и за леглото.

— Ако аз те използвах, то ти мен също ме използва, скъпа. И се наслаждаваше на себе си през цялото време.

Той се протегна да прибере един кичур зад ухото ѝ. Тя блъсна ръката му.

— Не си и помисляй, че аз...

— Че се разгореши като факла, когато те целунах? — каза Джек меко. — Това наистина те развълнува, Колийн. Фактът, че искаше и беше готова да дадеш своята прехвалена девственост на...

— Не е вярно! — прекъсна го тя студено. — Никога нямаше...

— Скъпа, ако приятелите ти бяха дошли по-късно, щяха да ни намерят в леглото.

Вбесена и унижена, Колийн импулсивно вдигна ръка да го удари.

— Продължавай! — каза с насмешка Джек. — Удари ме. Вече имаме публика. Защо не им поднесеш една мелодрама за пикантност? Ще останем в устите им за седмици.

Тази ужасяваща перспектива бързо я отрезви. Тя отпусна ръка и се огледа крадешком около себе си. Доста от колегите им ги зяпаха с нескрит интерес. Макар че не чуваха какво става, само гледката Блек Джек и Колийн очи в очи беше достатъчна да събуди любопитството им.

Колийн бавно се обърна с гръб към Джек, като се напрягаше да постигне онова, което се надяваше да изглежда непроницаемо изражение. Тя събра нещата си.

— Шоуто свърши? — попита Джек, усмихвайки се широко.

— Ти си надута арогантна хлебарка! — изсъска тя, съжалявайки, че не бе казала нещо по-ефектно.

— Хлебарка? — повтори Джек. — Да, това не е клише като плъх или змия, но все пак не е достатъчно оригинално, а ти все пак си журналистка.

— Напоследък не съм писала много. Всъщност не съм писала нищо. Прекарвах си времето в търсене на рецепти, в гледане на невъзможни филми и осъвременяване на некролози, вместо да пиша статии, за което бях и наета.

Тя понечи да си тръгне, но Джек ѝ препречи пътя.

— Искаш ли да работиш с мен върху една колона? — Погледът му беше вторачен.

Колийн се опита да го заобиколи, но той майсторски ѝ препречваше всяка стъпка, като стоеше като стена пред нея.

— Имам идеи за няколко колони — продължи той, като не изпускаше нито едно движение. — Трябва ми помощ за съдържанието. Какво ще кажеш, Колийн? Ще работим до припадък и ще видим какво ще излезе от това.

— Опитваш се да ме завербуваш да дойда днес с теб. Това е единствената причина, заради която ми предлагаш...

— Но все пак ти предлагам. Ако наистина искаш да пишеш колона, ще се уловиш за шанса, а няма да се хващаш за мотивите.

Тя го погледна внимателно.

— Наистина ли ще ми разрешиш да напиша статия, ако дойда с теб и семейството ти днес?

— Ако това, което направиш, може да се публикува, да.

Колийн помисли за твърдото си решение да се пази от Джек Блеклидж и го сравни с шанса да напише колона, която ще я накара да прекарва повече време с него. Опита се да пренебрегне вълнението, което я обзе. „Това, което правя, е само професионално решение“, увери се тя. Само професионално! Погледнато в тази светлина, трябваше да е глупачка да откаже първия — засега единствен — шанс да напише статия.

— Мога ли да ти вярвам, че ще спазиш обещанието си и ще кажеш честно мнението си за това, което съм написала? — попита направо тя. — И няма да си вземеш думата обратно утре, когато няма да ме молиш да играя на твое гадже?

Очите му светнаха:

— За разлика от теб, аз не провалям сделки, Колийн.

— И аз не... — започна тя меко.

— Щеше да го направиш днес, като ми откажеш да дойдеш с мен — прекъсна протеста ѝ той. — Сделката ни беше да се правиш на моя любима, докато лелите ми и майка ми си заминат за Флорида. Дори си стиснахме ръцете за това, спомняш ли си?

Да, тя си спомняше. Но тогава то ѝ се струваше толкова лесно и просто, а сега... Колийн отмести погледа си от него, нямаше да обсъжда това сега!

— Трябва ли да се преобличам за Мадоната на мъглата или мога да дойда, както съм? — попита ледено тя.

Джек погледна памучния ѝ костюм в пясъчен цвят. Той прилягаше на тялото ѝ, а кръглите платнени копчета, които бяха от горе до долу, го предизвикваха да ги разкопчава едно по едно.

— Така е добре. Да вървим! — преглътна той.

След около час Джек, Колийн и трите вдовици плаваха за Мадоната на мъглата. Лодката се плъзгаше близо до каскадата на гърмящите води на Ниагарския водопад. Всички бяха с дебели гумени жилетки, шапки и обувки, за да ги предпазват от огромните водни пръски.

— Страхотно е! — възкликна Колийн, докато висеше на парапета и се взираше в обвития с мъгла водопад.

— По-хубаво ли е от обиколка в Дисниленд? — попита сухо Джек.

— Поне толкова хубаво — отговори тя. — Сестрите ми и племенниците ми страшно ще го харесат. С нетърпение очаквам да дойдат.

— Внимавай какво си пожелаваш — предупреди я Джек. — Защото може да се сбъдне. Семействата обичат да се появяват, както знаеш.

Колийн се усмихна широко. Чувстваше се бодра и въодушевена, предишното мрачно настроение и досада бяха напълно изчезнали. Тя, разбира се, знаеше защо. Защото не се занимаваше с потискащи некролози, защото най-накрая имаше шанс да напише статия. Веселото ѝ настроение съвсем не бе свързано с това да бъде център на вниманието на Джек.

Той стоеше до нея с ръка, небрежно опряна на рамото ѝ. Майка му и лелите му седяха на една пейка вътре в лодката. Макар че не бяха в обсега им, те продължаваха да разговарят спокойно. Никой от тях не спомена, че не е необходимо да се правят на любовници, след като публиката им не ги наблюдава.

— Какво правят всички онези хора? — Колийн се възхищаваше на фигурите на брега, които се изкачваха по някаква пътека почти под водопада.

— Това е Пещерата на ветровете — обясни Джек. — Обличаш дъждобрана и тръгваш по пътеката под водопада.

— Искам да отида там! — възкликна Колийн.

— Ще се измокриш толкова близо до водата. А дъждобраните и обувките не помагат много, защото вече са мокри, когато ги обличаш.

— Много важно, хайде да отидем, Джек! — Тя му се усмихна. Очите ѝ грееха, а лицето ѝ излъчваше ентусиазъм.

Джек почувства някакво трепване дълбоко в стомаха си. Беше толкова млада, трепереща и поразяващо хубава. И дори в тази смешна жилетка беше вълнуваща, меката ѝ уста предизвикваше целувка, големите ѝ красиви очи светеха. Той почувства непреодолимо желание да я сграбчи и в същото време да я защити. Парадоксът в случая го обезсърчи.

От момента, в който беше избягал от апартамента ѝ предишната вечер, подвластен на силните чувства, които бе предизвикала у него, той мислеше само за Колийн. Когато майка му предложи тази разходка до Мадоната на мъглата, той не отговори с обичайния сарказъм, а се зарадва на шанса да прекара повече време с Колийн. Когато тя отказа да го придружи, той почувства повече разочарование, отколкото искаше да си признае. Добре че я подкупи с колоната!

Смяташе да удържи на думата си. Колкото и да беше странно, той вече не се противопоставяше на перспективата тя да му бъде чирак.

— Извинявайте, можете ли да се мръднете за момент! — Едър мъж на средна възраст с видеокамера извика на Колийн и Джек.

Те се огледаха. Видяха възрастна двойка, която идваше към тях с момче и момиче. Всички се смееха и махаха към камерата.

И тогава момчето отиде и седна на парапета.

— Здравсти, татко — извика то и започна да маха. Семейството го наблюдаваше и се усмихваше. Бащата държеше камерата и продължаваше да снима.

Джек и Колийн се спогледаха неразбиращо.

— Джек, той може да падне във водата! — извика Колийн, когато Джек вече викаше на момчето:

— Хей, слизай оттам! Искаш да паднеш и да се удавиш ли?

Само секунда след това момчето загуби равновесие и залитна назад. Колийн изкрещя, бащата продължи да снима. Със спортно професионални и бързи рефлексии Джек хвана краката на момчето точно когато започваше да пада. След няколко секунди двама други

пътници му се притекоха на помощ, за да издърпат детето обратно в лодката.

— Глупак! — изкрещя Джек на детето и после се обърна към бащата. — Това беше най-тъпият номер, който съм виждал през живота си. Ти...

— Ти провали снимките ни — прекъсна го грубо сестрата на момчето. — Щяхме да ги изпратим в „Най-смешните домашни видеоклипове“ и да ги излъчат по телевизията. Марк трябваше да падне от парапета във водата. Падането е хубава тема, а никой още не е падал в Мадоната на мъглата. Щяха със сигурност да го изберат за шоуто!

Колийн видя разяреното скептично изражение на Джек и бързо го хвана за ръката да го отведе оттам. Двама от екипажа на лодката дойдоха да се разправят с бъдещите оператори.

— Ти си герой, Джек — възкликна тя, като спонтанно го прегърна. — Скочи толкова бързо! Спаси момчето да не падне!

— Цялото идиотско семейство трябва да бъде пратено в затвора за изключителна глупост — каза Джек. — Водата тук създава водовъртежи, ако това хлапе беше паднало, щеше да се загуби веднага под нея.

Почувства се крайно напрегнат. Опасността от ситуацията беше увеличила адреналина в пулсиращата му кръв. Определени проучвания доказваха, че опасността увеличавала страстта и желанието за бой, но Джек не мислеше за научни експерименти. Той само почувства ръцете на Колийн около себе си и бързо я грабна в прегръдките си.

Изглеждаше толкова естествено да я прегърне. Когато тя отпусна ръце и се опита да се отмести, той стегна прегръдката си и я притисна силно към себе си.

— Искаха да рискуват живота на детето, за да видят клипа си по телевизията! — възкликна той възмутено. — Чудя се как не са решили да го пуснат надолу по водопада във варел и да го заснемат.

— Спускането по водопада във варел е правено вече — отбеляза сухо Колийн. — Може би не е сигурен начин да се проявят в шоуто. Освен това падането е хубава тема — добави тя, имитирайки тийнейджърката с дъвка в уста.

Напуши го смях.

— Не е хубаво да се майтапиш със слабоумни туристи, които са вдъхновени да направят дебют в националната телевизия, Колийн. — Той наведе главата си и челата им се допряха. — Значи мислиш, че съм герой, а? — След като го бе видяла в такава светлина, тя разбра, че е учудващо привлекателен за мъж, който се кълнеше, че е непукист със студено сърце.

Колийн потрепери, но не от студените пръски на водата.

— Да — каза меко тя. — Не трябваше да се намесваш, но ти го направи. Ти реши да помогнеш на това момче.

Сърцето ѝ се изпълни с надежда. Не доказваше ли това, че майка му и лелите му бяха прави? Той беше внимателен, себеотдаден мъж зад внимателно изградената фасада на Блек Джек.

Бяха толкова близо, че дъхът им се смеси.

— Ти беше толкова смел и силен — прошепна тя.

— Преувеличаваш нещата, Колийн — промърмори Джек. Устните му се допряха до нейните. После ги отлепи и пак ги докосна.

— Това е невероятна постъпка. — Тя стоеше на пръсти и леко накланяше глава.

Този път тя покриваше с целувки устата му.

— Може да искаш да държиш на онзи твой тъмен имидж, но аз няма да ти позволя...

Очите им се срещнаха в един дълъг миг. Тихо и внезапно те се притиснаха един към друг.

— Това е лудост — промърмори Джек, когато прокараваше ръка в гъстата ѝ коса, за да достигне врата ѝ. — Намираме се на туристическа лодка, по дяволите! Има два пръста непромокаема гума между нас. — Той се намръщи на предпазните жилетки.

— Повече прилича да са дебели пет пръста — промърмори Колийн.

Пръстите му се плъзнаха по копринената кожа на врата ѝ, докато я гледаше.

— Нещо повече — можеше да станем жертви на онзи лунатик с камерата. — Той погали устните ѝ с палеца си. — Тъй като падането през борда не стана, може би щеше да насочи камерата си към нас.

Устните ѝ се поразтвориха, като отговаряха на чувствения му допир.

— Мислиш ли, че сме достатъчно интересни, за да ни изберат за телевизионното шоу? — Трудно ѝ бе да се отдели от него, когато всичко, което искаше, бе да затвори очи и да се слее с устните му. — Ако падането е интересна тема...

— О, скъпа, каква идея! — засмя се меко Джек. — Мога да се сетя за най-малко половин дузина статии и всички с интересни теми. — Устните му се местеха с нейните.

Колийн се доближи до него. Очите ѝ бяха замъглени и замечтани. Сякаш пожар бе избухнал в нея, който захранваше желанието ѝ. Никога преди не бяха я връхлитали такива диви и необуздани мисли, които се трупаха в главата ѝ в този момент. Тя искаше той да я целуне, наистина да я целуне, така както я целуваше предишната нощ — бавно, дълбоко и силно. Искеше да почувства ласките му върху тялото си...

Лодката леко се наклони и те изгубиха равновесие. Джек веднага се хвана за парапета, а с другата ръка улови Колийн. Тя се отпусна в него, като се чувстваше някак зашеметена и неориентирана, като че ли някой я бе стреснал по средата на съня ѝ. Един чудесен любовен сън и в същото време — стряскащ.

Тя долепи ръце до почервенелите си бузи и разбра, че времето и мястото бяха напълно забравени. Тя не бе и помисляла за туристите в лодката. Когато беше в прегръдката на Джек, ѝ се струваше, че са само те двамата в целия свят.

— Аз... аз ще отида да намеря майка ти и лелите ти — каза Колийн, отделяйки се от него.

Джек я пусна. Тя изглеждаше объркана и замаяна, както се чувстваше и самият той.

Вече знаеше: дълбоката тежест, която бе усетил предната вечер, докато я бе целувал, не е била умопомрачение. Същата избухлива страст бе усетил и днес, в момента, в който я взе в ръцете си.

Въпросът беше — какво да прави? Изглежда имаше само два изхода. Единият бе да премине по благородния маршрут и да стои настрана от нея. Тя беше млада, сладка и невинна — онзи тип, за който бе измислено отдаването. А той не беше такъв. Най-милото нещо, което можеше да направи за нея, бе да се държи настрана от живота ѝ.

Но преди за Блек Джек не бяха известни угризенията, той вземаше каквото поискаше. А сега искаше Колийн. Алтернативата да я

заведе в леглото си и да удовлетвори желанието си му се стори по-привлекателна.

За един кратък миг той си спомни идеалистичните ѝ разбирания за любовта, но бързо ги изхвърли от главата си. Тя беше на 23 години. Не ѝ ли беше време да смени фантазиите си с реалната страст? Разбира се, че беше, увери се той. Дори щеше да ѝ направи услуга, като я научи да различава любовта от физическото привличане, така че когато нейният принц се появи, тя да го познае.

Той грубо отхвърли тази перспектива. Имаше нещо наистина дразнещо в мисълта за Колийн и въображаемия ѝ принц. И тъй като беше Джек Блеклидж, той не се попита защо. Много по-добре беше да си представя Колийн до себе си и нищо повече.

И като се засмя с най-чаровната си усмивка, отиде да намери Колийн.

СЕДМА ГЛАВА

Колийн погледна объркано Джек, докато той караше колата си по алеята към бяла тухлена къща, подобна на ранчо. Бяха оставили майка му и лелите в хотела след пищен ресторантски обяд по време на пътуването до Мадоната на мъглата. Възрастните жени предпочетоха да почакаят в близкия парк, докато те двамата прекараха страхотно, изкачвайки се по пътеката покрай водопада. Станаха вир-вода от пръските, които се стичаха по тях, докато те се държаха за ръце и се смееха като доволни туристи или може би като весела влюбена двойка.

Джек спря колата.

— Няма да я вкарвам в гаража. От години мисля да си взема от онези електронни отключватели на врати, но, изглежда, няма да е скоро, така че колата обикновено остава тук, на алеята.

Навън леко ръмеше. Колийн се обърна към Джек.

— Къде точно се намираме? — попита го, макар че ясно осъзнаваше къде е.

— Вкъщи.

Дали ѝ се стори предизвикателен тонът му? Някакво неясно преплитане на опасение и предчувствие премина през нея.

— Каза на майка си, че не можем да сме с тях, защото си изморен. Каза, че сме заети и че ще ме закараш вкъщи.

— Бях изморен. Изморен да ме наблюдават три благоговеещи бавачки. А под „вкъщи“ имах предвид моята къща. — Той я гледаше как хапе долната си устна, докато се въртеше от смущение на седалката си, и се усмихна. Тя прекрасно съзнаваше каква бъркотия наставаше, когато бе насаме с него. — И тъй като е само осем часът, реших, че можем да започнем работа върху колоната — добави той равнодушно.

Неговата къща. Колийн седеше неподвижно и наблюдаваше как Джек заобикаля автомобила и отива от нейната страна. Дъждът се бе усилил и когато той отвори вратата и ѝ предложи ръката си, струя студена вода се изля вътре. Поведението му я изплаши.

— Майка ти и лелите не са тук и не те наблюдават, за да се правиш на джентълмен, Джек — каза тя. — Не трябва да се преструваш само заради мен.

Той се усмихна:

— А може би искам да го правя, Колийн. Може би просто не се преструвам. — Тъй като тя не пое предложената ѝ ръка, той я хвана и нежно я дръпна. Тя автоматично излезе от колата.

Той продължи да я държи за ръка, докато тичаха към къщата, и светна лампите веднага след като влязоха.

— Първо ще те разведе — каза меко той, като я водеше от стая в стая. Продължи да ѝ говори за неща, които не изискваха отговор.

Което беше много добре, защото Колийн не продума нищо. Нито когато ѝ показваше огромната съвременна кухня; нито във всекидневната с плюшения килим, голям ъглов диван и тухлена камина с наредени на пода възглавници; нито когато я въведе и изведе от спалнята си, която беше украсена в оттенъци на гористо зелено и сиво, чийто център беше огромното легло; нито когато ѝ показа ваната в облепената с огледала баня.

Тя все още мълчеше, когато приключиха огледа в кабинета му с рафтове по продължение на стените и съвременен компютърно оборудване. Освен това имаше огромно бюро с тапициран стол, черно кожено канапе и малък хладилник.

Дъждът се сипеше като из ведро.

— Искаш ли нещо за пиене? — предложи Джек. — Имам всичко — сода, бира, вино, дори и лед. Но може би предпочиташ нещо топло. Кафе? Чай?

— Нищо, благодаря.

— А какво ще кажеш за онези екзотични плодови коктейли с начукан лед и малко книжно чадърче в него?

Очите ѝ се разшириха.

— Можеш ли да ги приготвяш?

— Е, без малкото чадърче. Работех като барман в Сан Франциско извън сезона, когато играех за „Джайънтс“. Мога да приготвя всякакво питие, а и да измисля нови.

— Не искам нищо. Ако сме дошли тук да работим, то по-добре да започваме.

— Да-а. — Джек се отпусна на дивана. — Разбира се, права си. Седни. — Показа ѝ мястото до себе си.

Колийн предпочете да седне на стола зад бюрото. Тя го стрелна с поглед и разбра, че той внимателно я наблюдава. В този момент той по-скоро ѝ напомняше на сестра ѝ Ерин, когато изучаваше рибките в аквариума.

— Харесва ми къщата ти — прокашля се нервно тя.

— Благодаря, Колийн. — Тонът му пак беше учтив, а тя трябваше да бъде глупачка, за да не забележи порочните светлини в тъмните му очи.

— Въобще не е това, което очаквах — продължи тя малко предизвикателно.

— И какво очакваше, Колийн? Разведен ерген със спалня, над чието легло има огледала...

— От начина, по който говориш за финансовото си положение, мислех, че държиш някаква колибка без мебели, осветление и ключалки — прекъсна го тя. — Не си без пукната пара. Имаш хубава, красиво обзаведена къща с всички съвременни удобства. Бившата ти жена не е похарчила всичките ти пари.

Джек се ухили. Изправи се и като заобиколи бюрото, отиде към мястото, където седеше тя.

— Не, Дона не похарчи всичко. Купих това място, а имам и малко спестявания.

— Тук с нея ли си живял? — полюбопитства Колийн.

— Дона в Буфало? — Джек се засмя. Но този път липсваше горчивината, която обикновено придружаваше споменаването на бившата му жена. — В никакъв случай. Живеехме в Калифорния, докато играех за „Джайънтс“. След като се разделихме, се върнах в Буфало и купих това местенце.

— И ти започна работа като спортен коментатор, като случайно бе повишен в журналист, който пише колони? — Колийн добави това, което знаеше от живота му. — Сега вече си в синдиката и получаващ повече пари. Няма нужда да се жениш за богата жена.

— Скъпа, ако някога изобщо реша да се женя, смятам да спечеля нещо повече от обикновените обещания за любов, честност и преданост. Парите са идеално нещо. Ще живеем изцяло от парите на новата госпожа Блеклидж, докато аз спестявам цялата си заплата.

— Нека отгатна — няма да влагаш заплатата си в общата сметка — ядоса се Колийн. — Всичко твое ще бъде твое, а нейното — общо. И ти ще използваш всичко общо.

Джек кимна.

— Точно така, скъпа — каза той свойски.

Колийн възкликна ядосано и скочи на крака.

— Това е най-сметкаджийският, алчен, жалък...

— Хей, успокой се! Не хаби нервите си заради новата госпожа Блеклидж. — Джек се смееше. — Тя дори не съществува. И ако някога се появи, повярвай, няма да е някаква наивна малка глупачка, която да се омъжи за мен заради истинската любов. Тя ще си има собствени причини.

„Свиня!“, мислеше си бясно Колийн, докато отиваше към вратата. Джек я хвана през кръста и я притегли към себе си, като я обви с ръце.

— Пусни ме! — извика тя.

Той я целуна по шията.

— Щях да те пусна, ако бяха сигурен, че наистина го искаш.

— Искам. — Тя се опитваше да разхлаби хватката му, като през цялото време се дърпаше.

Той се засмя отново:

— Колийн, хайде да не си въртим игрички. И двамата знаем защо сме тук.

— Не мога да говоря от твое име, но аз съм тук по работа върху статията, която ми обеща. — Тя се бореше с него и застина, когато усети колко силно я искаше.

— А това се случва с мен, когато ти си тук — промърмори той, като я притисна още повече до себе си. Той я целуна по извивката на врата ѝ и се засмя, усещайки трепета, който премина през нея. — Това се случва с мен, когато си наблизо. Искам те, Колийн!

Целуна я по ушенцето и ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ.

— Джек, недей. — Гласът на Колийн беше писклив и тънък и тя се зачуди защо шепне, нямаше никой наоколо, за да я чуе. — Не мога... Не трябва.

— Да — каза той. — Можеш и искаш.

„Гласът му звучи по-сигурно от моя“, помисли си тя замаяна. Въпреки отчаяните ѝ опити да протестира, тя се отпусна в него. И

макар че беше започнала да отблъсква ръцете му, откри, че ръцете ѝ галеха неговите, притискаше ги към себе си, а главата ѝ бе отпусната на рамото му.

Разбира се, тя трябваше да спре. Знаеше го, но преди да успее да промълви нещо, той сръчно разкопча трите копчета на блузата ѝ. Колийн потрепери, усещайки пръстите му върху кожата си.

— Джек — прошепна тя с пресипнал глас. Смяташе да му каже да спре, да ѝ позволи да се махне, но не успя да пророни и дума.

— Тихо, скъпа, всичко е наред. — Гласът му беше успокояващ и това я стресна. Той я целуваше по врата с нежно груби целувки, които ѝ причиняваха болка. Тих вик се изтръгна от устните ѝ...

Главата на Колийн беше замаяна. Клепачите ѝ тежаха и с голямо усилие ги държеше отворени. Чувството, което я обземаше, беше по-различно от всякога. Тя желаше Джек, а това я плашеше.

— Джек, моля те! — Тя се обърна, за да протестира, но Джек потули протеста ѝ с целувка.

— Да, скъпа, да — мълвеше нежно той.

И тогава я взе на ръце. Стаята като че ли се залюля, когато той я понесе, притискайки я до гърдите си... Колийн се изплаши.

— Какво правиш? — попита тя с треперещ тънък глас, който трудно разпозна като свой.

Изведнъж сякаш се пробуди от дълбок сън.

— Махай се! — Тя го блъсна с двете си ръце. — Притискаш ме, не мога да дишам. — Кое то не беше съвсем вярно...

Чувството ѝ за мярка бе започнало да надделява. Колийн се дърпаше като подплашено животинче.

Джек я погледна, очите му бяха мъгляви, изражението му — отвлечено.

— Скъпа, ние...

— Не искам, Джек. — Колийн използва моментната му слабост и се изплъзна от ръцете му, като се свлече шумно на пода, но бързо скочи на крака.

— Разбира се, скъпа, че искаш. — Джек приседна на дивана. — Действах прекалено бързо и те изплаших, това е всичко. Ела...

— Заведи ме вкъщи веднага! — Гласът ѝ трепереше.

— Каква игра играеш, Колийн? — въздъхна нетърпеливо Джек. — В един момент си мека като...

— Не играя — извика тя. Лицето ѝ пламтеше. — Но ти — да, само че аз не съм в твоя отбор.

— Спести ми бейзболните метафори — изпъшка Джек. — Всичките съм ги чувал... Е, поне имаш представа.

— Да. Правиш си шега с... — Гласът на Колийн секна. Можеше ли да опише това, което се случи между тях? Разпалване на страсти, вълнение и страх — избухнаха всички диви чувства, а той ги взимаше на шега. Тя усети, че сълзи напират в очите ѝ, докато отиваше към вратата.

— Колийн! — провикна се тихо Джек след нея. И се изправи, люлеейки се на крака. Цялото му тяло се тресеше. Не си спомняше да е изпадал в такова болезнено объркване.

„Получи си го! — чу той един педантичен глас в главата си. — За това, че се опита да прелъстиш една жадна за женитба, неопитна млада девственица.“

Чу, че вратата на антрето се отвори и разбра, че тя е излязла. Последва я, като полувъздъхна, полуизръмжа. Намери я в колата си, с ръце, кръстосани пред гърдите, а лицето ѝ — бурно като вечерта.

Джек отвори вратата.

— Върни се вътре, Колийн! — Дъждът се беше усилил и той прогизваше. — Хайде!

— Няма. Искам да си отида вкъщи. Хайде! — добави тя, прекрасно имитирайки изражението и тона му.

— Колийн, не искаш ли да поработим, хм... върху колоната. Върни се и ще...

— За глупачка ли ме вземаш? — прекъсна го Колийн. — Няма да се хвана на въдицата ти отново. Никога не си имал намерение да ми разрешиш да напиша колона, каза го само за да ме накараш да продължа театъра за пред семейството ти и да ме доведеш, за да се опиташ да ме вкараш в леглото си.

Почувства се глупава и излъгана. Но най-обидното беше, че тя му отговаряше по най-предателския за момента начин. Колийн потрепери, като си спомни как му бе разрешила да я докосва, как ѝ се искаше той да продължава все повече...

Дори бе успяла да забрави, че чувствата му към нея не бяха друго, а чисто физическо желание, че тя не бе нищо по-различно за

него от другите жени, които е водил вкъщи. А от клюките в службата знаеше, че са били много.

Сама си бе виновна, задето му се бе хванала на въдицата и не можеше да го вини, че я е привлякъл със сладки думи и обещания за любов.

— Не искам да стоя на дъжда и да се измокра до кости, докато спорим, Колийн. — Тонът му този път бе по-убедителен. — Ела, вътре ще поговорим.

Но тя нямаше такова намерение.

— Няма да сляза от тази кола. Ако не искаш да стоиш на дъжда, ще трябва да се качиш и да ме закараш вкъщи.

Джек се намръщи и прецапа през локвите до седалката на шофьора.

— Щеше да ти се отрази добре, ако се бях върнал в къщата и те оставех да прекараш нощта тук! — каза и завъртя ключа в таблото. Двигателят заработи.

— Не ми правиш услуга, като ме закарваш вкъщи — каза Колийн. — Първо това трябваше да направиш, но ти...

— Да, да. Сторих непростим грях, като се опитах да се любя с теб. Е, нека ти кажа, скъпа, не ми отне много усилия, защото ти го искаше, така както и аз. Аз все още го искам — каза той, като си пое въздух. — Искам го с цялото си същество...

— Трябва ли да ми е жал за теб? Ти сам започна...

Той не й позволи да довърши:

— Ти си тази, която ми сложи веригите, след като ми даде всички знаци да продължа, всички знаци, които една жена може да даде на един мъж.

Колийн се изчерви. Може би това, което казваше, беше истина, но тя не смяташе да си признае грешката, като му разреши да й лепне вината за тазвечерната история.

— Е, имаше един знак, който ти не ми даде, Джек — знак, че държиш на мен. Че аз съм нещо повече от другите твои бройки.

Джек въздъхна:

— Говориш като престаряла девственица, Колийн. Не възнамеряваш да останеш такава завинаги, нали? Прекалено си страстна, за да живееш без любов.

— Нямам намерение да живея без любов. Но сексът не е любов и...

— Помощ! Спри! Само не лекция за любовта и секса. Вече я знам наизуст.

— Тогава нямам какво повече да ти казвам.

— Толкова по-добре.

Те не проговориха през останалата част от пътя. Когато Джек наближи блока, Колийн отвори вратата, преди автомобилът напълно да е спрял. Джек я хвана за ръката и я дръпна точно когато щеше да скочи под дъжда.

— Въпреки отвратителното ти държане, аз не съм мъж, който не си държи на думата! — каза той.

— Отвратителното ми държане? — Тя пелтечеше от яд. — Ако някой тази вечер се е държал отвратително, то това си ти, като се майтапеше, след като знаеше как се чувствам...

— Обещах да ти дам шанс да напишеш статия и ще удържа на обещанието си — продължи той влудяващо спокойно. — Утре донеси нещо примерно и аз ще го прочета. Лека нощ, Колийн — добави, като пусна ръката ѝ.

Колийн потисна силното си желание да предприеме контраофанзива. Страстта ѝ се беше превърнала в гняв и тя искаше да се бие с него толкова, колкото ѝ искаше да се люби малко преди това. Но сега, както и тогава, самоконтролът ѝ се наложи и я възпря. Тя изскочи от колата.

Когато влезе в апартамента си, прихлопна вратата след себе си така силно, че звукът отекна в цялата сграда. Никол дотича във всекидневната и Колийн тъкмо се канеше да започне грандиозно оплакване, когато забеляза обляното в сълзи лице на приятелката си и зачервените ѝ очи.

— Никол, какво има?

— О, Колийн, нищо не е наред! — изплака Никол, като се отпусна на дивана. Колийн бързо отиде при нея. — Камал е сгоден, Колийн! Открих го днес. Една медицинска сестра, с която е излизал, ме попита дали знам за годеницата му в Абер... Ажер...

— Азербайджан — каза Колийн. Никол може би не бе обръщала внимание на роднините си, когато обсъждаха кървавата война с Арменската република.

— Каквото и да е! — простена Никол. — Мислех, че тя просто злобее, защото Камал сега излиза с мен. Тя каза, че това момиче е от едно село в планината и че може би е сгодено за него.

— Сгоден? Това звучи средновековно, Ник — селско момиче от старата страна, доведено тук като булка в Новия свят. Не може да е вярно!

— Но е вярно, Колийн! Аз лично попитах Камал. Той е сгоден за нея от четири или пет години и леля му и чичо му ще отидат да я вземат догодина, когато навърши осемнадесет. Тогава ще се оженият.

— Та тя е едно дете! — възкликна Колийн. — А те са сгодени от години. Това е средновековно, да не кажа направо — отворително.

— Камал дори не я е виждал. Роднините им са изготвили целия годеж и той се е съгласил. Той иска млада скромна булка от Азер — някакво си село. Смята, че американските жени са твърде независими и свободомислещи, а и твърде еманципирани.

— Но той няма нищо против да използва американските жени, докато чака недокоснатата си булка да порасне. — Очите на Колийн заблестяха от възмущение. — О, Никол, така съжалявам! — Тя я прегърна.

— Колийн, толкова съм глупава. Камал искаше да ме използва, доколкото разбирам, за малко развлечение извън плана, докато през цялото време е бил сгоден. — Никол отново започна да плаче. — Смятахме този уикенд да излезем заедно, Колийн. До Торонто. Само на един час път е оттук, а Камал искаше да ми покаже града.

— Това не е всичко, което е искал да ти покаже — каза мрачно Колийн.

— Знам. И ако бяхме отишли, щеше да открие, че не съм толкова сексуално освободена, колкото е предполагал. Смешно, нали?

— Гадно е — заяви Колийн. Тя сякаш също щеше да се разплаче. — Може би трябваше да останем в Хаустън или Вашингтон, Ник. Може би семействата ни имат право, че се нуждаем от тях да ни пазят и защитават. Така мъжете няма да се опитват да ни използват, защото ще трябва да си имат работа с Рамзи и Шакарян.

— Колийн, от начина, по който говориш, имам чувството, че се е случило нещо подобно и с Джек тази вечер — каза Никол, като временно забрави собственото си нещастие. — Нещо не е наред ли?

Колийн се загледа встрани.

— Джек няма тайна годеница, но много иска да ме използва единствено за... как го каза — малко развлечение извън плана, макар че не ме обича, а и дори не се преструва, че ме обича.

— Имахте ли спречкване? Ще престанеш ли да го виждаш?

— Да — и на двата въпроса. — Колийн потисна плача, който се надигаше в гърлото ѝ. Беше толкова глупаво да плачеш за някой, който не държи на теб.

Никол въздъхна нещастно:

— Трудно е да повярваш, че вчера и двете бяхме щастливи, изпълнени с надежда и влюбени, а днес сме отчаяни и потиснати. И... влюбени. Мразя това, Колийн. Да се влюбваш! Пфу! Какво неприятно преживяване. Явно трябва да съм признателна, че не спях с Камал. Можеш ли да си представиш колко ужасно би било да откриеш, че мъжът, с когото си се любила, само те е използвал?

„Ще бъде още по-лошо, ако го знаеш и въпреки всичко го направиш!“, помисли си мрачно Колийн. Ако тя не започнеше да го отбягва, щеше да се озове в същото положение и с Джек. Сега бе особено рисковано, защото бе усетила силната страст, която един мъж можеше да предизвика у жената. Е, силната страст можеше да бъде увлекателна за четене, но бе прекалено болезнена и объркваща, за да живееш с нея. Отсега нататък нямаше да има никакви извинения и самоизмами.

Телефонът извънтя и Никол скочи да го вдигне.

— Колийн, за теб е! — каза тя тъжно.

Сърцето на Колийн подскочи. Ами ако беше Джек, да се извини или дори да поговорят за това, което се бе случило?

Но не беше той, на телефона беше Род Гарет.

Те си размениха любезности, след което Колийн му каза, че няма да може да отиде с него следващия петък, защото приятели от града щели да идват на гости. Това беше лъжа, но благородна — просто му спести истината, че не ѝ се излиза никъде с никого.

Род прие извиненията ѝ и я попита дали може да ѝ се обади отново. Тя каза „да“, а гадните намеци на Джек отекнаха в главата ѝ.

— Род Гарет изглежда добър и не е много трудно да го излъжа, защото е професионален футболист — каза тя, защитавайки се пред Никол.

Никол се вгледа в нея и попита:

— А някой казвал ли е, че го правиш?

— Джек. Той... — Гласът на Колийн се разтрепери. Беше си обещала, че няма да говори за Джек Блеклидж. Нямаше и да мисли за него. И тя довери на Никол решението си.

— Добре, защото аз също няма да мисля, нито да говоря за Камал — каза твърдо Никол. — И ако забравим, може да си го припомним. Ще си основем наша собствена подкрепителна група „Жертви на мъже, които използват жените“ или нещо подобно.

Те си размениха усмивки.

— Току-що ми даде вдъхновение за една статия, Никол. Имаш ли нещо против да поработиш с мен за малко?

— Разбира се, ако става дума за мъже — по принцип, и Камал и Джек — по същество — каза Никол с подчертана веселост. — Просто ще отложим забравата върху тяхното съществуване за час-два.

Колийн отиде и взе тефтерче и химикал.

* * *

Джек се бе отпуснал във ваната и наблюдаваше дъжда, който се изсипваше от небето. Светкавица проблесна в средата на среднощното небе, а дъждът падаше и се стичаше по прозорците на дебели струи.

Имаше нещо изключително успокояващо в това да лежиш в топла вода, докато навън вилнее буря. Джек усещаше как напрежението бавно се смъква от тялото му. Надяваше се и главата му да се отпусне. Но не стана. Мислите му продължаваха да препускат в съзнанието му със скоростта на светлината.

И всички бяха за Колийн Брейди: спомняше си как пръските от водопада падат върху лицето ѝ по време на разходката; как го прегръща в лодката и го нарича герой; вдигнатата ѝ брадичка, когато му се беше ядосала; начинът, по който кадифените ѝ очи омекваха, когато той я прегръщаше.

Естествено мислите му се спряха и върху това, което се случи, когато тя бе в прегръдката му — нейните сърдечни, страстни отговори на милувките му, които тя в невинността си не можеше да скрие, меките и шепнещи възклицания. Сега той си я представи тук, до него, и кръвта му закипя. Джек спря водата и започна да се бърше с кърпата.

Тялото му трепереше от напрежение. Тази вечер не биваше да завърши така, реши той. И като мъж на действието, отиде до телефона и импулсивно набра номера на Колийн.

Нямаше да му струва много да я върне при себе си, убеждаваше се, тя го искаше толкова, колкото и той. Наистина, беше се отнесъл малко грубо с нея, но можеше всичко да оправи с някоя сладка дума.

Той ще отиде до тях и ще я вземе — това само по себе си беше голяма отстъпка. Обикновено адресантите на неговите среднощни повиквания трябваше да си осигурят транспорт.

— Колийн не иска да говори с теб! — прозвуча студеният глас на Никол Шакарян минута по-късно. — Отказва да дойде до телефона.

— Какво! — Джек беше толкова стреснат, че почти изпусна слушалката. — Защо?

Последва моментна пауза, докато Никол предаде въпроса на Колийн. После му отговори ледено:

— Казва, че знаеш защо.

— Е, добре, не знам! — ядоса се Джек и затвори. Но той знаеше. Колийн нямаше да му позволи да се отнася с нея като със случайна бройка. Ако я искаше, трябваше да се преструва, че е влюбен в нея.

Една част от него искаше да я прати по дяволите, да вдигне телефона и да извика някоя друга, която да го използва така, както и той ще я използва. Някоя, която няма да очаква нищо от него и няма да му даде нищо, освен тялото си за няколко часа. Беше много ефектно да пресищаш тялото си, докато сърцето ти е сковано.

Вместо това той си легна сам, като се мръщеше в тъмнината и се чудеше защо опитите му да изтрие спомена за Колийн оставаха неуспешни.

Сънят не дойде лесно. Странните мисли продължаваха да се навъртат неканени в главата му. Джек откри, че е на 33 години — същата възраст, на която е бил баща му, когато той се е родил. А старият винаги се шегуваше с това колко късно е станал баща.

Късно? Джек седна в леглото си. Боже, та той беше прав. Имаше още много години напред, за да стане баща и да бъде силен и енергичен, както баща си.

Усети, че буца се свива в гърлото му. Баща му беше всичко, което трябваше да бъде за сина си. Джек си спомни безкрайните часове, които му беше отделял, помагайки му да се научи да хвърля, да хваща

и да удря топката. Навсякъде ходеха заедно — на лов, за риба, на футболните игри, на шоу с коли и срещите на скаутите. Нямаше погорд баща от Боб Блеклидж. Той не изпусна нито една среща на сина си по бейзбол — от аматьорската до професионалната лига.

Джек усети яд къмпияния шофьор, чиято кола беше прескочила оградата и се бе врязала в колата на баща му преди 13 години. Да загуби баща си беше най-лошото, което му се бе случвало. Беше прекарал само 20 години с него, а искаше още толкова много.

За първи път Джек си позволи да си помисли какъв би бил животът му, ако баща му беше жив. Едно нещо беше сигурно — никога нямаше да се ожени за Дона. Баща му нямаше да я хареса. Джек винаги го бе знаел, но не позволи да му попречи. Може би нямаше да бъде толкова неуморим и безсърдечен, ако не му беше толкова мъчно за баща му през тези тежки години. Може би нямаше да кара толкова бързо през онази гореща лятна нощ в Калифорния, може би колата му нямаше да занесе и да се удари и нямаше да го сполети нещастieto, което прекъсна кариерата му...

Но всички тези неща се бяха случили и го бяха направили такъв, какъвто беше днес — мъж, който седи сам в тъмнината и размишлява върху миналото си. Защото една малка блондинка, която бе различна от другите, с които беше излизал, не му позволи да я използва, както обикновено...

Устата на Джек се изкриви в неохотна усмивка. Колийн нямаше да му разреши да я изхвърли по някакъв начин, тя можеше да отстоява себе си и го правеше. Тя го принуждаваше да се държи с нея като с равен. Усмивката му се разшири. Баща му щеше да я хареса.

ОСМА ГЛАВА

— Ето примерната колона, за която ме помоли — каза студено Колийн, подавайки на Джек напечатан лист през следващата сутрин. Беше дошла рано на работа, като смяташе да е на бюрото си преди Джек. Явно той имаше същата идея — вече бе там, когато тя влезе в стаята.

Джек погледна статията.

— Заглавието е „Секс, лъжи и мъже“? — Той се намръщи, а лицето му се зачерви. — Това е семеен вестник, ако си спомняш.

— Прочети я. Не е порнографска, просто малко добри стари истини, организирани и категоризирани. Не си въобразявам, че ще разрешиш да се публикува като колона от твое име. Ти никога няма да използваш нещо, което напиша. Няма никому да отстъпиш правата, които имаш. — Тя отвори най-горното чекмедже на бюрото си и започна да пълни торбата, която бе донесла със себе си.

— „Мъжете очакват секс в замяна на едно излизане и колкото по-скъпо е излизането, толкова повече ще настояват да завършат вечерта в леглото“ — зачете Джек. Той погледна нагоре да види Колийн. — Охо!

— Време е да осъзная факта, че няма да бъда журналистка в „Таймс Газет“ и си наложих да се ориентирам към страниците за храна и забавление — каза Колийн, докато отваряше и второто чекмедже.

— „Мъжете искат секс без повече ангажменти“ — продължи да чете Джек. Тъмните му вежди се повдигнаха. — „Мъжете лъжат, за да постигнат това, което искат, особено ако това е секс.“

— Имам няколко нови идеи за „читателската размяна на рецепти“, а има и преснимане на второстепенни филми, което е запланувано да се открие в Деня на благодарността и коледните празници, а то наистина не е толкова далеч, само няколко месеца... — Думите се изливаха от устата ѝ. Тя дори не спря да си поеме дъх.

— „Мъжете използват секса като оръжие“ — продължи Джек, — „невъзможно е да видите мъж наоколо, ако една жена е отказала секс.“ — Той се изправи, като все още държеше листа.

— И, разбира се, винаги има некролози — продължи Колийн. — Те трябва да са готови — човек никога не знае кога и за кого ще потрябват. Ще имам достатъчно работа. Радвам се, че няма да се налага да идвам с идея за колона всяка седмица или нещо подобно. — Тя взе торбата и хвърли през рамо чантата си. — Довиждане, Джек!

— Къде, по дяволите, си мислиш, че отиваш? — попита Джек.

— Да говоря с мистър Казоровски. Ще го помоля да ме премести горе при рецептите и забавленията. С малко късмет мога да получа бюро от този век. — И тя погледна олющеното си бюро и дървения стол.

— Значи бягаш, без да ни дадеш шанс на нас, мъжете в Буфало, да опровергаем това заявление? Или да публикуваш нещо наше? — Джек постави листа на бюрото. — Не, Колийн, не мисля така.

Още веднъж той застана пред нея, затваряйки ѝ пътя, точно както бе направил и предния ден.

— Върни нещата в бюрото си и набери тази колона на терминала си, госпожице Брейди! Ще го пуснем във вторник, а аз ще напиша моето опровержение — от гледната точка на мъжете — за четвъртък. Тогава ще чакам читателите да се присъединят към битката. Трябва да отделим най-малко една седмица, за да цитираме писмата, които ще ни заляят.

Колийн го зяпаше объркано. Беше толкова сигурна, че той ще отхвърли колоната, та дори и не помисли как да реагира, ако я приеме. И идеята ѝ да се премести беше толкова смислена снощи, но тук, сега...

— Аз не... — започна тя, но той пристъпи, като я принуди да заотстъпва, освен ако не искаше той да се надвеси над нея.

Колийн хвърли всичко върху бюрото си и внимателно го заобиколи. Да отбягва близостта му все още имаше смисъл, реши тя и нервно преглътна.

— Мислех, че няма да харесаш тази колона.

— Написана е добре. Имаш талант, остроумен стил, дори и когато пишеш за такива блестящи неща, като секс, лъжи и мъже. На читателите ще им хареса да отговорят. Ти наистина ме вдъхнови. Смятам да напиша колоната за четвъртък веднага.

Той седна на стола ѝ, после стана, като се мръщеше и въртеше глава.

— Как ти се струва това за отворена тема: „Жените използват секса, за да получат онова, което искат, без значение дали то е нова рокля или нова машина за миене на чинии, или екскурзия в края на седмицата, или годежна халка“.

— Гадно е и не е вярно! — каза късо Колийн.

— Но грабва вниманието и те кара да се замислиш дали си съгласна или не, и най-важното — ще ти се да го прочетеш, за да видиш какви са мненията на другите. Точно като това, което си написала, Колийн!

— Но аз не се влияех от тези критерии, докато пишех — каза Колийн и се почувства длъжна да признае: — Снощи Никол и аз бяхме...

— Заети с това да ме оплукате, сигурен съм.

— Не само теб — призна Колийн. — Камал Вели също беше включен, както и всеки друг мъж, от когото сме чували да се оплакват.

— О, корпусът на съвременните жени-момичета. Радвам се, че съм бил на сигурно място, вкъщи, по време на открития огън. Знам защо съм бил в темата, но защо и Камал? Той изглежда толкова добър и вежлив.

— Добър и вежлив? Ха! Той има 17-годишна годеница в Азербайджан.

— Разбирам. Е, ето още една тема в колоната ми: „Жените страстно вярват, че да правиш секс и да си влюбен е едно и също“.

— Защо мъжете правят всичко възможно да подхранват тази илюзия?

— Аз не го правя. Но ти все пак ме искаш, Колийн! Ако не беше избягала в объркана паника снощи, днес нямаше да беснеем от безсилие и да спорим за секса, вместо да го правим.

— Това ми напомня друга тема, която забравих да включа в колоната: „Мъжете мислят, че всичко може да се разреши със секса“.

Джек се ухили.

— Но, скъпа, това е така.

— Временно — може би — намуси се Колийн. — Само временно. И каква полза? Не можем да работим заедно, Джек. Смятам да говоря с Казоровски и...

— Сядай и се захващай с тази статия! — нареди Джек. — Между другото ще помоля за ново бюро за теб. И ще ти осигуря нов стол още

днес. Това нещо, което имаш сега, е можело да бъде използвано от Испанската инквизиция, когато приспособлението за мъчения се е разваляло.

Той се обърна и прекоси стаята, като остави смаяната и объркана Колийн да гледа учудено след него.

* * *

— Защо нещата не вървят така, както си мислим? — попита тя Никол по-късно същия ден, когато вечеряха печено пиле. — Снощи бях сигурна, че никога няма да работя с Джек и се приготвих да се преместя горе при рецептите и забавленията. А днес той превъзнася написаното от мен и обикаля сградата да ми намери нов стол и бюро. Просто не разбирам...

— Понякога нещата стават така, както предполагахме, че ще станат — каза тъжно Никол. — Както днес в болницата... С Камал се отбягвахме, с изключение на случаите, когато трябваше да се грижим за децата. Чух, че вече излиза с някоя от рентгеновото отделение. Може би не му пука много, че е сгоден. О, Колийн, ще ми се да го мразя, но не мога. Не мога и да спра да мисля за него, както и за това какво можеше да стане, ако... — Тя остави пилешкото бутче и започна да плаче.

Колийн я успокояваше, когато на вратата се позвъни. Никол стисна ръката ѝ.

— Мислиш ли, че може да е той? — пошепна тя, а в очите ѝ се четеше такава надежда, че Колийн силно пожела да е Камал. Тя се втурна да отвори вратата, надявайки се Камал Вели да чака там.

Джек Блеклидж се беше опрял на звънеца.

— Наистина трябваше да погледнеш, преди да отвориш, Колийн, дори и в прекрасното Буфало има престъпници. — Той се усмихна с топла и приветлива усмивка, която я накара да изтръпне.

— Какво правиш тук? — попита тя с нервен глас.

— Изяде ли си десерта? — отвърна ѝ той. И после отговори: — Тогава ще опиташ известния печен алакс на сестрите Джексън. Джексън е моминското име на майка ми, заради което, ако все още не си разбрала, аз нося Джексън като първо име. Мама и лелите ми се

връщат във Флорида сутринта и искат да те почерпят със специалния си десерт, преди да заминат. Чакай те в дома ми.

Колийн беше объркана от чувствата, които се надигаха у нея. Гняв, възбуда, вълнение и смут едновременно се бяха зародили в душата ѝ. Накрая се насили да каже:

— Джек, няма да дойда у вас.

— Защото си мислиш, че това е капан, с който искам да те примамя обратно вкъщи и да подновя подлото си прелъстяване? — Тъмните му очи светеха. — Повярвай ми, няма да сме сами. Мама, леля Джуди и леля Дороти и техният противен буламач са здраво загнездени там.

— Печеният алакс не е гаден — протестира Колийн. — Опитвала съм го няколко пъти, добър е.

— Радвам се, че ти е харесал, можеш да изядеш и моето парче. Може би дори ще предложиш рецептата в „Таймс Газет“. Направи удоволствието на мама и лелите ми!

Трябваше веднага да му каже да си върви, трябваше да спази обещанието си да стои настрана от него. Това, което не биваше да прави, бе да стои там с усмивката си, която толкова се опитваше да потисне. Колийн знаеше това и въпреки всичко остана там, където беше. И не му каза да си върви.

— Трябва да остана с Никол — започна да го увърта тя. — Много е потисната и не искам да я оставям сама.

Джек сви рамене.

— Вземи и нея. Колкото повече сме, толкова по-малко ще трябва да ям от тази кулинарна гадория.

— Никол може би няма да иска да дойде...

— В такъв случай просто ще трябва да я убедим, нали, Колийн! — И той влезе вътре с непреклонна усмивка.

След по-малко от десет минути Никол, Колийн и Джек излязоха заедно от апартамента.

— Щеше ми се да ни дадеш време да се преоблечем — обезпокои се Колийн, като гледаше дънките си и ризата на „Хаустън Ойлърс“.

— Е, отборът не е наред, но дрехите са добри — каза сухо Джек. — Не е необходимо да си преоблечена, за да направиш впечатление на семейството ми, Колийн. Те вече са очаровани от теб. Мама дори се

чуди дали сватбата ще е в Хаустън или в Буфало, а иска и да се срещне с роднините ти.

— Колийн няма роднини, не и ако имаш предвид родители — обади се Никол, която Колийн сръга в гърба. — Тя има доста сестри и зетьове и очарователни племенници. Но няма майка и баща.

— Ти си сираче? — Джек бе учуден.

Колийн сви рамене:

— Да, майка ми умря от пневмония, когато бях на единадесет години. Баща ми е изоставил семейството ни, когато съм била бебе, и оттогава не сме чували нищо за него.

— Кой се е грижил за вас след смъртта на майка ви? — попита Джек, шокиран от откритието. Мисълта за малкото сираче Колийн го развълнува.

Той прекрасно познаваше болката от това да изгубиш родител, а Колийн е била толкова по-малка от него, когато е страдала от преждевременната загуба.

Той присви вежди. Явно не беше случайност, че Колийн бе страдала от връзки, при които партньорът ѝ бързо е искал да я отведе до леглото, така както не беше случайност, че неговите връзки бяха изцяло основани на повърхностен секс, който лесно можеше да се заобиколи. И двамата бяха изградили защитни стени около себе си и мотивите им за това бяха странно близки.

И въпреки всичко те бяха тук, заедно. Макар че се бяха борили с взаимното си привличане, макар че се бяха опитвали да стоят настрана един от друг, по някакъв начин те продължаваха да бъдат заедно. Джек погледна набързо Колийн. Като че ли само той можеше да достигне до страстната млада жена, заключена в себе си, като че ли само тя можеше да достигне до самотника в него. Джек поклати глава. Не беше свикнал с такива мисли, те го изнервяха.

— Най-голямата ѝ сестра, Шавон, е била само на осемнадесет години по онова време — продължаваше да бърбри Никол, запозната с историята на Колийн толкова, колкото и Колийн с тази на Шакарян. — Това е една история за истинската Пепеляшка. Всички сестри, с изключение на Колийн, разбира се, се омъжиха за Ра...

— Джек вече знае за моите четири сестри, омъжени за четиримата братя — прекъсна я бързо Колийн. Беше забравела да я

предупреди да не казва на Джек за Рамзи. — Отегчих го с тази история още първия ден, когато се срещнахме.

— Първите двадесет минути — поправи я Джек и после посегна с ръка към коляното ѝ: — Но не ме отегчи, Колийн! Не мисля, че някога ще можеш да ме отегчиш.

— Вместо това те влудявам — каза меко Колийн, като махна ръката му от коляното си. Не беше възможно да е доловила нежност в гласа му, не беше в негов стил.

Тя промени темата.

Трите вдовици им се зарадваха и им подадоха по една чиния с алакс.

— Толкова се радвам, че и двете дойдохте — каза майката на Джек. — Добре е да се запознаем със съквартирантката на Колийн.

— Синът ви е доста настоятелен — каза Никол, а замисленият ѝ поглед беше спрял върху Джек и Колийн, които седяха на голямо облицовано кресло в другия край на стаята.

Колийн гледаше замаяно Джек, за да се убеди, че това не е истина: тя беше в скута му! В момента, когато влизаха в стаята, той я бе придърпал към себе си, като силно я стисна през кръста. Така увита от ръцете му, тя не можеше да яде алакс и се зачуди дали това не беше планът му — да не опита лепкавия сладък сладоледен сладкиш.

Но той продължаваше да я държи в скута си и след като съдовете бяха измити, държа я така по време на цялата двучасова визита. Ръцете му не спряха за миг, но пред усмихнатите погледи на трите жени ласките му бяха джентълменски.

Тогава Никол разказа тъжната история за годеницата на Камал и трите сестри моментално се вживяха в това, като ѝ предложиха успокоение и съвет и по този начин забравиха за Джек и Колийн. Той го използва пълноценно и продължи да си позволява скандална интимност, да шепти тихо и възбуждащо в ухото ѝ. Колийн грабна ръцете му и ги стисна.

— Какво се опитваш да направиш? — попита тя, шепнейки.

— Не е ли явно? — свъси се той. — Опитвам се да те омая. Мислех, че дори и някой с твоята липса на опит ще се хване.

— Джек, за бога, майка ти е...

— ... е вживяна в разказите на Никол. Тя не ни обръща ни най-малко внимание, нито пък лелите ми. Мислят си, че сме сигурна

двойка и са готови да се съсредоточат върху съдбата на някой друг. — Устните му се докоснаха до нейните: — Целуни ме, Колийн!

Тя отдръпна глава.

— Луд ли си? — Девойката се размърда в скута му и се опита да се освободи. Той изръмжа, но продължи здраво да я държи.

— Започвам да си мисля, че съм... Стой мирно, Колийн, иначе ще отговаряш за последствията. — Гласът му беше дълбок и нежен и изпращаше малки стрелички в сърцето ѝ. Когато ръката му се спусна по гърба ѝ, тя се изви като котка, която са повалили. — Това не трябва да бъде краят, Колийн. Не мисля, че го искам.

Тя застина.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че ме привличаш. Сигурно вече си го разбрала. Аз... — Той спря и се изкашля. — Харесва ми да си до мен. Не искам да престанем да се виждаме, когато те си тръгнат.

Сърцето ѝ като че ли беше спряло, сетне пак заби лудо.

— Това поредният ти ход ли е, за да ме вкараш в леглото си? — Тъмните ѝ очи святаха.

— Ако ме питаш дали все още те желая в леглото, то отговорът определено е да — усмихна се той. — Ще предпочетеш ли да те излъжа, че искам да сме като брат и сестра или просто да сме приятели?

Колийн бе ужасена от тази мисъл.

— Каза, че ти харесва да съм наоколо — продума бавно тя. Устата ѝ беше пресъхнала, едва преглъщаше. — Това означава ли, че целта ти да ме виждаш не е... само сексуална?

Усмивката му бе коварна:

— Ти как мислиш, скъпа?

— Мисля... — Тя погледна Никол, която отново плачеше. Трите сестри я бяха наобиколили и ѝ предлагаха утеха. — Мисля, че онова, което написах в онази колона, е вярно, че мъжете лъжат, за да получат това, което особено искат.

Вместо да се обиди, Джек се засмя.

— Ние наистина ще прекарваме добре с теб, Колийн. — Той я целуна по врата и я погледна предизвикателно с притворени очи. — Това е обещание, скъпа. — Той погали устните ѝ с палеца си.

Тя беше писала за мъжките обещания, спомни си Колийн смътно. Нещо подобно на това, че всички лъжи са обещания, че всички обещания са лъжи. Не можеше с точност да си спомни, но то като че ли не беше от голямо значение, дори и затова, че Джек беше твърде мил с нея, дори и затова, че тя беше твърде податлива на лъжливия му чар.

Знаеше наизуст всички причини, поради които не трябваше да се ангажира с Джек Блеклидж, но в момента те не я интересуваха. Бе изживяла предпазливо и разумно целия си живот. Дори и единственото ѝ неподчинение — да се установи в Хаустън с мъж, избран от семейството ѝ не беше толкова импулсивно и рисковано, а направлявано и внимателно планирано. Сега тя си имаше работа и апартамент, собствен скромнен бюджет и стандарт много под възможностите си. Това, което ѝ липсваше, беше вълнение и любов.

— Защо се намръщи? — прошепна Джек, като я придърпа в скута си, така че устата му да бъде още по-близо до нейната. Той я целуна и усети вълнение. Беше забравил какво голямо удоволствие можеше да донесе едно предчувствие.

— Просто си мислех... — започна тя, но той я прекъсна, като сложи пръст върху устните ѝ.

— Не мисли, скъпа! Проблемът ти е, че твърде много мислиш. Време е да направиш това, което чувстваш. Отпусни се!

Тя внимателно премести ръката му от устата си.

— Започвам да се съгласявам. За това мислех — колко съм глупава и уравновесена! Как винаги съм вървяла по правия път, сякаш съм на шейсет години, при това на потискащи шейсет. — Тя се замисли.

— Прекрасно те разбирам, скъпа. За щастие си попаднала на правилно място. Ще ти доставя всички удоволствия и приключения, които са липсвали в живота ти.

Тя кимна.

— Това, което търся, е веселие и приключения, но и дълбока емоционалност и ангажираност.

Лицето му смешно се натъжи.

— В такъв случай съжалявам, скъпа. Мисля, че си сбъркала адреса. — Те се спогледаха и избухнаха в смях.

— Не мисли за това, Джек — каза Колийн. И тя прекара пръстите си по устните му. „Предал си се, Блек Джек. Ти си толкова готов да се влюбиш, колкото и аз. Не след дълго...“

— Това трябва да означава, че си съгласна да играеш по правилата ми, Колийн. — Тонът му беше полузакачлив, полупредизвикателен. — Ти искаш да се любим, колкото и аз. Не след дълго...

Те доволно се усмихнаха един на друг.

Чувството от очакването да прави любов с Колийн беше толкова приятно, че Джек реши да не избързва, колкото и парадоксално да беше това за него. Вече бе сигурен, че може да я има, когато поиска, но реши да ѝ даде време, та тя да си мисли, че сама е пожелала да легне с него. Той се поздрави за разумното си решение и започна да се наслаждава на обвързващото им приятелство.

За Колийн това беше ухажване. При това не традиционно — със свещи и цветя, със сантиментални вечери за двама. Спортистът Джек имаше билети за всички мачове на „Буфало Билс“, обичаше да гледа футбол и бейзбол по телевизията и ходеше на кино само когато участваха антигерои и имаше много действие.

Колийн нямаше нищо против. Тя стана явна почитателка на „Билс“ и си отдъхваше, когато футболните вълнения продължаваха само две седмици. Докато Джек се въодушевяваше от отборите по телевизията, тя седеше до него, четеше или бродираше, а понякога дори следеше състезанията. И неговите екшъни и приключенски филми бяха толкова по-добри от ужасните филми, които тя трябваше да гледа за „Таймс Газет“, че започна да ги обожават.

Когато Джек не гледаше спорт, той тренираше. Често мъкнеше Колийн и Никол на тенис и волейбол с негови приятели. Подготвяше Колийн за футболния отбор на „Таймс Газет“ за следващата пролет, караха велосипеди... Колийн, която никога не бе се занимавала активно със спорт, се учуди колко ѝ беше приятно. Занимаваха се и с други неща. Джек откриваше много причини да започне да спори с нея — нещо, в което Колийн винаги губеше и неизбежно завършваше с горещи целувки и нежности. Всеки път Колийн спираше, но ѝ стана по-лесно да се остави напълно на горещите чувства, които допирът му пораждаше у нея.

Джек вече не я уговаряше да се любят и тази липса на принуда я караше да му вярва.

Септември отмина... Времето стана студено, тъй като вятърът от близкото езеро се усили. В „Таймс Газет“ всички почнаха да предричат първата снежна буря и да се обзалагат колко сняг ще падне. Колийн, която не беше виждала сняг, откак се бе преместила в Тексас преди седем години, се подготвяше за своята първа лоша зима в Буфало.

С Джек бяха заедно всеки ден, в редакцията и извън нея. Джек ѝ разреши да пише по една колона през седмица, като я въвеждаше с няколко негови коментара и после ѝ предоставяше мястото с пълни права за писане.

— Печелиш местна публика — отбеляза Джек една сутрин, когато купчина писма бе доставена на бюрото ѝ. При тази мисъл той се изпълваше с гордост. Макар че обикновено не търпеше конкуренция, славата на Колийн сред читателите на „Таймс Газет“ му доставяше удоволствие.

— Мисля, че е време да почнеш да пишеш по една колона всяка седмица. Да речем, всеки вторник.

Лицето на Колийн светна:

— Това е страхотно, Джек! Вече знам какво искам да пиша.

Той се усмихна.

— Кажи ми какво?

Тя се наведе напред. Той също. Но бюрата им ги държаха на разстояние. В стаята беше толкова шумно, че тя почти трябваше да крещи. Нямаше друг избор, освен да отиде до него и да му го каже. Колийн стана и усети нежната болка, която винаги се появяваше, когато беше близо до него. Но тя толкова беше свикнала с тази сладка болка, че ѝ беше трудно да е далеч от него. А когато беше наблизко, имаше нужда да го докосне. Очите им се срещнаха: нейните — меко кадифени, неговите — остър светец абанос.

— Седни в скута ми! — каза Джек и се засмя хем измъчено, хем предизвикателно.

Тя искаше да го направи, но срамът я възпираше.

— Ако го направя, ще станем истински звезди на горещите клюки — напомни му тя.

— Мисля, че вече сме. По дяволите, ето защо ми трябва един личен офис, където можем...

— Като офиса на Казоровски? — Колийн се преструваше на уплашена. И двамата се разсмяха, защото опушеният разхвърлен офис на Казоровски съвсем не бе подходящ за среща.

— Мислех да напиша колона, изпълнена със смешни истории за кандидатите за президенти — каза Колийн, а Джек беше учуден колко бързо преминаха от горещото си привличане към разтоварващия смях. — Макар че изборите не са по-рано от догодина, кандидатите, изглежда, се изкачват нагоре по стълбицата — продължи Колийн. — Докато президентът Лийтън не почне да бяга отново, полето за другите е широко отворено.

— За всички журналисти е истински удар смъртта на семейството на Лийтън — каза Джек пресилено. — Не виждам техни заместители на хоризонта. Спомняш ли си, когато Лукас Лийтън миналата година избяга с любимката на Пентхаус. Какви пари направихме от това! Имиджите на девствеността, възхитителната Лайни Лин, която в спалнята на Линкълн се среща с духа на Абе, агентите от секретните служби, които слугуват на скъпата президентска снаха, която трябва да охраняват...

— Такива бяха дните — каза Колийн сухо.

— Но на мен ми харесва идеята ти, Колийн! Ще имаш ли нещо против, ако редакторът ти я открадне.

— Опитай и няма да ти позволя да ме биеш в спора довечера — каза тя, имитирайки заплахата.

Той се усмихна широко.

— Скъпа, щом споря с теб, печеля и когато губя.

Те свикнаха да вечерят заедно почти всяка вечер — в къщата на Джек, в апартамента на Колийн или в някое от многото ресторантчета в града. Никол често беше с тях. И тъй като никой от тримата не беше добър готвач, обикновено пазаруваха. От време на време Колийн опитваше някоя интересна, но лесна рецепта от читателските писма.

Една ранна ноемврийска вечер тримата вечеряха пилешки крилца и салата в „Спортния бар на Хари“, когато влязоха група мъжаги. Вълнение премина през посетителите на бара, което заглуши звука от огромния телевизор, по който предаваха „Футбол в понеделник вечер“. Няколко клиенти се приближиха до новодошлите.

— Това са някои от защитниците на „Билс“ — каза Джек. — А ето и с кого мога да те запозная, Никол — Род Гарет. Той е второ крило

в защитата и не е направил много тази година, но аз го познавам отдавна и...

— Род Гарет? — повтори машинално Никол. — Това не е ли този, който ти се обажда от време на време, Колийн?

— Род Гарет ти се е обаждал? — Звучеше повече като обвинение, отколкото като въпрос: — Откога? И защо?

— Обажда се почти всяка седмица, откак се срещнахме онази вечер на Ниагарския водопад — каза Колийн. — Говорим си и...

— Канил ли те е да излизате? — попита той и се разсърди на себе си заради глупавия въпрос. Разбира се, че я е канил! Колийн беше красива, сладка, сексапилна и приятна за компания. Кой мъж няма да поиска да излезе с нея!

Не й даде време да отговори.

— Излижала ли си с него? — каза той вместо това. Болезнена тръпка ревност премина през него само при мисълта, че я е извеждал друг мъж.

Колийн поклати глава.

— Знаеш, че не съм — каза спокойно тя, — повече от времето си прекарвам с теб.

— Повечето, но не всичкото — каза Джек. Разбираше, че няма право да се държи така, но не можеше да се промени. — И щом не знам, че Гарет ти се е обаждал, мога да не знам и това, че си го виждала тайно.

— Не, не съм — каза Колийн. — Той ми се обажда от време на време, говорим си, кани ме да излезем, но аз отказвам... Макар че имам пълно право да отида, ако искам — добави тя. — И няма да бъде тайно. Не сме се споразумели да не се срещаме с други хора.

— О, ето го и това! — намръщи се Джек. — Ограниченията на връзките, които всяка жена налага на мъжа, с когото е излижала повече от два пъти.

— Струва ми се, че ти си този, който иска да постави ограничения — отбеляза Колийн. — Ти си този, който има нещо против да се срещам с някои хора.

Джек се изчерви. Обърна се да погледне Колийн, черните му очи горяха.

— Кой е Род Гарет? — намеси се Никол, опитвайки се да предотврати назреващия спор.

— Грамадният мечок, който като че ли е сукал стероиди вместо мляко.

— Всички изглеждат така — отбеляза Никол.

— Защо не посочиш обожателя си, Колийн? — попита Джек с гадната си интонация, която не беше използвал от доста време.

Трудно ѝ беше да повярва, че някога е можела да търпи този негов тон. Сега той я удари, а болката беше режеща.

— Няма значение — каза бързо Никол. — Не искам да излизам с нито едно от тези момчета. Прекалено са едри. Ще бъде все едно да излизам с канара! А Камал казва, че ръстът и агресивността могат...

— Камал? — прекъсна я Колийн, благодарна ѝ за смяната на темата. Тя изобщо не искаше да спори с Джек. За разлика от преди, когато се караха през цялото време, през последните седмици те бяха толкова добронамерено настроени, че споровете между тях бяха рядкост. Всъщност мисълта, че той се интересува от нея, я просълзи. Колийн скри сълзите си. — Ти говориш отново за Камал, Ник? — попита тя, като се извърна от Джек и се съсредоточи изцяло върху приятелката си.

— Започнахме да обядваме отново заедно от около три седмици — призна Никол. — Говорим си и се шегуваме. Винаги сме прекарвали чудесно. Просто сме приятели и това е.

— Ха! Вярваш ли? — намеси се Джек в разговора. — Мъж и жена не могат да бъдат приятели. Самозалъгват се, ако мислят така. Всеки го знае.

— Аз не... — започна Колийн.

— Всеки, с изключение на Колийн Брейди, го знае — прекъсна я Джек язвително.

Никол погледна часовника си.

— Ще имате ли нещо против да тръгваме? Братовчедка ми Дана ще ми се обади да ми каже плановете за годишнината от сватбата на баба и дядо, а аз не искам да я изпусна.

Тримата станаха и се качиха в колата на Джек. Беше ветровито и студено, прехвърчаше сняг. Докато се приберат, снежинките зачестиха, станаха големи и сухи и падаха бързо и тежко. Колийн и Никол обсъждаха непредвидения сняг, като се чувстваха неудобно, че Джек кипеше от тих гняв зад кормилото.

Колийн почти не обръщаше внимание на това, което говореше Никол. Тя не можеше да спре да мисли, нито да отмести погледа си от Джек, който беше така нацупен и ядосан, защото беше говорила по телефона с Род Гарет. А тя седеше тъжна и уплашена и се чудеше какво ще стане, когато пристигнат в апартамента ѝ. Опитваше да измисли начин да успокои нещата, искаше ѝ се да избухне в сълзи и да го помоли да не ѝ се сърди.

Цялата ситуация изведнъж ѝ се стори противна. Той беше този, който се държеше лошо, а тя — тази, която се опитваше да го успокои.

Беше виждала сестрите си в подобни ситуации със съпрузите им. Стори ѝ се, че Брейди винаги завършваха с помирение. Много пъти тя тихо беше насърчавала сестрите си да подтикнат мъжете си към първата крачка, да ги накарат да се опитат да се сдобрят.

Е, дойде и нейният шанс да отстоява и отрича позицията на фамилията Брейди!

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Можеш да ни оставиш пред блока — каза студено Колийн, като наближиха дома им. — Няма нужда да се притесняваш да паркираш колата.

„Или да влизаш вътре“ — добави мислено Джек. Той погледна изкосо Колийн. Ръцете ѝ бяха скръстени пред гърдите, а изражението ѝ бе буреносно. Тя беше много далеч от виновния, разкайващ се човек, който се качи в колата с него.

Лицето му потъмня, бе недоволен от промяната.

— Значи, след като изпълних задълженията си на шофьор, трябва да изчезна?

— Можеш да отидеш, където искаш — каза Колийн. — Но първо мисля, че дължиш извинение на Никол. Темпераментното ти внезапно избухване я накара да се чувства неудобно. Ето защо тя поиска да си тръгне.

— Искаше да си тръгне от ресторанта, защото очаква телефонен разговор с братовчедка си — извика Джек.

— Тя използва това като извинение — отбеляза Колийн. — Дана ѝ се обади вчера.

— Мога ли официално да се оттегля от тази битка? — попита сухо Никол. — Джек, благодаря за разходката и не е необходимо да ми се извиняваш, защото въобще не ме накара да се чувствам неудобно. Исах да се прибера, понеже наистина очаквам да ми се обадят, макар и да не е Дана. Тя наистина ми се обади вчера.

— Камал ли чакаш да ти се обади, Никол? — попита Колийн.

Никол бързо кимна и скочи от колата:

— Продължавайте без мен. Чао!

Колийн щеше да изскочи след нея, но Джек я хвана за ръката и я дръпна обратно.

— Бяхме стигнали до средата на един спор, ако си спомняш. — Гласът му бе изгубил сарказма си, лицето му бе загадъчно, но не ядосано.

— Съжалявам, но не мога да остана да споря с теб. Трябва да попреча на този разговор. Никол ще бъде наранена, ако позволи на Камал да я измами, като я накара да повярва, че тя значи нещо за него.

— Може би тя наистина значи нещо за него — вдигна рамене Джек. — Азербайджан е ужасно далеч, Колийн! Остави Никол да ръководи собствения си любовен живот и обърни внимание на своя.

— Моят собствен любовен живот — такъв, какъвто е...

Той не ѝ разреши да довърши.

— Такъв, какъвто е? — повтори той. Все още държеше ръката ѝ, с другата си ръка я хвана за брадичката и завъртя главата ѝ така, че я накара да погледне право в блестящите му очи. — Имаш ли нещо против да обясниш това?

— Какво има за обясняване? — Колийн се опитваше да се освободи от хватката му и успя само защото той реши да я пусне. Вятърът отвън виеше и хвърляше снежинки върху предното стъкло. Колийн потрепери и се загърна по-добре с палтото си.

— По-добре да слеза, за да можеш да се прибереш вкъщи. Пътищата могат да станат хлъзгави...

— Пътищата ще станат лоши, гарантирам го. — Джек запали колата. — Но ние ще бъдем у нас много преди това. — И той подкара колата, като не обръщаше внимание на молбите на Колийн да я пусне да слезе. — Онази забележка за любовния ти живот беше едно предизвикателство — каза той студено. — Ти хвърли ръкавицата и ако не обърна внимание на това, ще значи, че или съм безразличен, или истинска баба.

Колийн се занимаваше с дамската си чантичка.

— Не знам за какво говориш.

— В такъв случай ще трябва да ти обясня. Когато една жена каже „любовен живот — такъв, какъвто е“ с особена интонация, естествената асоциация е, че тя няма за какво да говори. И тъй като аз съм единственият мъж в живота ти, разбира се, направих изключение.

— Единственият мъж! Искаш да кажеш, че не вярваш, че тайничко излизам с Род Гарет! — Ядът ѝ беше започнал да преминава, обземаше я вълнение.

— Не се опитвай да смениш темата, Колийн. Говорим за...

— За моя любовен живот, знам. — Те спряха на светофара и Джек я погледна преценяващо. Тя посрещна погледа му с открити очи:

— Такъв, какъвто е.

Проточиха се няколко дълги секунди, преди да подкара колата отново, макар че нямаше други коли на улицата.

— Трябваше да те вкарам в леглото си преди няколко седмици — процеди той през зъби. — Можех да те имам, знаеш го добре.

— Така ли? — попита подигравателно тя.

— Точно така. Нямаше да ме спреш, не можеше да го направиш.

Тя сладко се усмихна:

— Да го гласуваме, Джек.

— Създадох една сръдла — оплака се Джек. — Това е, което получих, че не те насилвах и не те хвърлих в леглото, че ти дадох време да... — Той млъкна, стисна зъби и здраво стисна кормилото.

— Да се влюбя в теб? — отгатна тихо Колийн.

Тежка тишина изпълни колата.

— Толкова бързо снегът отрупа пътищата. — Гласът на Джек бе груб. — Ужасни са! Наистина трябва да се концентрирам върху шофирането.

„Добър начин да прекратиш разговора, ако изобщо има такъв“ — помисли си мрачно Колийн. Тя погледна през прозореца. Пътищата съвсем не бяха толкова лоши...

— Защото аз се влюбих, Джек, и ти го знаеш — каза тя тихо. — Влюбих се в теб.

Радостен трепет изпълни сърцето ѝ, докато тялото ѝ трепереше. Всичко стана толкова естествено. Тя обичаше Джек, а любовта ѝ подхранваше и усиляваше физическото желание, което изпитваше към него. Не можеше да е срамно, че го иска, тъй като това беше така.

— Обичам те, Джек — повтори шепнешком тя. Беше чакала през целия си досегашен живот да каже тези думи на човека, когото обича.

Джек я погледна скришом, тъмните му очи бяха замислени. Беше чувал и преди обяснения в любов от Дона, която наистина го обичаше по време на бейзболната му кариера, и от много други, които просто искаха да го използват.

Но сега недоверието му изчезна. Той знаеше, че Колийн е искрена. Знаеше, че времето, което бяха прекарвали заедно — за което той ѝ позволи да опознае неговите най-добри и най-лоши качества — беше унищожило възможността тя да обърка физическото привличане

с истинската любов. Дали той подсъзнателно бе търсил тази случайност? Беше поразен от прозрението си.

— Джек! — В гласа на Колийн внезапно се усетиха тревожни нотки. — Кажи нещо, кажи каквото и да е. Седиш мълчалив като камък, откакто... — Тя преглътна. — Откакто ти казах, че те обичам. — Неприятен трепет на съмнение я накара да изтръпне. Какво щеше да прави, ако той е ужасен от признанието ѝ! Ами ако приемаше обяснението ѝ в любов като тежест, а не като подарък?

Джек мина през алеята и спря точно пред гаража.

— Изглежда ужасно прозаично в този момент, но трябва да сляза и да отворя вратите на гаража. Заклевам се, че ще купя дистанционно управление за отваряне на вратата — и то още утре.

Слезе от колата и се забърза през плътно падащия сняг, но мисълта му беше много далече от дистанционното управление за врати. Думите на Колийн все още се въртяха в главата му. Тя беше влюбена в него и той трябваше да признае, че дотук я бе довело държането му през последните месеци. И той искаше тя да го обича, а не просто да спи с него. Вътрешно сгорещен, не обръщаше внимание на студения вятър и ледените снежинки, които се въртяха около него.

Обичаше ли Колийн? След Дона беше решил, че любовта е дума, използвана от самоизмамените да опишат някаква връзка, основана на секс или изгода. Но той не беше спал с Колийн и нямаше нищо изгодно във връзката им. Трябваше доста да се потруди, за да спечели доверието ѝ — повече от когато и да било през живота си.

Той помисли още веднъж за странната теория на Уилям Джеймс. Всички бяха уверени, че той и Колийн са влюбени, защото се държаха така, както трябва да се държи една влюбена двойка. Прекарваха заедно времето си, смееха се, говореха, докосваха се, целуваха се, гледаха се дълго с изгарящи погледи. Но той беше ли влюбен? Изглеждаше му странно да размисля над това след всичките си протести.

Колийн го наблюдаваше как отваря тежката врата и се връща към колата, привеждайки се срещу вятъра. Какво разочарование предизвика признанието ѝ в любов! Джек беше останал безмълвен, след като естественият отговор трябваше да бъде: „И аз те обичам“.

Но той не го каза. Навярно не я обичаше? Беше се проявила като голяма глупачка и сега стоеше като закована тук, сред снежната буря,

докато Джек говореше за пътни условия и дистанционни управления за отваряне на врати, и за всичко друго само за да смени темата.

Джек влезе при нея единствено за да вкара колата в гаража и после продължи досадната процедура по затварянето на тежката врата. Колийн не му обръщаше внимание и седеше мълчаливо на седалката си, докато той не отвори вратата на файърбърда, посегна и я измъкна навън.

— Какво правиш? — извика тя. — Пусни ме!

— Мислех, че ще го намериш за страшно романтично да бъдеш внесена на ръце от мъжа, на когото призна, че го обичаш.

Тя го погледна студено.

— Няма да ти досаждам, нито пък на себе си и ще предпочета и ти да не ми досаждаш. — Беше трудно да поддържа надменно поведение, докато той я носеше, но тя направи най-доброто, което можеше — кръстоса ръце и вирна високомерно главата си.

В кухнята той я пусна и тя веднага се отпрати към тъмночервения телефон на стената.

— На кого ще се обаждаш? — попита Джек.

— На Никол. Надявам се да е достатъчно смела и да дойде да ме вземе.

— Имаш предвид — да е достатъчно глупава. Никой не може да кара в тази буря. — Джек взе слушалката от ръката ѝ и я върна на мястото ѝ. Той започна да разкопчава палтото ѝ. — Тази вечер няма да се обаждаш никъде, Колийн, и няма да излезеш оттук.

Колийн неуспешно се опитваше да се закопчае отново.

— Пътищата не са чак толкова лоши...

— Пътищата нямат нищо общо. — Той дръпна палтото от раменете ѝ и то се свлече на пода. — Искam да останеш с мен тази вечер, Колийн. — Той взе ръцете ѝ в своите.

— Защото ме съжаляваш за това, че те обичам, а ти не ме обичаш! Е, нямам нужда от... от благотворителност.

— Добре, защото нямам намерение да ти давам такава. — Джек въздъхна нетърпеливо.

— Това сигурно е така. Вярвам, че един хитър мъж като теб е свикнал жените да се влюбват лудо в него и да му го казват. Трябва да имаш някаква готова тактична, стандартна стратегия, нещо като „обичам те, но не съм влюбен в теб“. Един от зетъвете ми призна, че е

открил, че това е доста ефикасно — разбира се, преди да се ожени за сестра ми.

— Разбира се — Джек се намръщи, — и аз съм го използвал.

— Е, благодаря, че не го каза на мен. Вече достатъчно съм унижена.

— Повярвай ми, Колийн, последното, което искам да чувстваш сега, е унижение. — Той си пое дълбоко въздух. — Аз също мога да кажа това, което искаш да чуеш. Аз... — Той спря и се изкашля. — Аз те обичам, Колийн.

Това бяха думите, които тя искаше толкова много от него, но не по начина, по който ги каза. Тя помръкна:

— Казваш го просто защото знаеш, че искам да го чуя. Ти дори го призна.

— Казвам го, защото е истина. Луд съм по теб, Колийн. Влюбен съм в теб от седмици, но бях твърде глупав или инатлив, за да го призная пред себе си, а камо ли пред теб. Но това е истина. Обичам те!

Тя го гледаше втренчено.

— Ти... наистина ли? — въздъхна тя.

— Мислиш ли, че ще се държа толкова идиотски, ако не съм влюбен? — Джек се засмя. Изведнъж всичко стана толкова явно и ослепително ясно. — Разбира се, че съм влюбен в теб, Колийн. — Все още държейки ръката ѝ, той я придърпа към себе си. — Лесно е да си студен, когато не ти пука. Но аз толкова много те обичам!

— О, Джек! — Беше примряла от радост и почуда, очите ѝ светеха, пълни със сълзи. Тя се хвърли към него и силно го прегърна, смееше се и плачеше едновременно.

Големите ръце на Джек обвиха кръста ѝ, той я вдигна и я завъртя. Колийн леко изпищя и те се разсмяха, очите им светеха от щастие.

— Не било толкова трудно — въздъхна облекчено Джек. — Защо просто не се предадох и не го казах преди няколко седмици?

— Радвам се, че не го направи. Може би преди няколко седмици нямаше да ти повярвам. О, Джек, не си спомням да съм се чувствала толкова щастлива дори и на сватбите на сестрите ми, нито когато се раждаха племенниците ми.

Очите на Джек потъмняха и той я пусна бавно надолу по дължината на своето дълго и силно тяло, докато тя стъпи на земята, и започна нежно да я гали.

— Откакто те срещнах, се чувствам по-щастлив от всякога, Колийн — каза той тихо. — Ти освети всички кътчета на живота ми.

Тя обгърна шията му и го погледна.

— Всички, с изключение на едно местенце — поправи го тя нежно. — Искам да се любя с теб, Джек...

Те се гледаха втренчено в продължение на един дълъг миг, след това устните на Джек докоснаха нейните — твърди, ненаситни и търсещи...

Когато накрая Джек отлепи устните си от нейните, Колийн се притисна в него и немощно прошепна:

— Искам те толкова много, Джек!

Нежните ѝ думи го наелектризираха, накараха го да я грабне на ръце и да я понесе към спалнята. Постави я нежно в средата на леглото. Лунен лъч освети стаята със светлината на друг, възвишен свят...

Колийн се притисна плътно към него, като галеше с върха на пръстите си очертанията на устните му.

— Най-после сме заедно — промълви тя, останала без дъх. Устните ѝ се извиха в любяща усмивка.

Джек погледна към нея:

— Красива си, Колийн!

Момичето си пое дъх. Кръвта кипеше във вените ѝ като течен огън.

— Аз... аз... трудно ми е да повярвам, че съм тук — каза тя, леко разтреперана. — Исках те толкова дълго, но се страхувах, че ти не ме искаш.

Смехът му беше дълбок и гальовен:

— Как си могла изобщо да си го помислиш, скъпа! Явно показвах, че те искам още от първия ден, като се видяхме.

— Изглеждаше, като че искаш само да ме вкараш в леглото си. Това, от което се боях, бе, че не ме обичаш.

Тя нежно въздъхна, главата ѝ бе замаяна от желание.

— Искам те заради всичко преживяно, скъпа — прошепна той. Отпусна глава и устните им се долепиха...

След дълга, дълга вълшебна нощ те се отпуснаха мълчаливи един до друг. Усещаха се толкова близки, че нямаха нужда от думи. Колийн лежеше гола в прегръдките на Джек и усещаше как от цялото ѝ

тяло се излъчва топлина. Тя си пое дъх и се свря в силната му топла прегръдка.

— Беше тъй хубаво, че не може да се сравни с нищо на този свят! — каза Джек, а гласът му бе топъл от възмущение. Той нежно галеше дългата ѝ руса коса.

Колийн му се усмихна, ръцете ѝ горяха от нежност.

— Това е второто най-прекрасно нещо, което си ми казвал, Джек.

— Кое е първото?

— Ти вече го каза — въздъхна тя щастливо. — Обичам те!

— Тогава ще го кажа отново. Обичам те, Колийн!

Те се целунаха нежно и дълго. И скоро след това заспаха прегърнати.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Острият звън на телефона ги събуди на следващата сутрин. Джек едва отвори очи, погледна часовника до леглото и изръмжа. Седем часът и 31 минути. Кой, по дяволите, беше този, който се обаждаше по това време в събота сутринта!

— Да! — извика той в телефона.

Колийн, която беше спала, облежната на него, сънено стана. Големите ѝ кафяви очи оглеждаха непознатите неща, които я заобикаляха. За пръв път в живота си тя се събуждаше в прегръдките на мъж. Беше прекарала нощта тук, притисната до Джек, под пухения юрган. Сега, на сутрешна светлина, горещата страст от изминалата нощ изглеждаше толкова далечна, както и среднощната тъмнина...

Само мисълта за това я накара да се сгорещи и да се почувства слаба. Тя уви чаршафа около себе си, понасяйки с мъка голотата си. Чувстваше се така уязвима и срамежлива!

Когато Джек извика нетърпеливо, Колийн трепна и пръстите ѝ стиснаха силно чаршафа.

— За теб е! Никол — каза той сънено. Подаде ѝ слушалката и се просна по корем.

Сърцето на Колийн трепна:

— Никол? Нещо не е ли наред?

— Навън е натрупало три метра и половина сняг, а ти питаш дали нещо не е наред — каза сухо Никол. — Целият град е побелял, Колийн. Погледни през прозореца, ако все още не си го направила.

— Не съм — измърмори Колийн. — Да коментираш времето ли се обади, Ник?

— Още по-лошо. Обадих се да коментирам връзката Брейди-Рамзи. Знаеш колко рано стават, Колийн. Явно са чули за времето по телевизията тази сутрин и въпреки че са чак в Тексас, снеговалежът в Буфало е привлякъл вниманието им. Шавон, Ерин и Тара се обадиха да питат дали се справяш добре в ледения север и предложиха самолетни билети за Хаустън веднага след като отворят летището.

Колийн седеше като истукана.

— Какво им каза, Никол? Къде им каза, че съм? — Нямаше много възможности в толкова ранен час в събота сутрин, при условие че градът е затрупан от сняг.

— Казах, че си останала при колежка, при която те е сварила бурята, и че си се обадила да ми кажеш, че си добре.

Колийн въздъхна облекчено.

— Страшно ти благодаря, Ник...

— Но не е толкова просто, Колийн, когато става дума за нашите семейства, нали знаеш? Сестрите ти искаха името и телефона на приятелката ти, за да могат да ти се обадят.

— О, Никол! — преглътна Колийн.

— Направих се, че не мога да си спомня името на приятелката ти и че не мога да им дам номера. Но не се хванаха, Колийн. Сестра ти Меган току-що се обади и каза, че сестрите ти са се побъркали от притеснение, и зетъвете ти също. Опасяват се, че здраво си загазила. Явно са убедени, че не знам никога къде и с кого си. Това си заслужила, като си била отговорила — разумна и честна през целия си живот! Меган е малко по-голяма реалистка. Била уверена, че си с мъж и помоли да се обадиш в Хаустън да ги успокоиш.

Колийн погледна очертанията на Джек под завивките. Знаеше, че той чува всяка дума. Тя преглътна. Съвсем не знаеше какво да прави и какво да каже на сутринта след страстната нощ.

— Да им се обадя незабавно? — каза тя с по-тих глас. — Може да е неудобно, Никол.

— Разбирам те напълно — каза утешително Никол. — Камал вдигна телефона тази сутрин, когато брат ми се обади в шест. Какъв рискован момент! Казах на Алекс, че е хазяинът, дошъл да се увери, че тръбите не са замръзнали.

— Камал е вкъщи? Прекарал е нощта с теб?

— Дойде, след като се обади снощи. Притесняваше се, че съм сама в тази буря.

Колийн се изкашля.

— Разбирам. Благодаря, че се обади, Ник. Ще говорим по-късно.

Дали Никол знаеше какво прави? Точно в този момент самата тя не бе сигурна какво прави... Предупредителното обаждане на Никол й напомни, че някои неща не бяха обсъдени между нея и Джек —

плановете му да се ожени за богатата жена, ако изобщо се ожени; съществуването на нейните собствени пари и връзката ѝ с богатата фамилия Рамзи.

Тя се надвеси над Джек, оставяйки слушалката.

— Ще имаш ли нещо против, ако се обадя по телефона?

Той седна в леглото, грабна ръцете ѝ и я дръпна върху себе си.

— Сигурен съм, че имам. — Устата му търсеше нейната, тъмните му очи светеха. — Не е време за разговори по телефона. Имаш горещ, силен мъж в леглото си, който изисква цялото ти внимание.

— О, скъпи! — Колийн прехапа устните си. Не ѝ се беше налагало да представя някого на семейството, а сега Джек искаше от нея да направи точно това. — Аз наистина трябва да се обадя на сестрите си. Но може би мога да изчакам още малко.

— Много — поправи я Джек. Устата му пое топлата ѝ целувка.

Неземно възмущение ги пренесе в други измерения, където властваше любовта. Колийн се предаде на влудяващата топлина, която я издигаше все по-нагоре и по-нагоре, извън самата нея.

Минаха още няколко часа, преди тя да се реши да се обади. Дълго лежа в прегръдките на Джек, изпълнена от задоволство, после прекара приятни мигове с него във ваната. Той правеше закуска — палачинки на микровълновата фурна — когато тя бързо набра номера на най-голямата си сестра Шавон.

— Добре съм, Шавон. Все пак много мило от ваша страна, че мислите за мен — каза Колийн с пресилено спокоен глас, като през цялото време поглеждаше към вратата.

Джек беше в кухнята и тя не искаше той да чуе как казва на сестра си, че е прекарала нощта със Сюзан Фарли. Чувстваше се виновна, че лъже сестра си, че пропусна да каже за Джек. Докато лежеше в прегръдките му, тя се чувстваше като зряла жена, а сега по телефона — като непослушно малко момиче.

— Колийн, няма ли да размислиш и да се върнеш вкъщи? — каза Шавон. — Липсваш ни толкова много. А и това лошо време...

— Харесва ми тук, Шавон, наистина — настоя Колийн. — Вие също ми липсвате, но...

— Имаш си гадже там, нали, Колийн? — каза Шавон разбиращо. — Защо не си ни казала за него?

Колийн въздъхна. Причините ѝ бяха свързани с парите на Рамзи и несигурността ѝ за това как ще реагира Джек. А и знаеше, че ако им признае, че е сериозно ангажирана с някой, всички ще се качат на следващия самолет, за да го видят, точно както майката и лелите на Джек. Само че имаше голяма разлика между тези три мили жени и нейните могъщи роднини Рамзи.

— Редовно... се виждам с един мъж — призна Колийн.

— Знаех си! — възкликна Шавон. — Кажи ми нещо за него, Колийн.

Колийн не можеше да устои на вълнението да разкаже за любовта си към Джек Блеклидж.

Шавон я слушаше внимателно, без да я прекъсва.

— Наистина си лапнала по него, нали? — попита тя накрая. Гласът ѝ звучеше притеснено.

— Не „лапнала“ — поправи я Колийн. — Влюбена съм в него, Шавон.

Тя чу сестра си да въздиша.

— Колийн, ти си много млада, а и го познаваш отскоро. Та ти си в Буфало само от...

— Тук съм достатъчно дълго, за да опозная и да обикна Джек, Шавон — каза студено Колийн. — Меган беше по-млада от мен, когато се омъжи за Рики, и аз си спомням как вие всички се опитвахте да ги разделите, така че ако вие или Рамзи се намесите във връзката ни...

— Колийн, прекалено драматизираш! Току-що ми каза за този мъж. Как можем да се намесим и да ви разделяме!

— Просто не се опитвайте! — предупреди твърдо Колийн.

Джек се появи на вратата.

— Закуската — извика той. — Ела да ядеш палачинки, преди да са се втвърдили като камък. Мисля, че ги държах във фурната прекалено дълго.

— Колийн, това мъжки глас ли е? — попита Шавон.

— Това е... той е... хм... хазяинът — каза бързо Колийн, като мислено благодареше на Никол за идеята. — Дошъл е да провери дали не са замръзнали тръбите. Това често се случва тук.

Джек се засмя. Колийн се изчерви и бързо затвори телефона.

— Нямам куража да кажа на голямата си сестра, че съм в спалнята на мъж — призна тя срамежливо.

— Напълно те разбирам. Аз също имам семейство, нали си спомняш? — Той разтвори ръце и тя се сгуши в него, като зарови лице в гърдите му и силно го прегърна.

— Обичам те толкова много, Джек!

— Скъпа! — Той ѝ се усмихна и страстно я целуна. Когато най-после стигнаха в кухнята, установиха, че вкаменените палачинки не стават за ядене и си направиха два сандвича. Останалата част от уикенда прекараха заедно, затрупани от снега, наслаждавайки се на всеки миг от своето пленничество.

Ноември продължи като сладък любовен сън за Колийн. Прекарваше почти всеки свободен момент с Джек. Той разчисти място в гардероба си за някои от нейните неща, четката ѝ за зъби и козметиката ѝ си делеше място в банята с неговите лични вещи. Любимите ѝ сладкиши и замразени пилета бяха в неговата кухня, списанията ѝ се смесваха с неговите в шкафа му.

Цели дни минаваха, без да се прибере в апартамента си, а когато се прибереше, обикновено бе, за да вземе още свои вещи и да ги занесе у Джек. Къщата му беше и неин дом през тези дни. А дрехите на Камал Вели, четката за зъби и тоалетните му принадлежности бяха заели място в нейния апартамент, който сега Никол делеше с Камал, както Колийн неофициално споделяше дома на Джек.

Понякога на Колийн ѝ се нравеше това положение, понякога ѝ се щеше да преминат от неофициално към официално съжителство. Желанието ѝ се засили с приближаването на Деня на благодарността. Тя, Джек, Никол и Камал решиха да си направят традиционната вечеря в Деня на благодарността в къщата на Джек. Колийн имаше тетрадка с рецепти и готварски съвети от Стефани Доублър, главната редакторка на „Храните“.

За нещастие последваха мощни протести от семейството ѝ, когато им съобщи, че смята да остане в Буфало и да не се връща в Хаустън. Никол беше в същото положение след протестите на Шакарян.

Колийн и Никол държаха на оригиналния си план, но определено им развалиха донякъде празника.

— Последното нещо, което искам да направя, е да разочаровам семейството си — каза Колийн на Никол, когато се срещнаха, за да напазаруват за вечерта.

— Не, това е предпоследното нещо — каза Никол. — Последното нещо, което искаш да направиш, е да отидеш в Хаустън и да оставиш Джек сам в Буфало за Деня на благодарността.

„Няма да се колебаю!“, реши Колийн след последното позвъняване от Хаустън. Не я привлече нито новината за първата бременност на сестра ѝ Тара; нито това, че племенниците ѝ Кари, Бет и Кортни имат главни роли в училищните постановки; нито плановете на Меган и съпруга ѝ Рик да продължат заедно образованието си в правен университет... Все пак Колийн реши, че ще отиде в Хаустън за една седмица за коледните празници. Ще бъде там за играта на Кари, Бет и Кортни.

Кланът Брейди-Рамзи можеше да се справи чудесно и без нея, обясни внимателно Колийн на Ерин и Шавон. Но тя и Джек искаха да бъдат заедно. Трябваше да бъдат заедно!

* * *

— Това е най-страхотният Ден на благодарността, който някога съм прекарвала — въздъхна щастливо Колийн, докато тя и Джек изпращаха Никол и Камал. — Вечерята беше великолепна, само дето трябваше на два пъти спешно да се обадим на Стефани Доублър за помощ.

— Беше вкусно — съгласи се Джек, като се навеждаше да я целуне.

Колийн въздъхна. „Така трябваше да е, ако бяхме женени! — помисли си тя. — Да се забавляваш с приятели вкъщи и после да обсъждаш вечерята, докато си лягаш.“ Отидоха в спалнята, хванати за ръце, разменяйки си погледи, целувки и любовни думи.

Щеше ѝ се да са женени или сгодени, или поне да говорят за годеж. Но те живееха ден за ден и не ставаше и дума за женитба. Понякога Колийн се чудеше как да започне тази тема, без да звучи глупаво или отчаяно. А и проблемът за истинското ѝ финансово положение я мъчеше.

„Все още ли искаш да се ожениш за богатата жена, Джек? Е, отгатни. Аз съм богатата“, мислеше тя.

Не, тя нямаше да обърне лодката. Тя обичаше Джек и той я обичаше, а това беше най-важното. Трябваше да вярва, че с времето всичко ще се оправи.

Колийн го погледна, вълнението ѝ избиваше в очите ѝ и Джек я взе и я постави на леглото.

— Ти си чудесна! — каза той нежно.

Нямаше значение колко време са прекарвали заедно. Тя не спираше да го привлича и очарова.

* * *

— Заспивай, скъпа. Днес можеш да работиш тук. Аз ще изляза само за няколко часа. — Джек се наведе и я целуна, докато тя лежеше сънена в леглото.

Имаше само няколко репортери на разположение в петък след Деня на благодарността, повечето завършили статиите си предварително, за да могат да си вземат допълнително свободен ден.

Джек бе на бюрото си и пиеше второто си кафе, когато висок мъж с прошарена коса и скъпо кожено палто се приближи до него.

— Джек Блеклидж?

Джек го погледна.

— Аз съм.

— Аз съм Куентин Рамзи. — Сивите очи на мъжа бяха студени и твърди като стомана. Той не посегна да се ръкува, просто стоеше и гледаше Джек с ледените си очи.

Накрая Джек бавно стана.

— Какво мога да направя за вас? — За малко щеше да каже „сър“, защото Рамзи излъчваше респект.

— Не се правете, че не знаете кой съм! — каза Куентин Рамзи. — Ще бъде по-добре да ни спестите тази досадна игра. Ще мина направо на въпроса. — Той бръкна в джоба си и изкара чек, който остави пред Джек.

Това беше чек за един милион долара. Джек се усмихна скептично.

— Да не би да ни снимат? Да не би някой да записва падението на хора, които вземат за подкуп един милион фалшиви долара?

— Не са фалшиви. Истински са и са твои — каза студено Рамзи, поставяйки чека на бюрото на Джек. — Можеш да отидеш във всяка банка и да ги изтеглиш незабавно.

— Да. И всичко, което трябва да направя, е... — Джек млъкна, чудейки се за какво беше всичко това. Все още мислеше, че е шегата, на която не трябваше да се хваща. Запази самообладание и се усмихна студено. — Сигурен съм, че има нещо, свързано с този чек.

— Има — каза кратко Куентин Рамзи. — Стой настрана от Колийн Брейди!

Джек го погледна. Изведнъж шегата не изглеждаше вече толкова смешна.

— Хей! — започна той. — Какво е това?...

— Ние, Рамзи, знаем всичко за теб, Блеклидж, и аз знам, че ти знаеш кои сме ние, така че стига сме си играли — прекъсна го студено Рамзи. — Когато Колийн отказа да си дойде за Деня на благодарността, сестрите й, моите снахи, бяха много потиснати, а аз не искам да виждам майките на внуците ми в такова състояние. Освен това аз лично се интересувам от Колийн. Тя е сладко невинно малко момиче и няма да позволя да я използват или да я наранят. Изпратих частен детектив след теб и никой от нас не хареса отчета, който получихме. Знаеш какво имаше в него — информация, доказваща, че си един самоуверен търсач на съкровища, възнамеряващ да се ожени за богата жена.

Джек отвори уста да протестира, но после бързо се овладя. Беше ли вече премислил последиците от такова твърдение? Отговорът бе твърдо не! Той знаеше в този момент, че оставяше своето аз, което беше разрушено от Дона. Но сега вече нямаше проблеми — обичаше едно прекрасно момиче за пръв път в живота си...

— Няма да се колебая да направя всичко, което е в моята власт. — Гласът на Куентин Рамзи, тих и заплашителен, прекъсна мислите му. — А аз имам значителна сила, Блеклидж, за да се убедя, че Колийн Брейди не се превръща в плячка на един търсач на богаташки, какъвто си ти.

* * *

— Здравей! — извика весело Колийн, когато чу Джек да влиза в къщата. Тя се втурна да го посрещне, готова да се хвърли в прегръдките му, когато видя изражението му. — Джек, какво има? — попита разтревожено. Никога не го бе виждала толкова мрачен, дори не и през ранните, буреносни дни на тяхната връзка.

— Нищо, Колийн. — Той извади един чек. — Аз съм богат човек. Дори не трябва да следвам плановите си да се ожения за беззащитна наивна милионерка. Самият Куентин Рамзи дойде днес в офиса да те откупи.

— Куентин Рамзи? — извика Колийн. — Той е в Буфало? — Стомахът ѝ се обърна, сърцето ѝ заби лудо.

— Да, рови се в семейните работи. Кога смяташе да ми кажеш, че си свързана с една от най-богатите фамилии в страната, Колийн? В същото време, докато поставяше своята лична клопка...

— Джек, исках да ти кажа, но не намирах подходящ момент.

— Колийн, заедно сме 24 часа на денонощие от седмици, от месеци. Говорили сме за всичко, с изключение на тази лъжа, с която си живяла.

— Не съм живяла с лъжа! — извика Колийн.

— Как ще наречеш това — да работиш нископлатена работа и да делиш апартамент с работеща медицинска сестра! Или и Никол е тайна принцеса? Правиш на мухльо един мъж, който си пада по теб, докато през цялото време ти си едно малко, богато момиче, което е можело да ме купи и продаде няколко пъти, което е обикаляло бедните квартали, докато ѝ омръзне и се завърне при богатото си семейство и при богатия мъж, който Рамзи ще изберат за теб.

— Не можеш да вярваш на всичко това, Джек! — каза треперещо Колийн. — Не знам какво ти е казал Куентин, но...

— Даде ми един тлъст чек и ми каза да стоя настрана от теб. Частният му детектив има доказателства, че съм търсач на злато. Той има имена и цитати от няколко човека, които са ме чували да казвам, че ще се ожения за пари.

— И двамата знаем, че ти дори не подозираше, че аз съм една от Рамзи и че имам някакви пари — прекъсна го нежно Колийн. — Защо просто не скъса чека и не каза на Куентин да си гледа работата.

— Той ме предупреди да не правя такива „грандиозни жестове“, надявайки се да получи повече пари, като се ожения за теб. Рамзи имали

влиятелни приятели на високи постове. Големият дядо Куентин може лично да позвъни тук-там и ме убеди, че няма да работя отново във вестникарския бизнес в страната. Ще го направи, ако не изчезна моментално от живота ти.

Колийн седна на близкия стол. Беше толкова шокирана и се почувства така слаба, че ѝ се доплака.

— Така че ти избра по-лесния път. Да вземеш чека, да запазиш работата си и да ме зарежеш.

— Какво да търся при едно богато момиче, което не ми се доверява достатъчно, за да ми каже истината за себе си?

Колийн затвори очи. Беше толкова ужасно, че просто не можеше да е истина.

— Ти, ти вече не ме искаш! Предпочиташ чека на Куентин вместо мен.

Джек се обърна и излезе от стаята.

Случайност бе, че Никол дойде само няколко минути по-късно, за да си вземе съда за сладкиша, който бе оставила за Деня на благодарността. Като я видя, Колийн избухна в сълзи, хвана я за палтото и настоя да излезе с нея.

Тя прекара нощта в спалнята си, като се опитваше да не обръща внимание на факта, че Никол и Камал бяха в другата стая и не много успешно се опитваха тихо да се любят. Двамата се бяха държали толкова мило с нея, успокояваха я и се опитваха да я развеселят. Камал дори беше казал, че се радва, задето се е върнала, защото знаел колко е липсвала на Никол.

Колийн всячески се опитваше да се съсредоточи в това, че Камал е развалил годежа с момичето от Азербайджан и че Никол бе казала за него на семейството си, което все пак не се бе побъркало от притеснение. След като не бе турчин и не бе лично замесен в Армено-Азербайджанската война, Шакарян можеха да го приемат.

Тя се радваше, че животът на Никол се бе обърнал към добро, макар че нейният се бе обърнал към лошо.

Всеки път, когато телефонът иззвъняваше, Колийн казваше на Никол, че не иска да говори с Джек. Но той не се обади нито тази

вечер, нито следващата. Само семейството ѝ телефонира, но Колийн отказа да говори с тях.

— Вашата намеса разруши живота ѝ — чу тя Никол да казва на Шавон, после на Ерин, на Тара, на Меган и накрая на самия Куентин Рамзи. — Има ли нещо чудно, че не иска да вижда, чува или да говори с никой Рамзи.

В неделя следобед Колийн изпрати Камал и Никол в къщата на Джек да вземат нещата ѝ. Молеше се наум Джек да не им разреши нищо да вземат и да дойде да я прибере, да ѝ каже, че я обича, че всичко ѝ е простено, че отровният чек на Куентин Рамзи е вече в пощата, нахъсан на хиляди парчета.

Но Никол и Камал се върнаха с багажа ѝ. Джек дори не бил вкъщи. Колийн остави нещата си настрана в пълно отчаяние.

Когато телефонът иззвъня и Никол ѝ каза, че е Род Гарет, тя почти щеше да откаже да се обади. Но Никол я накара да говори с него и както обикновено, той беше мил, остроумен и приятен. Покани я да отидат в бара на Хари с няколко негови приятели по-късно вечерта.

Колийн почти машинално би отказала, но не и преди да осъзнае няколко жестоки факта — тя бе изритана, а Джек не си беше вкъщи. Дали не беше с друга — като продължение на срещата от предишната вечер. Сърцето ѝ се сви. Камал и Никол имаха билети за театър за тази вечер.

Наистина ли искаше да прекара сама вечерта? Като се опитва да гледа телевизия, докато размишлява върху празнотата на живота си?

Колийн прие поканата на Род Гарет.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Колийн съжаляваше за момента, когато се съгласи да излезе с Род Гарет. Той изглеждаше твърде зает, почти мрачен и не му се говореше. Постави една касетка в касетофона на колата и дотолкова увеличи музиката, че беше невъзможно да се разговаря. Музиката изпълваше онова, което в противен случай би било гробна тишина.

Барът беше препълнен с шумна тълпа, почти всички, изглежда, познаваха Род. Повечето бяха момчета от отбора с момичетата или жените си и имаше огромен брой почитатели на „Билс“. Първия път, когато се любиха с Джек, беше, след като се бяха карали в бара за Гарет...

Доста хора отидоха при Род и Колийн на масата им да се посмеят и да се почерпят с пилешки крилца, които Род продължаваше да поръчва. Те не вечеряха друго, а само безкрайна редица от специалитета на Буфало.

И бира. Много бира.

Колийн спря да брои халбите, които донасяха на масата им, и колко пъти Род пресушаваше и отново пълнеше чашата си. Тя се опитваше да бъде добра събеседничка в разговорите си с приятелите му и да се смее на шегите им, които ставаха все по-глупави. Тя не обичаше бира и пиеше диетична кола, което изобщо не допадаше на Род. Той се опита да я накара да пие нещо по-сериозно, но когато тя твърдо отказа, той я пренебрегна и се обърна към приятелите си.

След три безкрайни часа Колийн разбра, че е време да си тръгва. Бирата имаше странен ефект върху Род — не само че беше пиян, но и напълно се промени. Под влиянието ѝ той стана подъл, войнствен и непоносим — толкова различен от нежния добър мъж, който обикновено беше. Тя реши да се обади на Никол да дойде да я вземе, като се надяваше да са се върнали от театъра. Но когато стана, Род изръмжа:

— Къде, по дяволите, мислиш, че отиваш?

— Да се обадя по телефона — отговори Колийн. Стомахът ѝ се беше свил и тя разбра, че се страхува от Род Гарет. Колкото по-бързо изчезнеше, толкова по-добре.

Род се пресегна през масата и със сила я дръпна на мястото ѝ.

— Сядай, Белинда! Няма да ходиш никъде. — Той се изсмя грубо, глътна на екс останалата бира и изкреця на сервитьорката за още една.

— Хей, Род, тази не е Белинда — подхвърли един от мъжете на масата им.

— Колийн — промърмори тя. Сърцето ѝ биеше силно и тя усети истински страх. Род Гарет беше огромен и мисълта за тази сила я ужаси. — Коя е Белинда?

— Тя е кучка — извика Род и изреди няколко псувни.

— Белинда ходеше с Род няколко години — прошепна Тина, годеницата на един от защитниците. — Изглеждаше сериозно, но тя го изостави преди няколко месеца. — Тина зашепна още по-тихо: — Белинда каза, че не може да понася пиенето му през цялото време. Сега тя е с някой друг и Род го понася тежко, макар че не си го признава. Ти изглеждаш като нея.

„За пиенето му“, помисли си Колийн и се съгласи с тази Белинда. Но беше неприятно да чуе за приликата си с другата жена. Това правеше поведението на Род Гарет дори по-заплашително. Колийн блъсна стола си и бързо стана.

— Трябва да си тръгвам.

— Добре, добре. — Род стана. — Ще те закарам.

Очите на Колийн се разшириха от страх.

— Той не може да кара в това състояние — обърна се тя към Тина, една от малкото, които не бяха пили.

Тина кимна:

— По-добре ти да го закараш вкъщи.

Колийн се намръщи.

— Тя ще го закара вкъщи тази вечер — каза Тина.

Колийн прехапа долната си устна.

— Не знам къде живее. — Тя погледна към Род, който тъкмо изсипа една халба бира върху главата си и извика от щастие.

Спомни си колко любезен бе той вечерта на Ниагарския водопад, колко мило се държеше по телефона. Не си бе и помисляла, че ще се

превърне в този огромен крещящ странник.

— А и, изглежда, няма да може да ме упъти — добави тя.

Тина въздъхна.

— Аз знам къде живее. Ще взема колата на Трейн, а ти ще ме следваш до къщата на Род. Трейн, скъпи, дай ми ключовете си, трябва ми колата ти. Ти стой тук и ме чакай.

Трейн подаде ключовете.

— Хайде, Род, Колийн ще те закара — заповяда му Тина с глас, който не допускаше спор.

За успокоение на Колийн, Род ги последва и се качи във ферарито си. Тя караше бавно, това вбесяваше Род и той крещеше.

Най-накрая Тина спря пред двуетажна къща в тих квартал.

— Това е — провикна се тя, като свали прозореца на колата.

Преди Колийн да свали своя прозорец и да помоли Тина да я закара вкъщи, тя изчезна.

Колийн погледна Род, който хъркаше силно. „И сега какво?“, почуди се тя. Каква ужасна вечер, та това бе най-лошият уикенд в живота ѝ. Всичко беше мрачно и самотно без Джек. Като че ли животът ѝ се бе обърнал с главата надолу благодарение на Куентин Рамзи и неговия подлудяващ клан. Обзеха я мрачни чувства и гняв.

Като въздъхна, Колийн влезе в алеята на къщата на Род, точно към вратата на гаража, но не видя автоматично устройство за отваряне. Явно Род, както и Джек, нямаше такова.

Мисълта за любимия предизвика сълзи в очите ѝ и Колийн задуши риданието си. Род можеше да остане в колата да спи, реши тя, докато се бореше със сълзите. Беше уморена от плач. Очите ѝ горяха, а гърлото ѝ я болеше от ридание. Беше плакала твърде много, след като Джек я бе изритал от живота си. Треперейки, Колийн се отправи към къщата, за да се обади на Никол.

Вторият ключ, който опита, стана и Колийн влезе. Беше съвсем тъмно и тя опипваше в тъмнината, докато очите ѝ свикнат. После бързо светна първата лампа, която видя.

Беше странно да стои сама в къщата на Род, където не беше идвала преди. Почувства се като крадец, докато обикаляше стаите и търсеше телефон. Най-накрая го намери в голяма червено-бяла спалня на втория етаж.

Имаше огромно легло в средата на стаята и огледало на тавана.

Тя се разгледа в огледалото. Дори не искаше да си представи за какво беше то. Грабна телефона и бързо набра номера на апартамента си, като много искаше вече да са се прибрали.

Тя го остави да звъни 10, 11, 12 пъти и разбра, че или не са се върнали, или не вдигат телефона. Обади се на телефонни услуги и взе телефоните на две таксиметрови компании. И от двете ѝ казаха, че такситата ще могат да дойдат не по-рано от 20 минути.

След като затвори, Колийн разбра, че дори не знае адреса. Не беше обърнала внимание на табелите по пътя, беше се концентрирала върху шофирането.

Колийн реши, че ѝ е останала само една възможност: да се обади на Джек. Някой трябваше да я закара вкъщи, а той би трябвало да знае къде живее Род. Наистина нямаше друг избор, убеждаваше се сама, това не беше извинение, за да го види. Все пак тя имаше достатъчно гордост, за да не се хвърля в прегръдките на мъж, който не я иска. С треперещи пръсти набра номера на Джек.

Той вдигна след третото позвъняване.

— Да.

Никога преди не се беше радвала толкова на гласа му. Цялата любов, която изпитваше към него, се разгоря с нова сила в нея.

— Джек, обажда се Колийн — каза тя, останала без дъх.

— Не е необходимо да се представяш — каза той, — още не съм забравил как звучи гласът ти.

Дали очакваше студен и равнодушен отговор? Ако беше така, Колийн знаеше, че няма да успее.

— Джек, загах и искам да те помоля за една голяма услуга. Аз... имам нужда някой да ме закара вкъщи.

Той веднага отговори на напрежението в гласа ѝ.

— Къде си, Колийн?

Тя въздъхна дълбоко.

— В къщата на Род Гарет. А не знам адреса.

Последва дълга тежка пауза. И после Джек каза студено и язвително:

— Нека Род те закара вкъщи. Не осигурявам таксите на неговите мадами.

— Джек, моля те, не се занаяй! — Гласът ѝ бе отчаян. — Страх ме е. Той спи в колата си и...

— Белинда! — Името като че проехтя в къщата.

Вратата се блъсна и се чу шум от падане на предмет.

Колийн изстина.

— Това е той. Той влезе...

— Къде си, кучко? — Род Гарет викаше толкова силно, че Джек го чу по телефона.

— Колийн, какво става? — попита той.

— Той е пиян — прошепна паникьосано Колийн. — Страх ме е от него, Джек, моля те, ела.

Джек изруга.

— Тръгвам веднага. Пази се. Заклучи се някъде!

Колийн едва успя да затвори телефона и да отиде в банята, когато Род се появи на вратата на спалнята.

— Ела тук! — заповяда той с дебел глас.

Тя блъсна вратата на банята и я заключи. Сърцето ѝ сякаш щеше да изхвъркне.

Род започна да удря с юмруци.

— Отвори, Белинда! Адски ще съжаляваш, ако не отвориш.

— Аз не съм Белинда. Аз съм Колийн — проплака тя отчаяно. — Спомняш ли си, че излязохме тази вечер?

— Излез, кучко! Веднага! — Ударите се засилиха и вратата се разклати.

Той се хвърляше върху вратата. Дали ще може една дървена врата да издържи на огромната сила на Род Гарет?

— Ще разбия вратата! — заплаши я той. Последва оглушителен шум от удара по вратата, но тя все още държеше.

Нямаше да е задълго! Колийн беше сигурна... Тя скочи във ваната. Никога не е бивала толкова изплашена, трепереше и едва дишаше. Всеки път, като си поемаше дъх, сякаш ножове се забиваха в гърдите ѝ.

След минута вратата полетя, а Род Гарет — след нея. Силата на удара го изпрати в стената и даде на Колийн няколко секунди, за да избяга от банята.

Беше почти излязла оттам, когато той я докопа за дрехата и я дръпна. Колийн падна на пода, а Род Гарет се просна върху нея.

— Значи го обичаш грубо, а, скъпа! — Той се разсмя и започна да я целува по врата.

Ударът от падането я бе замаял и за миг-два тя остана да лежи неподвижно. Цялата стая като че ли се въртеше, но прилив на сила ѝ помогна да го изрита. Извъртя глава да избегне устата му.

Род се смееше, сякаш му харесваше борбата ѝ, избягваше ударите и я притискаше с мускулестите си крака и ръце. Миризма на пот и бира изпълни стаята и на Колийн започна да ѝ се повдига. Бе оглупяла от страх и когато усети устата му върху своята, ухапа езика му с всичка сила.

Род изкрещя, вдигна се от нея и седна.

— Ти ме ухапа! — кресна той, очите му изглеждаха като малки резки в лицето му, изпълнено с ярост. Той допря с ръка устата си и замръзна, като видя кръв. — Аз кървя! — И като вдигна ръка, ѝ зашлеви един шамар.

Болката я зашемети, но тя използва, че е свободна и скочи на крака. Род тръгна след нея, но бе твърде пиан, за да бъде толкова бърз, докато тя се движеше като газела.

Колийн изтича до външната врата, а Род я следваше, крещейки ругатни. За нещастие свежият въздух, изглежда, го бе съживил, защото той се нахвърли върху нея с нарастваща сила и ловкост.

Колийн изкрещя. Нямаше никакви надежди да избяга от него. Тя отвори вратата на ферарито, което все още беше паркирано на алеята, и заключи и двете му врати точно когато месестите ръце на Род хванаха дръжката.

Той дръпна дръжката, сякаш се опитваше да измъкне вратата. Колата се заклати, но вратата остана неподвижна. Колийн мислено поблагодари на производителите, чиито пътни тестове едва ли предвиждаха такова предизвикателство.

— Тя е моя! — зави Род и започна да удря по покрива. — Моята кола! Ще ми платиш! Ще трябва да караш през мен.

Добра идея, но за нещастие тя нямаше ключове. Нова паника я обзе. Къде бяха ключовете? Спомни си, че ги беше използвала да отключи входната врата. Дали ги бе оставила на вратата? Почувства ледени тръпки и сетне изгаряща топлина. Ако Род ги откриеше, можеше да влезе в колата.

За пръв път тази вечер тя беше благодарна, че Род беше толкова упоен. Можеше да беснее, но не можеше да мисли. Пропитият с алкохол мозък не можеше да прецени защо тя не тръгваше, не му

идваше наум да потърси ключовете. Той продължи да удря по колата, да я обикаля и да дърпа дръжките, докато Колийн трепереше вътре.

Времето като че ли беше спряло, тя нямаше представа колко се бе проточило всичко, когато чу остър звук от спирачки и фарове на кола, която спря на алеята зад ферарито.

Погледна в огледалото и видя Джек да слиза от черния си файърбърд. Колийн затвори очи и горещи сълзи на облекчение потекоха по бузите ѝ.

— Род, какво става? — Джек се приближи бавно.

— Джек! Трябва да ми помогнеш! — оплака се Род. — Тя ще открадне ферарито ми. — И той започна отново да удря и ругае. Този път удряше и бронята.

Джек погледна в колата и видя Колийн да плаче на шофьорското място. Той присви устни.

— Род, успокой се! — каза тихо. — Тя няма да вземе колата, няма да ѝ позволя. Сега влез в къщата да направим план — добави той заговорнически.

— План? — повтори Род. — За какво?

Колийн видя как двамата влизат в къщата. В момента, в който влязоха, тя изскочи навън и се заключи в колата на Джек. И тогава ужасна мисъл ѝ дойде наум. Ами ако Джек бе в опасност? Кой знае какво щеше да скимне на откачилият Род Гарет. Тя се опита да подреди разбърканите мисли и да измисли план за спасение.

Но Джек излезе невредим след няколко минути и се забърза към колата. Колийн отключи и го пусна вътре.

— О, Джек! — Близостта му предизвика нов изблик на сълзи. — Беше ужасно! Никога преди това не ме е било толкова страх.

Джек я погледна. Светлината в колата освети червенията на бузата ѝ, косата ѝ падаше безразборно на раменете ѝ, а блузата ѝ бе разкъсана. Той хвана раменете ѝ.

— Колийн, той...

— Той се опита да ме нападне — изрече Колийн, докато бършеше сълзите си, които се стичаха по бузите ѝ. — Той ме удари. Сякаш беше луд, Джек. Дори не знаеше коя съм. Мислеше, че съм бившето му гадже Белинда.

Джек я докосна по ударената буза, вече виждаше следите от мораво да се появяват по абаносовата ѝ кожа.

— Мъж като Гарет би могъл да ти счупи главата. — Той млъкна. Нямах да може да изброи нещата, които един пиян силен Род Гарет би могъл да й направи.

Гореща ярост го обзе.

— Това копеле! Трябваше да му счупя зъбите. — Той отвори вратата. — Ще го направя сега.

— Не, не! — Колийн го хвана. — Недей, моля те! Джек, нека просто да се махнем оттук. Искам да си отида вкъщи. — Тя плачеше толкова силно, че едва виждаше, но го хвана за ръката, за да го задържи.

Джек затвори вратата на колата и подкара по алеята. Колийн пребледня, когато видя Род Гарет да отваря входната врата и да излиза отвън.

— Ами ако ни последва?

— Няма — успокои я Джек. — Взех ключовете от колата му. — Той побутна джоба на самото си. — Бяха на входната врата. Не исках да излезе с колата на пътя и да убие някого.

Те заминаха, оставяйки Род Гарет да крещи след тях.

Колийн затвори очи и се опита да се успокои. Сега тя бе в безопасност. Тялото ѝ трепереше и тя усети студ около себе си.

— Не мога да спра да треперя. Като че ли не мога да се стопля. — Не можеше да спре и да плаче.

— Това е нервна реакция. Получила си шок. — Той включи парното и топлина изпълни колата. Стискаше кормилото толкова силно, че кокалчетата на пръстите му белееха. — Колийн, сигурна ли си, че си добре? — попита той с тих глас. — Бих могъл да те заведа до болницата.

— Не! Няма нужда — въздъхна тя.

— Блузата ти е скъсана.

Колийн погледна надолу, като забелязваше това едва сега.

— Но той не... той не... — Тя не можеше да изрече думата.

— Той не те е изнасилал, но ти е нанесъл физически травми. Имаш подутина, която го доказва. Мисля, че можеш да го дадеш под съд, Колийн. Можем да отидем в полицията веднага.

— Не! Не! — извика тя. — Просто искам да си отида вкъщи и да забравя, че тази вечер е съществувала.

— Искам този мизерник да бъде наказан за това, което ти е причинил, и за това, което се е опитал да ти причини. — Гласът му се повиши. — Не, искам нещо повече от наказание. По дяволите, искам го мъртъв.

— Недей, Джек, моля те! Няма да понеса повече насилие и гняв.

— Като си помисля как те е плашил, удрял, късал дрехите ти... — Джек изруга. Сякаш остро стъкло се бе врязало в гърлото му. — Не мога да понеса мисълта да ти се причинява болка, Колийн. Това ме влудява.

— Той е толкова различен от човека, за когото го мислех, Джек — прошепна тя. — Беше странно, сякаш алкохолът разкри съвсем друга личност. Той не беше на себе си от момента, в който дойде да ме вземе. Може би вече беше пил...

— Знам, че алкохолът има патологичен ефект върху някои хора, но не знаех, че действа на Гарет по този начин — каза Джек. — Защо, по дяволите, излезе с него, Колийн?

— Защото ти не ме искаш — изтърси Колийн. — Никол и Камал щяха да излизат, а аз бях толкова самотна. Затова излязох с него. Толкова съжалявам. — Тя избърса сълзите си.

Джек спря в алеята на къщата си.

— Вкъщи сме — каза той и Колийн се огледа.

Вкъщи. Неговата къща. Тяхната.

— Пратих Никол и Камал да вземат нещата ми — каза тя тихо. — Ти не си бил тук, когато са дошли.

— Бях в кръчмата и поемах болкоуспокояващо средство за пулсиращото главоболие, което имах, след като ме напусна в петък. Когато се върнах, видях, че нещата ти ги няма, а и Никол ми беше оставила бележка. — Джек слезе от колата и взе Колийн на ръце.

Тя не се възпротиви. Ужасът ѝ бе преминал и цялото ѝ тяло тръпнеше от вълнение. Джек я занесе направо в спалнята и я остави на леглото.

— Отново ли сме заедно? — попита тя, а сърцето ѝ биеше лудо.

Той не каза нищо, само я погледна, после излезе от стаята и веднага се върна с плик. Вътре имаше парчета накъсана хартия.

— Чекът? — отгатна Колийн. — А какво ще кажеш за заплахите на Куентин? — попита тя.

— По дяволите заплахите на Куентин! Той не може да ме уволни или да ми попречи да работя. Просто трябва да напиша една колона за плановите му и всеки адвокат в страната ще бъде срещу него. Не съм и помислял да му играя по гайдата, Колийн.

Джек ѝ подаде плика.

— Единствената причина, поради която донесох чека вкъщи, бе, че бях ядосан. Не ми каза истината за себе си и аз бях като луд...

— Беше огорчен — поправи го Колийн. Очите ѝ отново се пълнеха със сълзи, макар че на устата ѝ се появяваше нежна усмивка. Тя застана на колене и се пресегна към края на леглото, където седеше той.

— Бях бесен — поправи я той. — Исках да те накажа. — Ръцете му се разтвориха да я прегърне, когато тя се приближи. — Знаеш колко лош мога да бъда, Колийн — каза той, а устните му докосваха косата ѝ. — Скъпа, не съм си и помислял, че ще си отидеш или че ще помислиш, че искам да си отидеш. Никога не си се плашила от мен преди, винаги си стояла наравно с мен. Това е една от причините да си допадаме толкова. Ти си толкова добра с мен, Колийн! Добре ни е заедно...

— Знам — прошепна тя, като го прегръщаше и се притискаше към него, ридайки все повече и повече, и тихо благодареше на небето за това тяхно одобряване. — Ти никога не си ме плашил, но си мислех, че имаш право да ме мразиш. Знаех, че съм сгрешила, Джек. Трябваше да ти кажа за парите и за Рамзи много отдавна. Исках, но...

— Не ти помогнах с всичките онези глупави приказки, че ще се женя за пари — въздъхна дълбоко Джек. — Съжалявам, Колийн. Истината е, че бях огорчен, но никога не съм смятал да скъсвам с теб. Мислех, че ще се поразсърдим и че ще те накарам малко да съжаляваш.

— Или много — прекъсна го Колийн с усмивка.

— Ти го направи малко преди да ми се ядосаш — каза ѝ Джек усмихнато. — Но вместо да ме закараш в спалнята, както трябваше да направиш, изчезна с Никол. И аз трябваше да стоя като вързан. Чаках целия уикенд да ми се обадиш, но дяволският телефон не звънна нито веднъж.

— Това е смешно — каза нежно Колийн. — Аз чаках ти да ми се обадиш, но вместо това се обадиха сестрите ми, после Куентин и

накрая Род Гарет. — Тя видя сянка да пада върху лицето му и бързо продължи, защото не искаше да говори повече за Гарет: — Отказах да говоря със сестрите си и Куентин, а Никол им обрисова поведението ми. Все още ме е яд, че те се намесиха между нас.

Той се наведе и нежно я целуна.

— Не ги обвинявам, че искат да те предпазят, скъпа. Аз споделям това чувство с тях. И разбирам, че Куентин Рамзи ти мисли доброто. Просто трябва да ги убедя, че всичко е за твое добро.

Тя въздъхна облекчено:

— Обичам те, Джек! Завинаги!

— Ще смееш ли да го повториш в църквата пред твоето и моето семейство, когато всичко се уреди? — попита я усмихнато Джек.

— О, да, Джек!

— Обичам те много, Колийн! Не мислех, че е възможно да обичаш по такъв начин. Ти промени целия ми живот. Ти си единствената жена на света за мен!

Те се целунаха с дълбока, любвеобилна целувка.

— Смятам да помоля Куентин Рамзи за сигурно споразумение, че което е твое, остава твое — каза Джек по-късно, когато лежах заедно, доволни и прегърнати.

— Аз няма да го подпиша — предупреди го Колийн.

— Ще го подпишеш, Колийн. Ти не се омъжваш за търсача на съкровища, искам да убедя цялото ти семейство в това.

— Те ще се убедят, когато те видят и разберат колко много се обичаме. — Тя се подпря на лакът и го погледна. — Аз не съм безмозъчно малко същество, което ще се хване на хитрината на един търсач на съкровища, Джек. Ако семейството ми не го е знаело досега, ще го разбере.

— Няма смисъл от спорове, скъпа. Ти ще подпишеш договора и това е.

Тя поклати глава.

— Кое е мое, е наше, което е твое — е наше. И по това няма спор.

— Скъпа, няма да се карам с теб.

— Добре, защото ще загубиш — усмихна се тя предизвикателно. — Глупачка? Надявам се да не се държа така.

Джек се засмя сърдечно и я дръпна върху себе си.

— Обещай, че никога няма да се държиш така.

— Обещавам — каза тя щастливо, като го прегърна и целуна от цялото си сърце.

Издание:

Барбара Бозуел. Последната от рода Брейди

Американска. Първо издание

ИК „Хермес“, Пловдив, 1993

Коректор: Недялка Георгиева

ISBN: 954-459-064-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.